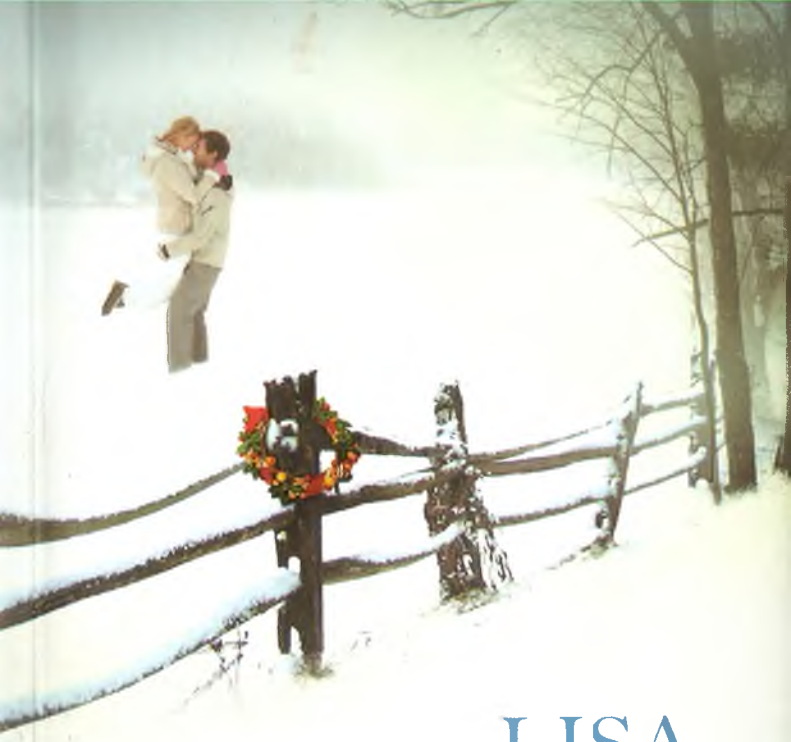


LISA
DALE

Magia dragostei

Uneori magia dragostei te cuprinde atunci când te aștepți cel mai puțin...

Lana Biel a visat dintotdeauna să plece din Vermont, să călătorească și să vadă lumea. Însă când totul se năruie pe neașteptate și în viața ei se petrece o schimbare majoră, Lana apelează la singurul om pe ai cărui umeri știe că poate să lase orice povară: cel mai bun prieten, Eli Ward.

Eli a fost mereu alături de Lana – prietenia lor durează de zece ani și doar o singură dată, în colegiu, au trecut granița care desparte prietenia de dragoste, într-o noapte magică, pe care nici unul dintre ei nu a putut să o uite. De atunci, în pofida atracției de netăgăduit dintre ei, Lana și-a înfrânat sentimentele; acum însă ea are un secret pe care îi e teamă să îl împărtășească și care îi pune în pericol relația cu cei dragi. Pe măsură ce iarna cuprinde ținuturile din Vermont și Crăciunul se apropie, Eli și Lana primesc șansa să trăiască o aventură mai profundă decât ar fi visat vreodată... o iubire care poate dura pentru totdeauna, dacă vor ști s-o păstreze.

„O poveste de dragoste cum fiecare și-ar dori să trăiască. Lisa Dale reușește să te cucerească la fiecare pagină și, deși ai vrea să afli deznodământul, regreți că astfel ajungi la finalul unui excelent roman."

Romantic Times Book Reviews

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-600-624-8
9 786066 006248

Lira

COLECȚIILE JOY

It Happened One Night
Lisa Dale
Copyright © 2009 Lisa Dale



Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
e-mail: comenzi@lirabooks.ro

www.lirabooks.ro

Magia dragostei
Lisa Dale
Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Gabriela Trăşculescu, Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DALE, LISA
Magia dragostei / Lisa Dale; trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera Internaţional, 2011
ISBN 978-606-600-624-8
I. Soft, Graal (trad.)

821.111-31=135.1

LISA DALE
Magia dragostei

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu
Ruxandra Tarcă

Lira

Pentru bunicul şi bunica mea,
cu dragoste şi recunoştinţă

prolog

Lana Biel crezuse întotdeauna că va trăi cele mai importante experiențe din viața ei în locuri la fel de încărcate de semnificație – precum vârfurile munților, catedrele sau sub un cer liber fascinant. În schimb, viitorul ei se afla în cumpănă *aici* – un loc care până acum nu însemnase nimic pentru ea, o cameră de baie fără ferestre de la Wildflower Barn.

–Te simți bine? o întrebă Eli, aflată de cealaltă parte a ușii.

Se uită disperată la șlapii pe care îi purta. Numără florile de nu-mă-uita pictate pe rama oglinzii și se gândi la numeroasele femei care făcuseră acest lucru înaintea ei. Învățase că, pe vremuri, o femeie care bănuia că e însărcinată urina pe o mână de ovăz sau de grâu, iar apoi urmărea dacă semințele încolțeau mai repede decât în mod normal. Lanei i se păruse cândva atrăgătoare această idee a existenței unei legături strânse între sarcină și plante. Acum însă era greu să intri în contact cu pământul-mamă, când testul de sarcină consta într-un bețișor steril de plastic și zece pagini de instrucțiuni. Își rezemă fruntea de perete.

–Au trecut deja trei minute?

–Patru.

–Mi-e frică să mă uit.

–Într-un fel sau altul, spuse Eli, ne descurcăm noi.

–Nu pot să-ți fac una ca asta, zise ea atât de încet, încât nu credea s-o audă.

–Sunt aici cu tine. E alegerea mea. N-am să te las să treci singură prin asta.

Atinse ușa cu mâna, bucurându-se să-l știe de cealaltă parte. În acest stadiu testul era o simplă formalitate.

Și totuși, încă se agăța de speranța, infimă și nefondată, că rezultatul va ieși negativ. Viitorul ei atârna doar de prezența sau de absența unei liniuțe roz. Un STOP mare și roșu i-ar fi fost de mai mult folos.

–Lana! auzi ea vocea lui Eli de cealaltă parte a ușii. Haide! E timpul.

Ea oftă și mișcă din degetele de la picioare, trăgând de timp. Se gândi: „Un milion de femei și-au făcut griji înaintea mea". Un trilion de *femei*. Probabil că o altă femeie făcea un test de sarcină chiar în acest moment. Dar oare fiecare femeie se simțea ca și cum ar fi fost prima? Atât de singură?

Prietena ei, Charlotte, îi spusese odată că, în Evul Mediu, femeia care era nerăbdătoare să afle dacă e însărcinată plătea un prezicător ca să arunce o privire în oala ei cu urină. În ultimul secol, o doctoriță îi injectase unei iepuroaice hormonii ei din urină și îi ținuse sub observație ovarele, ca să vadă ce modificări aveau loc. Astăzi, Lana stătea pe vine peste un bețișor.

„De ce totul este legat de urină?" se întrebă ea.

De ani de zile femei neliniștite stăteau în baie, sperând să evite inevitabilul.

Sosise momentul; își înălță capul și se uită.

Cu două luni înainte...

Mai

Păpădia: Luându-și numele de la franțuzescul *dent de lion* (dinte de leu), este o plantă tenace, care poate rezista în fața celor mai groaznice capricii ale vremii, în anotimpul de primăvară. În popor se spune că, dacă o fecioară suflă peste semințele unei păpădii, numărul de semințe care rămâne va fi același cu al copiilor pe care urmează să-i aibă.

9 mai

Lana stătea pe pajiștea în pantă lină din spate de la Wildflower Barn, cu fața în sus, privind cerul răscolit de furtună. Avea o mulțime de lucruri de făcut în hambar – un nou transport de semințe trebuia sortat, evaluat și expus –, dar Lana nu suporta ideea de a sta închisă acolo. Prima furtună de primăvară izbucnise în împrejurimile Burlingtonului, lăsând în urma ei un cer spectaculos – nori groși, vinețiu, cu margini aurite, lăsând vederii câte un petic albastru, senin.

Când auzi în spatele ei pașii mărunți ai lui Karin, zâmbi în sinea ei, bucuroasă de compania surorii ei.

–Poate apare și curcubeul, spuse ea, învârtind pe degete corola albă a unei păpădii.

–Sper că nu ai de gând să sufli semințele lângă terenul meu proaspăt lucrat, zise Karin.

Lana își lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp.

–Sigur că nu.

Floarea îi alunecă pe jos.

–Ai lăsat astea în magazie.

Îi întinse Lanei un teanc subțire de broșuri lucioase cu poze în culori. Lana le recunoscu – o delicată orhidee albă, o pădure învăluită în ceață, o cascadă înspumată și un ghid zâmbitor. Săptămâna trecută, privind pozele într-o zi mai lejeră, visase cu ochii deschiși și, probabil, le lăsase la vedere.

Ar fi trebuit să fie mai atentă.

Ea și sora ei fuseseră mereu foarte apropiate. În ciuda deosebirilor dintre ele, greutățile le obligaseră să fie foarte unite, să lupte umăr la umăr, ca soldații. Acum zece ani însă, când era în primul an de colegiu, Lana își dăduse seama că spre deosebire de sora ei, ea nu visa să-și petreacă toată viața în orașul natal al mamei sale, de lângă Burlington, Vermont. Înainte să se stabilească undeva, Lana dorea să călătorească. Însetată de aventură, Costa Rica i se părea o destinație fascinantă și misterioasă.

Problema era că își iubea prea mult sora ca să plece așa curând. Ea și Karin erau singure pe lume. Karin avea rădăcini adânci în Vermont. Așa că Lana își promisese ei însăși: imediat ce Karin își va întemeia o familie, va pleca să vadă lumea. Între timp, trebuia să se limiteze la broșuri și la cărți luate de la bibliotecă.

Lana deschise o broșură; pe o filă era o corabie albă în largul mării, cu pânzele luminate de soarele roșiatic. Pagina alăturată oferea explozia de roz și portocaliu a unei flori de hibiscus, din care se ivea o stamină purpurie ca limba unui extraterestru. O închise și oftă.

–Nu te speria, Karin. Încă nu plec nicăieri. Doar mă uitam.

–Sper că nu rămâi aici din cauza mea.

–Câtuși de puțin, spuse Lana pe un ton vesel, sperând ca sora ei să o creadă. Rămăsese în Vermont doar din dragoste pentru ea, dar n-avea de ce s-o facă pe Karin să se simtă prost.

Sus, norii albaștri, mov și aurii se alungau și se învălmășeau. Lana era sigură că avea să apară curcubeul – semn bun. „Hai, lasă", se gândi ea, „hai, lasă!"

–Când se întoarce Eli? întrebă Karin.

–Avionul lui aterizează mâine, la 3:12. Știi că n-am fost niciodată atâta timp departe unul de celălalt în toți acești zece ani?

–Știu, zise Karin, abținându-se să nu râdă. Mi-ai mai spus.

–A, da? Scuze, atunci.

Lana bătu darabana cu degetele pe picior, debordând de atâta energie acumulată. De opt luni încoace, cel mai bun prieten al ei plecase la diverse conferințe, convenții și universități, însă majoritatea timpului și-l petrecuse în Australia, unde lucra într-un amplu domeniu de cercetare. Câteodată mai apucaseră să vorbească la telefon, dar adesea trebuiau să se limiteze luni întregi la comunicarea prin e-mail.

–Uită-te la tine în ce hal ești! continuă Karin. Unde sunt pantofii pe care am hotărât să-i porți diseară?

Lana se uită în jos, la sandalele ei demodate.

–Îmi plac mai mult astea.

–Dar unde-ți sunt pantofii cu toc?

–Pe raftul de jos, în dulap, acolo unde le este locul.

Karin clătină din cap.

–Ce vrei? Sandalele sunt mult mai comode, afirmă Lana.

N-avea rost să-i spună adevărul, și anume că nu-i plăcea să meargă exagerat de gătită la o întâlnire cu un bărbat. Se simțea stânjenită, de parcă s-ar fi deghizat când își punea pantofi cu tocuri înalte și se dădea cu rimel. Știa că arăta puțin cam ciudat și cam dezlânat, dar se simțea bine în pielea ei. Voia ca oamenii să o vadă așa cum este, cu tot cu genele ei blonde, translucide.

Karin scoase un oftat, uitându-se la cerul care se înseninа. Lana se aștepta ca ea să înceapă să o bată la cap, așa

cum făcea de obicei. „Ce rost mai are să porți o rochie decoltată, albă și drăguță, dacă îi strici aspectul cu pantofi urâți? Sau „Cum să te ia un bărbat în serios dacă nici tu nu te iei?" Dar se părea că sora ei avea lucruri mai importante în minte decât să se ocupe de viața sentimentală a Lanei, deoarece deveni din ce în ce mai tăcută, retrăgându-se în sine.

Lana ar fi vrut să-i poată fi de ajutor. Karin fusese atât de nefericită în ultimul an. Tot ce-și dorea ea de la viață era exact contrariul a ceea ce voia Lana. Se deosebeau atât de mult, încât îți venea greu să crezi că erau surori. Karin era scundă, având trăsăturile mamei lor, Abenaki – părul castaniu-roșcat, o piele strălucitoare și catifelată, umeri lați și picioare puternice. Lana semăna însă cu cei din familia tatălui lor; era înaltă și mlădioasă – aproape întotdeauna cea mai înaltă femeie dintr-o încăpere –, cu părul de un blond nordic și cu nasul cam mare. Dacă se uita cineva la o fotografie în care erau împreună, ar fi zis că sunt două străine, nu surori.

–Ei bine, mă întorc la treabă.

Karin urcă încet și anevoie panta umedă care ducea spre hambar, iar Lana se întoarse și se uită după ea.

Deodată, privirea Lanei fu atrasă de o culoare strălucitoare, și, acolo sus, peste munți, apăru curcubeul, cel mai frumos pe care îl văzuse în viața ei. Se înălța pe cer, apoi se arcuia încet și se îndrepta spre pământ. „O, Doamne!" se gândi ea. Nu e de mirare că imaginea lui Dumnezeu este atât de des reprezentată pe cer, între nori.

–Uite, Karin! Uite!

Karin se opri și se întoarse.

–Îl vezi? Peste copacii aceia de acolo?

–Mda, sigur. E într-adevăr grozav.

Lana își lăsă mâna în jos. Eli îi vorbise odată despre curcubee – o iluzie optică prin care era practic imposibil ca doi oameni să vadă exact în același timp același curcubeu. Karin se întoarse cu spatele și își continuă drumul.

Surori sau străine. Trase adânc aer în piept. Azi împlinea 29 de ani. Diseară avea o întâlnire cu un tip, iar Eli se întorcea mâine acasă. Acel moment i se părea atât de *promițător*, de parcă ajunsese în pragul unui viitor fascinant, care strălucea în fața ei, departe, dar perfect vizibil.

Își plimbă degetele pe imaginea orhideei albe din mâna ei, simțind textura moale a unei petale sub degetul mare. Apoi, mai aruncă o privire spre curcubeu, a cărui strălucire se răspândea și se dilua ca niște acuarele în ploaie, și o urmă pe sora ei în magazin.

Femeia răspândea un parfum dulce de crin portocaliu, amestecat cu mosc. El o luă în brațe și își puse capul în scobitura gâtului ei. Cearșafurile alunecară unele peste altele. Piele peste piele. Printre degetele lui, părul ei plutea ca o noapte luminată de lună, în timp ce el o săruta: pe gât, pe piept, pe buric și mai jos.

Eli era conștient că visa.

Ațipise ușor, fiind însă conștient că visa. Femeia aceasta... îi era *cunoscută*. De câte ori nu-i visase încheieturile subțiri ale mâinilor, talia mlădioasă, tainele dulci și fierbinți ale trupului? Când se trezea fără ea, nu ofta niciodată, nu se întindea și nici nu-și spunea: „O, Doamne, ce vis minunat!" În schimb, ea îl lăsa întotdeauna răscolit, asudat și un pic dezorientat, ca și cum s-ar fi dus la culcare într-o parte a camerei și s-ar fi trezit în alta.

Zgomotul slab din întuneric îi străpunse conștiința.

Își afundă fața în perna de pe canapea, refuzând încă să se trezească. Asta era, femeia sforăia ușor din fundul gâtlejului, înnebunindu-l.

Ușa se deschise și se închise – *se trântise* –, iar el clipi și deschise ochii. Lumina cenușie de la televizor se răspândi în camera cufundată până atunci în întuneric. Își simțea trupul greoi și încordat. Unde era? „A, da!" În camera de zi a Lanei. Era ziua ei. O aștepta să vină acasă.

Își simțea obrajii arzând ca focul, părul de pe ceafă ud leoarcă și spera ca trupul înfierbântat să-i revină la normal până stingea Lana lumina. Trase adânc aer în piept, adunându-și gândurile și puterile.

În ultimele opt luni, se gândise la o sută de moduri diferite în care să-i spună vestile care aveau să-i schimbe viața. Uneori îi lua mâna și îi zicea: „Am ceva să-ți spun". Alteori punea piciorul în prag, luând-o de umeri și spunându-i: „Gata, e de-ajuns". Dar câteodată nu trebuia să-i spună nimic – doar să-și îndrepte privirea spre ea, să-i atingă fața, apelând la limbajul folosit de bărbați și femei ca să-și spună „Te iubesc", încă din zorii civilizației, când încă nu apăruseră cuvintele.

Dar acum, șocat de cât de normal – cât de lipsit de romantism, și totuși tipic – era pentru el să atipească pe canapeaua ei, se simți emoționat. În cele opt luni petrecute departe de ea, dorul de casă care crezuse că-l cuprinsese se dovedise a fi nici mai mult, nici mai puțin decât o dragoste uimitoare – o *iubire* înrobitoare, înspăimântătoare, înjositoare, miraculoasă.

Acum îl sufoca emoția. Nu voia să complice prietenia dintre ei și să riște să fie umilit în caz că ea îl respingea – din nou. Dar nu avea încotro. O iubea. Trebuia să-i spună. Toate speranțele, tot viitorul lui atârna de vaga posibilitate că, în adâncul sufletului, îl iubea și ea.

Inspiră adânc, încercând să se scuture de visul în care corpul lui era lipit de al ei, acum că era treaz. Aștepta să aprindă ea lumina. Avea s-o facă din clipă-n clipă.

Din clipă-n clipă...

Aștepta. Dar lumina nu se aprinse.

Doar o respirație. Apoi încă ceva. Zgomotul metalic al cheilor de la mașină izbindu-se de podea. O geantă lăsată să cadă pe jos. Un fermoar. Și încă un sunet – Eli îl cunoștea – un scâncet slab, înăbușit de o sărutare.

Închise ochii. Lana se întorsese acasă. Dar nu era singură.

Nu era singură.

Auzi râsul înăbușit al unui bărbat. Își afundă iar capul în pernă, prea uluit ca să mai poată raționa. Bărbatul scoase un mormăit pătimaș, iar Eli simți că îi zvâcnește și i se învârte capul, de parcă îi era prins într-o menghină.

În cele din urmă, după ce rămaseră în living așa de mult, încât se temuse că n-au să mai plece, auzi ușa de la dormitorul Lanei închizându-se. Sunetul era ca un cuțit înfipt în inima lui. Îi trecu repede prin minte că sparge ușa și-l dă afară pe bărbat. Dar nu era în interesul lui să facă scene și să se poarte ca un caraghios. Se simțea oricum ca un prost, să persiste într-o dragoste nelalocul ei.

Încet, fără să facă zgomot, se ridică în picioare, bâjbâi prin semiîntuneric după jeanși, trăgându-i pe el și închizându-le șlițul, apoi își căută geanta de umăr. Nu-și mai dădu osteneala să se încalțe; picioarele goale vor face mai puțin zgomot. Singura lui speranță era să nu-l vadă nimeni ieșind pe furiș din casa celei mai bune prietene a lui. Ar fi fost o situație jenantă de care nu avea nevoie.

Tocmai căuta telecomanda pentru a închide televizorul, când auzi o ușă deschizându-se și pași apropiindu-se.

–Lana, spuse el încet.

Înainte s-o vadă, recunoscu lipăitul picioarelor ei goale pe hol și sunetul făcut de degetele cu care pipăia peretele.

Ea tresări când îl zări. În lumina intermitentă a televizorului, o văzu încremenind încordată și o auzi trăgând adânc aer în piept.

–Eu sunt, îi zise el repede, ridicând mâinile. Eli.

Ea își duse mâna la inimă.

–Eli? Ce Dumnezeu cauți aici?

–Ce caut...? Era surprins că avea nevoie de o scuză ca să treacă pe la ea. M-am întors în oraș mai devreme. Credeam că ai să te bucuri.

–*Sigur* că mă bucur. Sunt încântată! Doar că nu e momentul... ăăă... Vocea i se stinse. Îi simțea privirea ațintită asupra lui. I se frângea inima și se bucura că nu-l putea vedea în întuneric. Cum ai călătorit?

–Bine, zise el pe un ton normal. Ieri am fost la un chef la Muzeul Național de Istorie Naturală, la care o studentă i-a arătat fundul lui Neil deGrasse Tyson.

–Și mai zice lumea că astrofizicienii sunt încuiați, zise ea, râzând.

Eli fu cuprins de un val de căldură și de plăcere.

–Mă bucur să te văd, spuse el. O observă cum se relaxează, cum își coboară puțin umerii și cum își ia mâna de la inimă. În penumbră, rochia ei albă cu bretele strălucea în lumina slabă emanată de televizor. Părul ei, lung până la umeri și tăiat drept la vârfuri, părea platinat precum luna.

–Și eu mă bucur să te văd. Se uită la lumina intermitentă ce venea de la vechiul ei televizor masiv. Mă întrebam cum de-am lăsat televizorul aprins toată noaptea. Mă bucur că totuși nu mi-am pierdut mințile.

–Am adormit pe canapea. Am venit... să-ți aduc un cadou.

–Ce cadou? îl întrebă în șoaptă, cu ochii scânteind de încântare.

Arăta de parcă era gata să-l îmbrățișeze, dar bineînțeles că nu o făcu.

–Așteaptă.

Se duse la geantă și scotoci în ea până găsi cadoul. Era o cutiuță ambalată în hârtie maro reciclată și legată cu un șiret de pantofi cu picățele. Simplu, pământesc, un pic copilăresc. Exact ca Lana.

Mâna lui o atinse ușor pe a ei când îi oferi cadoul, o atingere atât de scurtă și de vagă, că abia se putea numi așa, dar ea își trase brațul ca arsă. El se prefăcu că nu observă reacția ei.

–Deschide-l, o îndemnă Eli.

Așa și făcu. Șiretul i se răsuci în jurul arătătorului când dezlegă funda, iar hârtia maro se desfăcu exact ca o plăcintă cu răvaș. Înăuntru era o cutiuță mov care scârțâi din balamale când îi deschise capacul, dând la iveală un pandantiv mare, legat de un șnur din piele neagră. Scânteia în lumina albăstruie de la televizor.

–O, Doamne... E...?

Eli luă pandantivul punându-l în palmă. Piatra neagră nefasonată părea fluidă în penumbră, din altă lume, înzestrată cu puteri magice.

–E din Munții Sikhote-Alin, din Rusia. E dintr-un meteorit căzut în Rusia în 1947. Mi-a amintit de tine.

–Ai găsit-o în călătoria aia în care ai fost cu niște bătrâni KGB-iști?

–Da. Cei care aveau o căprită domesticită...

Ea luă pandantivul din mâinile lui. Și-l puse la gât și îl acoperi cu mâna.

–Îmi place la nebunie. E perfect. Mulțumesc.

Pentru o clipă, Eli n-a fost în stare decât să se uite în ochii ei, vrăjit. Era frumoasă, orice bărbat putea să-și dea seama de lucrul ăsta dar avea ceva mai presus de frumusețe, care nu-l lăsa, să-și dezlipească privirea de la ea. Era *ea*, Lana. Fericirea pură de a sta aici, alături cu ea, după atâta timp. Voia s-o tragă spre el și s-o ia în brațe. Să-i spună ce bucuros era s-o revadă. Cum își petrecuse ultimele trei zile năuc, cu capul în nori, pentru că știa că se va întoarce curând acasă. Cum își dăduse seama că simțea ceva care îi făcea inima să tresalte și să se strângă, în același timp.

Dar nu avea cum să-i spună. Nu prin viu grai.

Era conștient că o privea insistent. O văzu schimbându-se la față, o neîncredere mută luând locul duioșiei, de parcă i-ar fi auzit gândurile, dar nu știa cum să le interpreteze. Stăteau atât de aproape, că îi putea simți parfumul floral, și, dincolo de el, mirosul pielii ei calde. Ea se frecă pe brațele goale, ca și cum ar fi vrut să se încălzească,

iar sunetul slab pe care îl produse această mișcare se amplifică în mintea lui până când deveni insuportabil.

–Lana... Neputând decât să se uite la ea, Eli se lupta cu dorința de a o săruta. Voia s-o mângâie pe față, pe păr. Se întinse spre ea doar câțiva centimetri. Dacă ar fi stat în capetele opuse ale încăperii, acest gest nu ar fi însemnat nimic. Dar fiind așa de aproape, la o distanță la care sunetele și mirosurile se intensificau atât de mult, mișcarea lui aproape imperceptibilă o șocă, de parcă el i-ar fi cerut să facă dragoste pe podea.

Ea râse un pic nervos, se dădu înapoi și se încruntă.

–Lana? O voce de bărbat întrerupse vraja, tăind legătura ce se crease între ei. Lana străpunse cu privirea holul întunecat, intrând brusc în panică. Întinse repede mâna spre întrerupător și aprinse lumina, care îi orbi pe amândoi. Până să intre în cameră bărbatul cu care se întâlnise Lana, Eli își înșfăcase deja geanta și se îndrepta spre ușă.

–Ce se întâmplă aici? întrebă bărbatul.

Eli se opri, simțindu-se prins în capcană. I se strânse stomacul de furie și de umilință. Lana își drese glasul.

–Ron, acesta e Eli. Eli, Ron. Eli a trecut pe la mine să-mi aducă un cadou de ziua mea.

–Într-adevăr, am auzit multe despre tine, zise Ron zâmbind. Poalele cămășii albe îi ieșeau din pantaloni, iar părul îi cădea până pe umeri în cârlionți șaten-deschis. Era înalt și solid și avea un nas mare, ca de boxer. În aparență, zâmbetul lui era sincer, dar Eli văzu ce Lana nu putea – amenințarea aceea subtilă care își face loc între doi bărbați, în momente ca acesta, când la mijloc se află o femeie frumoasă. Tu ești vânătorul de meteori. Tâmpit hobby ți-ai ales.

–De fapt, se spune *meteoriți*. Și e o profesie, nu un hobby.

–Credeam că ești profesor, zise Ron.

–Sunt și profesor. Eli își aranjă geanta pe umăr. Tu cu ce te ocupi?

–Practic mountain bike-ul. Profesionist.

–A! exclamă Eli. Cred că trebuie să plec.

Lana traversă camera și se postă în fața lui. Ochii îi erau de un albastru-deschis – aproape ca marea –, iar lui nu-i scăpă mesajul pe care îl transmiteau, destinat doar lui: „Îmi pare rău".

Nu-i păsa de scuzele ei. Ultimul lucru de care avea nevoie era mila ei. După felul în care îl privea, își dădu seama că ea nu simțise acel fior lăuntric, acea atracție care însemna mai mult decât simplă dorință trupească. Ce prost era!

–E-n regulă, am întins-o, zise el vesel, punând mâna pe clanță. Voi doi, copii, să fiți cuminți.

–N-o să facem nimic din ce n-ai face și tu, spuse Ron.

Eli nu zâmbi. „Bietul băiat!" se gândi el. „Mai e și prost pe deasupra!" Nu-i dădea mai mult de două luni – trei, cel mult – până să se plictisească Lana de el.

–La mulți ani, Lana!

Ea își lăsă privirea în pământ, brusc rușinată. Apoi, el închise ușa, lăsându-i acolo, și se uită în sus la stele, care erau la fel ca întotdeauna, aceleași pe care le studiase întreaga sa viață. Doar că în noaptea asta i se păreau mai îndepărtate ca niciodată.

La douăzeci de minute după ce închisese Wildflower Barn, fiindcă se întunecase, Karin Palson ajunse la ea acasă, în suburbiile liniștite din Burlington. Deschise ușa de la intrare și urcă scările acoperite cu covor, ce duceau în living. Ecranul micuțului televizor era întunecat, la fel ca abajururile de la lămpi. Se părea că soțul ei rămăsese să lucreze până târziu la compania de asigurări. În punga de plastic pentru cumpărături din mâna ei nu avea decât o carte de dimensiuni reduse, dar suficient de grea cât să-i smulgă brațul din umăr.

Se așeză pe canapea, fără să-și scoată geaca de blugi și nici geanta de pe umăr, sau fără să aprindă lumina. În cele

din urmă, își lăsă geanta să cadă lângă ea. Casa era pustie și întunecată, la fel ca inima ei.

Karin nu fusese niciodată genul de femeie care să creadă în superstiții. Ideea că ciclurile ei menstruale coincideau cu fazele lunii era frumoasă, dar, din câte știa, era totuși o prostie. Karin pufnise în râs atunci când o femeie de la clubul ei de literatură spusese că reușise să conceapă un băiat doar purtând șosetele murdare ale soțului ei în timp ce o lua pe la spate. Iar când Lana îi spusese că nu putea rămâne gravidă tocmai „pentru că își dorea prea mult lucrul acesta", se gândise că sora ei avea intenții bune, dar se înșela amarnic.

Dar, cu toată neîncrederea în bazaconiile și zvonurile pe care le auzea, își pleca urechea la ele. Asculta sfaturile doctorilor, ale altor femei, pe cele din cărți și de pe internet. Cunoștea fiecare tehnică sau metodă de planificare familială: calendarul, zilele fertile, pe cea simpto-termală sau metoda ovulației Billings. Atâtea metode metodice. Destule cât să scoată o femeie din minți. Spera că tot ascultând, iar și iar, fără să-i scape vreo informație, avea să găsească, în cele din urmă, răspunsul dorit.

Din păcate, în timp ce stătea pe masa de consultație, în lumina agresivă a reflectoarelor din cabinet, încercând să nu tremure, doctorul îi aduse veștile proaste: că nu e neapărat infertilă, dar nici neapărat fertilă.

Cu alte cuvinte, habar n-avea ce nu e în regulă cu ea. Din punct de vedere fizic, totul era normal. Din felul în care se bâlbâia și se încrunta doctorul, Karin își dădu seama că dădea din colț în colț ca să pună un diagnostic exact, să vină cu un motiv rațional, care oricum avea să le frângă inima ei și soțului ei. Exista posibilitatea, îi explicase doctorul, ca atât el, cât și ea să fie perfect sănătoși și fertili, ca indivizi luați separat. Dar împreună, corpurile lor să nu fie compatibile.

Acesta era răspunsul de care îi fusese groază lui Karin. Știința fusese în stare să trimită omul pe Lună, să inventeze

„mâncare" fără calorii și să descopere un vaccin pentru cancerul de col uterin, dar în privința unui proces de o importanță fundamentală în viața ființelor umane nu se știau prea multe, ca să i se poată spune ce nu era în regulă și cum putea fi remediată această problemă.

Așadar, cine altul decât Dumnezeu – care nu sufla o vorbă în ceea ce privește nașterea copiilor – putea s-o ajute?

Scoase cartea din pungă și o luă în ambele mâini. Deși nu vedea bine coperta, în întuneric, imaginea i se întipărise pe retină: o femeie care medita, înconjurată de corpuri cerești ce pluteau într-o lumină albastră-verzuie. Era mai mult decât o broșură de succes, iar ea, în nefericirea și deznădejdea ei, o citise aproape pe toată în parcarea librăriei, la lumina unui felinar. Autorul credea că un cuplu care avea greutăți în conceperea unui copil ar putea să intre în contact cu spiritul celui nenăscut – să-l înduplece să vină pe lume.

În carte se mai spunea și că unii bebeluși nu vor să-și facă apariția într-o casă în care nu domnește armonia. Karin izbise așa de tare cu pumnul în panoul de bord, că îl și fisurase puțin. Cum să nu fie armonie în casa ei? Cum să existe o înțelegere mai profundă între ea și Gene decât până atunci? Nu făcuseră ei totul pentru venirea pe lume a copilului?

Acum, stând singură în living cu cartea în mână, îi părea rău că o cumpărase. Ea și soțul ei se străduiseră mereu să fie buni creștini. Sigur că nu erau perfecți, dar mergeau la biserică în fiecare duminică, spuneau rugăciunea înainte de fiecare masă și se rugau înainte de culcare. Reușiseră să se abțină de la sex cu două luni înainte de căsătorie (preotul râsese pe înfundate când îi mărturisise Karin). Și nu folosiseră niciodată prezervative sau anticoncepționale, doar că se fereau să facă dragoste în zilele fertile, lucru învățat de la o călugăriță, care îi spunea spermei lui Gene „echipa de înot".

Ea și Gene credeau că, dacă Dumnezeu voia ca ei să aibă un copil, vor avea unul pe cale naturală. Nu cu ajutorul hormonilor, al injecțiilor, al băncilor de spermă, al operațiilor sau al agențiilor de adopție. Și *fără* să stea de vorbă cu spiritul vreunui copil. Probabil că va trebui să-i mărturisească preotului și asta.

Auzi ușa de la intrare deschizându-se. Se aplecă repede și ascunse cartea și punga sub pernițele de pe canapea. La început, Gene nu o văzu. Dar ea îi zări silueta în lumina de pe verandă, în timp ce urca puținele trepte spre camera de zi. Deși avea 42 de ani, cu zece ani mai mult ca ea, arăta încă foarte bine. Îi plăceau la nebunie părul lui blond-roșcat, care începuse să se rărească, umerii lați și robustețea lui, pe care le crezuse întotdeauna moștenite de la regii Scoției. El o observă înainte să urce ultimele câteva trepte.

–Erau toate luminile stinse. Îmi făceam griji.

–Tocmai am venit.

O luă spre ea prin întuneric și se așeză lângă ea. Nu aprinse lumina.

–Cum a fost la doctor?

–Nu prea rău.

–Care a fost verdictul?

–Juriul ne-a condamnat la moarte. Trebuie să schimbăm completul de judecată.

Îl auzi pe Gene oftând, îi văzu spatele – de obicei așa drept și puternic – încovoindu-se puțin.

–În unele cazuri, infertilitatea e motiv de divorț, spuse ea.

–Nu-i așa. Vom merge la alt doctor. Să mai avem și altă părere.

Karin încercă să râdă, dar îi ieși din piept mai degrabă un suspin.

–M-am săturat să tot fiu consultată și să mi se vorbească de parcă corpul în chestiune *nu ar fi al meu.*

–Știu, o aprobă Gene.

Întinse mâna s-o frece pe spate.

Ea se rezemă de el și își lăsă capul pe umărul lui. Afară, chiar la adăpostul întunericului, peisajul din Vermont glorifica fertilitatea; peste tot creșteau anghinare, sclipeți, căldărușă, steluțe, păpădiile înfloreau din abundență, iar munții verzi ca smaraldul sau măslinii răspândeau parfum de mentă. Însă Karin era la fel de fertilă ca un deșert arid.

Totuși, nu se puteau lăsa înfrânți. Îl strânse tare în brațe pe Gene, inspirându-i parfumul amărui al deodorantului.

–Hai să ieșim! Să mâncăm niște hamburgeri, să mergem la un film și să stăm în ultimul rând să ne giugiulim.

–Asta vrei?

–Da. Să ne purtăm ca doi adolescenți la prima lor întâlnire.

–Trebuie să te aduc acasă până la zece? întrebă el.

–Doar dacă-mi promiți că mă ții trează până la 11.

Gene râse și o ajută să se ridice.

10 mai

A doua zi dimineață, Lana se afla la Wildflower Barn și sporovăia cu doamna Montaigne, una dintre numeroasele cliente care-și făcuse un obicei din a trece pe acolo în tura Lanei. Razele soarelui, puternice și strălucitoare, pătrundeau pieziș în camera galbenă pe care o construiseră special pentru a face un magazin. Alte încăperi din hambar erau funcționale și întunecoase, fiind folosite pentru depozitat și amestecat semințele. Aceasta era însă camera preferată a Lanei. Atârnase clopoței de vânt și pusese sticlă colorată la ferestrele înguste și înalte, pentru a capta lumina. Ceașca ei de cafea zăcea aburindă pe tejghea, în aerul răcoros. Cu toate că se trezise azi-dimineață fără Ron lângă ea, nu voia ca manierele acestui bărbat să-i strice o zi care promitea să fie frumoasă.

–Nu știu ce să spun, vorbi doamna Montaigne cu un puternic accent de Québec, nu mi-au plăcut niciodată culorile astea vii. Portocaliu, roșu, galben... Nu ai ceva în culori mai discrete?

–Cum să nu?

O conduse la ultimul raft cu semințe pe care-l achiziționaseră și scoase un pachet cu semințe de flori în tonuri reci. Doamna Montaigne îl luă încântată și îl arătă nepoatei sale.

–*Oui.* Exact asta căutam, nu-i așa, *ma fille?*

Jackie aruncă o privire sfioasă de după fusta înflorată a bunicii sale. Rareori vorbea, dar Lana își dădea seama că manifesta mult interes și asculta cu atenție, încercând să înțeleagă. Lanei îi plăcuseră întotdeauna copiii. Urmărindu-i cum se minunează de cele mai mărunte lucruri din viață, vedea și ea lumea puțin altfel, de parcă ar fi redescoperit-o prin ochii lor. De-abia aștepta ziua în care avea și ea s-o descopere cu propriii ochi.

Doamna Montaigne îi dădu pachetul lui Jackie să-l examineze îndeaproape, iar Lana nu se putu stăpâni să nu se lanseze într-o perorație despre amestecurile care creează un echilibru între frumusețe, diversitate și durabilitate. Dar Karin o atenționase să nu dezvăluie prea multe din secretele lor. Țineau sub tăcere procentele în care erau realizate amestecurile cu aceeași strășnicie cu care firme precum Pepsi și Coca-Cola își păzeau rețetele de ochii lumii.

–Bine, bine, m-ai convins! exclamă râzând doamna Montaigne. Vorbești despre flori cum vorbește micuța asta despre desene animate. Nu vă mai opriți!

Rușinată, Jackie se îmbujoră, iar Lana se gândi că ar fi amuzant s-o audă pe fetiță sporovăind, dar aceasta nu scoase o vorbă nici când se duseră la tejghea să plătească.

–Ți-am văzut prietenul ieri-seară, zise doamna Montaigne, făcându-i cu ochiul Lanei.

– Ah, da? M-a scos în oraș de ziua mea. Nu știați că am împlinit 29 de ani? A fost minunat. Trandafiri, lumânări, și mi-a cântat chiar o melodie în mijlocul restaurantului. Toată lumea se uita la el. A fost cel mai nostim lucru cu putință.

– Nu sunt de aceeași părere. Se încruntă, iar ridurile din jurul gurii i se adânciră. L-am văzut în fața universității. Avea o valiză în mână. Părea că se întoarce dintr-o călătorie.

Lana râse.

– Ah, vă referiți la *Eli*. Nu el e iubitul meu.

– Și de ce nu?

Lana râse din nou, întrebându-se dacă doamna Montaigne nu-i întinsese cumva o capcană. I se pusese acea întrebare de o sută de ori, poate de o mie, dar nu reușise niciodată să dea un răspuns clar.

– Eu și Eli suntem doar prieteni.

– Dar te-am văzut flirtând tot timpul cu el.

– Râzând cu el. Eu râd ușor. E o diferență.

– Dar am observat cum se uită la tine. Nu poți să-mi spui că asta nu-i iubire.

– Este. Iubire platonică.

– Cum zici tu, dragă.

Ca să schimbe subiectul, Lana se aplecă spre Jackie ca să stea de vorbă cu ea, întrebând-o cum le cheamă pe păpușile ei și dacă voia să-și aleagă o floare pentru acasă. Îi plăcea să discute cu oamenii – despre flori, despre magazin, despre regiunea din jurul Burlingtonului și despre orice se întâmpla în viața clienților ei. Dar Eli reprezenta un subiect tabu – plăcerea ei tainică, pe care n-avea de gând s-o împărtășească nimănui.

– Spune-i la revedere domnișoarei Lana, Jackie, zise doamna Montaigne, după ce plăti pentru cumpărături.

Jackie își luă mâna de la gură și îi făcu Lanei un semn neconvingător de rămas-bun. Lana se aplecă iar la nivelul fetiței și îi zâmbi.

–Știi ce cred? Că azi vrei să mă îmbrățișezi, nu-i așa scumpete?

Fetița zâmbi imediat, încântată, de parcă așteptase să i se dea voie să o ia de gât pe Lana. Apoi, Lana se ridică, îi spuse la revedere doamnei Montaigne și se rezemă de tejghea. Se uită la ceas, întrebându-se ce vor face ea și Eli diseară – dacă vor lua cina la cârciuma mexicană care le plăcea atât de mult sau dacă vor face o plimbare pe malul lacului.

La un moment dat, ieri-noapte, pandantivul din meteorit fusese singurul lucru pe care îl mai purta pe corp. Ron îl apucase strâns și trăsese așa de tare de el, că se temuse să nu-i rupă șnurul de piele.

–E iubitul tău? o întrebase. Sau a fost?

Lana îi spusese adevărul. Apoi, își scosese pandantivul și încercase să și-l alunge din minte pe cel mai bun prieten al ei. Din păcate, faptul că Eli era în gândurile ei, deși n-avea cum să-l vadă, o zăpăcise și o neliniștise într-un moment nepotrivit. În ultimele zile se gândise la el atât de mult, încât devenise aproape supărător. Soluția era simplă: trebuia să-l vadă. Atâta tot.

Numără orele rămase până la terminarea programului, ore care se scurgeau chinuitor de încet. În clipa în care închise magazinul, formă imediat numărul de mobil al lui Eli, dornică să-i audă vocea. Își făcu griji, ținând pandantivul cu două degete, până când îi răspunse, într-un final.

–Ce faci în momentul ăsta? îl întrebă.

Era mai tăcut ca de obicei.

–De ce?

„De ce?" Eli nu întreba niciodată „de ce". O străbătu o undă de îngrijorare și strânse mai tare receptorul în mână.

–Voiam doar să aflu dacă ai chef să ne vedem.

–O! Urmă din nou o pauză lungă, interminabilă. Regret, dar nu pot.

–Nu?

–Am alt program.

Ea îi răspunse cât mai repede cu putință, sperând din tot sufletul să-și ascundă dezamăgirea.

–E-n regulă. Nici o supărare. O să ne vedem altă dată.

Când închise telefonul, inima îi bătea să-i spargă pieptul. Își planificase toată săptămâna în funcție de Eli. Nu ar fi stat așa de mult cu Ron dacă știa că Eli sosește mai devreme. S-ar fi așteptat ca Eli să facă la fel, dacă ea ar fi fost cea care se întorcea acasă. Dar acum era îngrijorată să constate că se schimbase ceva, că prietenia dintre ei mai slăbise în intensitate, în lunile în care el fusese plecat.

Își trase jacheta pe ea, își luă poșeta și își impuse să se liniștească. Fusese ridicolă, exagerase lucrurile. Mai devreme sau mai târziu, are să se vadă cu Eli. Și când se vor întâlni, vor lua lucrurile de unde le-au lăsat. Totul va reveni la normal. Trebuia doar să aibă răbdare.

Iunie

Condurul-doamnei: Această specie de orhidee sălbatică are nevoie de multă îngrijire pentru a se reproduce. Solul trebuie să aibă pH-ul potrivit și să conțină o anumită ciupercă microscopică, ce se dizolvă în celulele tari de la suprafața răsadului. Unei plante gen condurul-doamnei îi poate lua și trei ani să se refacă, după producerea unei singure flori.

5 iunie

Cineva de la muzeul de științe dăduse aerul condiționat la temperatura de îngheț. Eli se simțea bine în pantalonii lui kaki și tricoul bleumarin, dar Kelly, partenera lui, își înfășurase așa de strâns peste piept pulovărașul roz, încât i se mula perfect pe corp, frecându-și energic brațele ca să se încălzească. Se îmbrăcase prea elegant, fiind totuși aproape dezbrăcată: lăsa să i se vadă genunchii goi din fustița neagră prea scurtă, degetele de la picioare îi ieșeau din sandalele cu barete și tocuri înalte, și părul șaten îi era strâns într-un fel de coc care îi lăsa la vedere pielea de găină de pe gât. Îți sărea în ochi că se îmbrăcase pentru alt gen de întâlnire, nu pentru una la muzeul de științe – o întâlnire în mijlocul unei mulțimi de copii cu pantofi sport în picioare și mânjiți la gură cu marmeladă. Dar când o luase Eli și îi spusese unde voia s-o ducă, se arătase bucuroasă să-l însoțească. Acum era clar că fusese de acord doar ca să-i facă lui pe plac.

El încerca să-i ofere o după-amiază cât mai reușită, povestindu-i lucruri interesante despre univers. Profesorul din el spera să-i stârnească interesul.

– Iar asta, zise el, arătând spre o imagine colorată de pe perete, este luată de Hubble. Se numește Nebuloasa Carina.

Se uită la ea, urmărindu-i reacția în timp ce privea vârtejurile roșii, albastre și verzi. Chipul îi rămăsese posac, ca al unei studente la un curs de introducere în astronomie. El încercă s-o ia altfel.

– Ce vezi?

Ea se încruntă. Eli încercă din nou.

– Cum ți se pare că arată?

– Arată ca... Se apropie de fotografie, mijindu-și ochii. Ca o nebuloasă.

Pufni în râs. El și Lana jucaseră de sute de ori acest joc, precum copiii care își imaginează tot felul de forme în nori. Dar ei doi nu erau pe de-a întregul *normali*, așa că o mai lăsă pe Kelly să răsufle. De pildă, uite, cineva a văzut asta. Își plimbă degetul pe imagine. Pasărea lui Dumnezeu.

– De ce i-a zis așa?

– Pentru că e un nor de forma degetului mijlociu al lui Dumnezeu.

– Dacă spui tu.

Eli se frecă nervos la ceafă. Îi fusese întotdeauna destul de ușor să agațe femei. Avea un chip plăcut – nu ursuz, ci prietenos, cu fruntea lată și trăsături regulate. A doua zi după aniversarea Lanei – cea mai groaznică noapte pe care o avusese de ani de zile, reușise să facă rost de numărul lui Kelly de la un bar din centru. Dar după trei întâlniri, începuseră obișnuitele probleme.

În opinia lui, să fii romantic presupunea să-ți dai prea multă osteneală – să faci gesturi spectaculoase, să reciți poezii de dragoste, balade mărețe și să te dai cu o apă de colonie exotică. Prefera „să fie el însuși". Probabil

că de aceea și rămăsese singur, sau așa cum era cu Lana: „Hai să fim doar prieteni".

Kelly se îndepărtase câțiva metri de el și se uita la o imagine de douăzeci de metri lățime a planetei Marte, care o făcea pe fată să pară foarte mică. O ajunse din urmă în tăcere. Își freca picioarele aproape goale, într-o încercare disperată de a se încălzi. Eli oftă.

–Uite ce e, n-ai vrea să plecăm de aici?

–Ba da, zise ea, sunt total de acord.

Mai târziu, după ce mâncaseră o friptură mare la cină, stăteau la ușa din spate a apartamentului ei, aflat departe de elegantele clădiri de cărămidă din centru. Dintr-un living de alături auzea reclamele de la un televizor dat la maximum, dar, în rest, strada era liniștită și cufundată în întuneric.

–M-am simțit foarte bine, spuse Kelly.

În ultimele două dăți când stătuseră în prag, Eli o sărutase – nu în adevăratul sens al cuvântului, cu toate că făcuse mai mult decât s-o atingă politicos pe buze cu gura. Acum sosise momentul s-o sărute cu adevărat sau să se despartă de ea. Trase de timp.

–Îmi pare rău de chestia cu muzeul.

–Nu trebuie să-ți pară, îi spuse ea. Vreau să fac lucruri care îți plac.

„O, Doamne!" Avea de gând să-l invite la ea. În scurt timp. Eli își drese glasul, un pic emoționat. De mult timp nu mai avusese de-a face cu o femeie. Dar tocmai de aceea făcea asta, își aminti el. De aceea se întâlnea cu femei. Nu se putea aștepta să se simtă bine imediat.

Kelly îi zâmbi, cu buzele ei strălucitoare întredeschise, așteptând un răspuns.

„Nu te gândi la ea", se avertiză singur. „Nu."

Crezuse mult timp că cea mai bună relație cu Lana era prietenia. Ea respinsese ideea că ar putea fi mai mult între ei, iar el se obișnuise treptat cu ea. Prietenia însemna că putea să se bucure în continuare de toate lucrurile care

îi plăceau mai mult la Lana, eschivându-se, în același timp, de la obligațiile și responsabilitățile unui amant. Mult timp, se mulțumise doar cu asta.

Cel puțin, așa crezuse.

Nu-și dăduse nici o clipă seama că o iubește. Că o dorește. De-a lungul anilor, își spusese că acele rare „impulsuri" când se simțea atras de ea nu însemnau că era „cu adevărat" atras de ea. Acele clipe erau doar rodul unui neînsemnat proces biologic, declanșat de apropierea lui de o femeie, chiar dacă aceasta îi era prietenă. Dar în ultimele opt luni, ceea ce începuse în surdină devenise o simfonie în patru părți, cântată de o orchestră care îl asurzea. Acum era aici, în pragul apartamentului lui Kelly, încercând să oprească această muzică năvalnică.

Se uită la Kelly. Și o sărută. Dar nu cu blândețe. Îi luă capul în mâini, i-l înclină și făcu ceea ce trebuia până îi dispăru din minte imaginea Lanei. Când se smulse din brațele ei, ochii lui Kelly străluceau cât o sumedenie de galaxii.

–Nimeni nu m-a mai sărutat așa.

El nu zise nimic.

–Nu vrei să intri?

–Tu vrei?

–Te doresc, spuse ea.

Nu voia s-o refuze, dar ea își dădu seama la ce se gândește.

–Nu vreau să mă implic prea mult, dacă la asta te gândești, îi spuse ea zâmbind. Nu vreau să ne legăm unul de altul, doar... să ne distrăm.

El rămase nemișcat.

Ea îi trase cu câțiva centimetri mai jos fermoarul de la geacă.

–Ei, ce zici?

Nu era cazul să-i răspundă, așa că o sărută din nou. Îi înconjură mijlocul cu brațele. O trase mai aproape de el și îi simți pe piept sânii moi și plini. În sfârșit,

trupul lui reacționă. Așa cum, de altfel, spera. Ea se retrase puțin.

–Să iau asta drept un *da?*

El îi scoase deja jacheta, până să se trântească ușa în urma lor.

13 iunie

–O, Doamne! Ești *însărcinată*, nu-i așa? întrebă Karin.

Era seară, și Karin se afla acasă la sora ei, amestecând într-o supă de legume și orzoaică pe care spera ca Lana să n-o dea afară. Lana locuia la capătul de sud al Burlingtonului, unde închiriase o căsuță în stilul celor din Cape Cod, cu pereți laterali zugrăviți în alb și cu ornamente albastru-închis. Totul, în privința casei, era mic – camerele, ferestrele, curtea, mobilierul. Dar era perfect pentru Lana, din moment ce nu voia să-și întemeieze o familie.

Văzând că Lana nu-i răspunde, Karin se întoarse spre ea. Sora ei stătea cu obrazul lipit de blatul de lemn al mesei. Tenul îi era pământiu și tern.

–Ei?

–*Nu cred* că sunt însărcinată, zise ea, apoi oftă.

–Ești sigură? o întrebă Karin. O tachinase mai devreme, dar ceea ce fusese cu câteva minute înainte o glumă căpătase acum o notă mult mai serioasă. Sper că folosești prezervativ sau altceva, nu?

–De ce oare trebuie să vorbim despre asta? întrebă Lana, ridicându-și capul. Da, am folosit prezervativ. Dar și dacă n-o făceam, mi-a venit ciclul... în ziua când mi-a sosit protectorul. Asta înseamnă cam cu trei săptămâni în urmă, sau așa ceva.

Karin chicoti.

–Vrei să spui *după* ce te-ai văzut cu Ron.

–Am doar un deranjament la stomac, spuse ea și își puse din nou capul pe masă. Plus că n-am dormit bine.

Karin dădu din cap. Nu prea credea nici ea că sora ei putea fi gravidă. Nu părea posibil. În condițiile unei vieți de cuplu, existau doar aproximativ 25% șanse ca o femeie să rămână însărcinată. Dacă adăugai stresul și sincronizarea, șansele scădeau și mai mult.

Mai amestecă în supă pentru ultima dată, apoi deschise dulăpiorul în care își ținea Lana castroanele. Și ea fusese cam preocupată de o eventuală sarcină în aceste zile. Ea și Gene făcuseră sex de două ori în ultimele 48 de ore. S-ar fi culcat cu el și diseară, dar era plecat cu treburi. Casa lor – tăcută și întunecată – era greu de suportat fără el.

Puse un polonic de supă într-un castron; era așa de limpede, că se vedeau margaretele pictate pe fundul vasului. Puse castronul cu zgomot pe masă.

–Nu pot să mănânc, spuse Lana.

–Încearcă.

–Bine, *mămico*.

Își zâmbiră una alteia. Karin luă și ea o farfurie cu supă și se așeză la masă.

–Și acum spune-mi. De ce n-ai dormit bine?

–Am primit o scrisoare. Ieri.

Karin tresări la auzul vocii surorii sale. Lana se ridică, se duse la sertarul cu tot felul de fleacuri, de unde scoase o felicitare veche și îngălbenită, pe care o trânti pe masă. În prim-plan era un crin în acuarelă, iar în fundal, pete mov și portocalii.

Dragă Lana, La mulți ani! De la Cal.

Karin se încruntă. Cu un deget, împinse felicitarea până la marginea mesei. *Calvert*. Ea și Lana nu-și mai văzuseră tatăl de când terminase Lana liceul. Cât de repede putuse, Karin se mutase împreună cu sora ei mai mică în statul lor de baștină, Vermont – departe de pensiunea tatălui ei, din Wisconsin. De atunci și până acum, Karin nu se uitase niciodată înapoi. Din câte bănuia, nici Calvert. Până acum.

–Întârzie puțin, observă Karin.

Lana dădu din umeri – un gest pe care Karin îl cunoștea foarte bine –, ridicând umărul stâng puțin mai sus decât dreptul.

–Poate că a uitat data.

–Nu m-aș mira, zise Karin.

Lana ridică iar din umeri.

Karin se străduia să găsească o explicație pentru faptul că tatăl lor voia dintr-odată să le vadă, după atâția ani.

–Poate e pe moarte.

–Crezi?

–Chiar dacă ar fi, contează?

–Nu știu. Bănuiesc că nu, spuse Lana.

Karin lovi ușurel cu o unghie în masă.

–Poate că are doar nevoie de bani.

–Sau poate s-a gândit la noi.

–După ce ne-a stricat viața?

Lana scutură din cap.

–Nu ne-a *stricat* viața.

–A omorât-o pe mama!

–Nu-i chiar așa.

–Ticăl... *Lana!* Cum poți să-i iei apărarea? exclamă Karin, însă numai după ce-i ieșiră câteva vorbe din gură își dădu seama că se ridicase, că se uita amenințător la sora ei, care era lividă, și că ridicase tonul prea tare.

Cu mult timp în urmă avusese un temperament vulcanic. „Tulburări comportamentale", ziceau profesorii de la școală. Plecarea de lângă Calvert, dar și un psiholog foarte bun o ajutase să-și țină mânia în frâu. Trecuseră ani buni de când nu mai avusese genul acesta de crize care scoteau la iveală tot ce era mai rău în ea. Se duse la fereastră și trase adânc aer în piept de câteva ori.

–Îmi pare tare rău.

–E-n regulă. Dar nu-i luam apărarea.

Karin dădu din cap aprobator, deși nu era prea sigură. În timp ce Karin avea tendința să-și iasă din fire, Lana se

închidea în sine. În gimnaziu, fusese terorizată de o mână de fete răutăcioase. Își băteau joc de hainele ei de la second-hand, vărsau lapte pe ea, din întâmplare, la cantină, o țineau cu mingea la dodgeball[1] și o făceau de multe ori să iasă din clasă plângând.

După ce fetele găsiseră o altă victimă, Lana susținuse că de fapt nu erau rele, ci chiar bune, în adâncul sufletului lor. Unii ziceau că Lana spunea asta pentru că era un înger. Dar Karin știa mai bine. Lana se folosea de bunătate ca să recompună realitatea în așa fel încât s-o facă suportabilă. În mintea Lanei era mereu soare.

Karin traversă încăperea, înșfăcă felicitarea de pe masă și o aruncă la gunoi.

–Trebuia s-o dai la reciclat, spuse Lana, dar Karin o ignoră.

–Ascultă, nu vreau să te superi din cauza asta. Dacă mai auzim ceva de el, mă ocup eu. Acum trebuie doar să mănânci ceva, e-n regulă?

Lana se uită în castron și se încruntă, iar Karin se așeză la masă.

– Nu despre asta e vorba.

–Da' despre ce?

Lana amestecă în supă, dar nu se atinse de ea, și rămase tăcută. Ezitase întotdeauna să-și deschidă sufletul în fața lui Karin. Karin bănuia că originea acestei mutenii era în copilărie, când ea fusese mai degrabă o mamă decât o soră pentru Lana. Nici până acum nu reușiseră să se situeze pe poziții de egalitate. Dar asta n-o împiedica pe Karin să mai încerce.

–Ron te necăjește? Ai întâlnit pe altcineva?

Ea clătină din cap.

–Are el pe altcineva?

Lana scutură iar din cap.

---

[1] Joc cu mingea în care jucătorii dintr-o echipă încearcă să-i lovească pe adversari cu mingea, evitând, la rândul lor, să fie atinși (n.tr.)

–Atunci ce nu merge?

–Trebuie să mă duc să mă întind, zise Lana.

Lui Karin i se opri inima în loc. Nu voia să se ducă acasă. Livingul cufundat în întuneric, camerele de la etaj destinate copiilor, pline acum de cutii de tot felul și de aparate de fitness nefolosite – nu le putea suporta.

–Foarte bine.

Își trase scaunul și se ridică.

–Karin, așteaptă! Nu asta vreau. Nu trebuie să pleci.

–Am înțeles. E-n regulă.

–Doar... te rog. Încearcă să te calmezi. Dacă vrei să rămâi la mine e-n regulă. Doar că sunt extenuată. Nu m-am simțit niciodată atât de obosită. Probabil că am nevoie de somn.

Karin trase adânc aer în piept și numără până la zece. Era furioasă. Ca de obicei, Lana era ținta cea mai apropiată. Nu intenționase să fie atât de aspră. Când vorbi din nou, vocea-i era calmă.

–E-n regulă, plec.

–Nu mă deranjează dacă mai rămâi pe-aici.

–Mulțumesc pentru cină.

–Nu-mi mulțumi. Termină de mâncat.

–O să termin.

–Și dacă faci febră, sună-mă.

–Bine. Dar sunt sigură că n-o să am nimic.

Karin își luă geanta de pe blatul de bucătărie și se uită în jur. Nu mai era nimic de făcut.

–Noapte bună, spuse ea.

Apoi își luă haina, se urcă în mașina ei și porni, îndreptându-se către casă cât de încet putea.

Mai târziu, Lana se trezi dintr-un coșmar pentru a doua noapte la rând. Se rătăcise într-o casă de distracții, cu ferestre strâmbe, podele oblice și uși de jur împrejur. Foarte multe uși. Oamenii treceau grăbiți pe lângă ea, într-un du-te-vino necontenit, cu pupilele dilatate,

zâmbind cu gura până la urechi, precum clovnii. Când se trezi, era leoarcă de sudoare și se temea să nu se sufoce între cei patru pereți ai camerei. Trebuia să iasă de acolo.

Îmbrăcată în pijamaua ei preferată – niște pantaloni scurți și un tricou vechi al lui Eli, care se rărise de atâta purtat –, coborî scările desculță și se așeză pe pragul de la intrare, pe betonul cald. Luase și telefonul fix cu ea. La ferestrele vecinilor nu se zărea nici o lumină. Mașinile erau înșirate una după alta, lângă bordură. Aerul mirosea a pământ și asfalt.

Își trecu degetele prin păr și își ținu capul între mâini. Trecuseră atâția ani de când o bântuia acel vis, așa de mulți încât se gândea că, oricare ar fi fost celulele din creier care stocaseră această informație, ar fi trebuit să moară până acum și să i se șteargă din memorie acest coșmar. Dar lucrurile nu stăteau așa.

Spre deosebire de Karin, care nu uitase nici o clipă din anii petrecuți alături Calvert, Lana nu-și mai amintea decât unele lucruri. Bănuia că era mai bine să lase aceste frânturi risipite în cele patru vânturi, decât să le adune la un loc. Cu secvențe disparate se putea descurca. Cu întregul, nu.

Culese câteva fire de cicoare ce creștea pe aleea din fața intrării; tulpinile erau tari și puternice, petalele efemere îi răcoreau pielea. Încercă să se concentreze asupra lucrurilor pozitive. Presupunea că, dacă exista un singur lucru pentru care să-i mulțumească tatălui ei, acesta era dragostea pentru flori.

Calvert făcuse bani deschizând o pensiune în stil victorian, veche, cu podelele scârțâind, în care majoritatea chiriașilor erau bărbați. Lana nu știuse niciodată cine era cazat într-o cameră sau alta. În casă veneau doar oameni aflați în trecere: camionagii, muncitori în construcții, dependenți de alcool sau de droguri, dependenți în perioada de recuperare, însoțiți de prietenele lor care defilau mereu pe acolo – femei care fumau, beau și înjurau la fel

de spurcat ca bărbații. Calvert le spusese răspicat fetelor lui, de la bun început, că nu trebuiau să pună prea multe întrebări. Trebuiau să-și țină gura și să-i lase în pace, pe el și pe chiriașii lui.

Nu le dăruise niciodată nimic frumos sau care să le facă plăcere, nu avuseseră niciodată parte de un lucru nou. Lana îl văzuse odată oprindu-se în capătul curții, în fața unei tufe de un portocaliu strălucitor, să culeagă o floare. Și, înainte să treacă de Lana, care stătea pe treptele de la intrare, aruncase floarea lângă ea, spunând: „Ține".

Gestul nu era deloc poetic, dar ce îi mai tresărise Lanei inima să vadă în palma ei bijuteria de floare ce forma cu petalele ei cel mai rafinat origami. Și cum i se tăiase respirația când descoperise că petele mov de la marginea peluzei erau, de fapt, cele mai delicate flori de drobiță sau mama-bubelor, fiecare petală fiind un univers în sine.

Chiar și acum, când era femeie în toată firea și trăia în mijlocul florilor, se simțea umilă la gândul că o floare sălbatică putea îndupleca cele mai aride soluri să-i dea culori ca mov iridescent și purpuriu aprins. Își dorea o viață la fel, în care să realizeze ceva valoros, prin efort și luptând cu greutățile vieții.

Undeva, o mierlă cânta în întuneric. Telefonul i se clătină tare în mână. Se ridică și-și afundă degetele goale de la picioare în iarba umedă de pe pajiște, având deasupra cerul spuzit de stele.

Îl sunase pe Eli din instinct. O liniștea. Făcea ordine în viața ei. Își duse receptorul la ureche, ascultând zgomotul de pe fir între fiecare țârâit.

De când se întorsese din călătorie, lucrurile se schimbaseră între ei atât de mult, încât se temea să nu fi făcut ceva rău. În loc să-și petreacă fiecare clipă liberă cu ea, se putea considera norocoasă dacă îl vedea de câteva ori pe săptămână. Și când se întâlneau, era extrem de emoționată și de tensionată.

Când îi auzi, în sfârșit, vocea pe fir, își dădu seama că era adormit.

–Te-am trezit, spuse ea. Îmi pare rău.

–E totul în regulă?

–Sigur. Doar că n-am vorbit cu tine de vreo două zile. Voiam să știu ce mai faci.

–Așteaptă un pic.

Lana așteptă. Se auziră câțiva pași târșâiți și vocea lui Eli mormăind. Ea bănui că-și căuta ochelarii. Poate că adormise cu capul pe carte sau uitându-se la un documentar. Îl și vedea cum arăta când se trezea, puțin ametit, dar drăguț, cu părul lui castaniu și des ciufulit pe o parte, aplatizat pe cealaltă. Avea cei mai încântători pistrui imediat sub pleoapa inferioară a ochiului stâng, pe care și-l freca atunci când era obosit.

Într-un târziu, reveni la telefon.

–Care-i treaba?

–Care-i treaba cu tine?

Vocea îi era joasă și răgușită de somn.

–Am visat că țineam un curs despre constelații, dar le uitasem numele.

–Tot la stele te gândești și în vis.

–Mereu. Făcu o pauză. Simți tăcerea dintre ei profundă, ca o binecuvântare, în timp ce auzea zgomotul de fond al telefonului. Nu poți să dormi?

–M-am dus la culcare prea devreme.

–Un coșmar?

–Nu.

–Este... ceva în legătură cu Ron?

Lana inspiră adânc aerul răcoros și proaspăt, ridicându-și privirea spre cer.

–Nimic ieșit din comun.

Eli rămase tăcut timp îndelungat. Ea se învârti încet în loc pe iarba rece, iar cerul se roti odată cu ea, răsucindu-se în jurul unei singure stele imense. Când vorbi din nou, vocea îi sună hotărâtă.

–Îl iubești?

Se gândise la treaba asta, dar nu prea mult timp. Pasiunea e ca o floare care se deschide doar o noapte pe an – superbă, plină de o viață tragic de scurtă. Se lăsa complet în voia pasiunii atunci când avea norocul s-o întâlnească. Dar nu-și făcea iluzii că putea să dureze. Nu în felul în care își făcuse mama ei. La doar o săptămână după ce îl întâlnise pe viitorul ei soț, Ellen se îndrăgostise atât de nebunește de el, încât își tatuase pe unul dintre omoplați un toiag de păstor – de parcă ar fi fost sigură că numele de Calvert nu numai că însemna „păstor", ci și că relația *ei* cu el va dura la nesfârșit!

Ce mult se înșelase.

–Nu, spuse ea. Nu-l iubesc. Nu era chiar așa de sigură, dar avu impresia că el răsuflă ușurat la celălalt capăt al firului. Te surprinde?

–Nu, dar nu pot spune că nu mă bucur.

Lana se opri din învârtit, încercând să nu-i mai interpreteze cuvintele. Ultimul lucru de care avea nevoie era să inventeze subînțelesuri acolo unde nu existau. Doar vorbea cu Eli, care era întotdeauna sincer. Ce îi plăcea la această prietenie era predictibilitatea ei – aproape o rutină. Știa mereu cum stăteau lucrurile între ei.

Auzi la telefon un zgomot pe fundal.

–Scuză-mă o clipă, zise el.

Dar nu vorbea cu ea.

Lana își dădu brusc seama; Eli nu era singur. Era cu o femeie. Se culcase cu ea. O cuprinse o frică nebună. Ar fi putut să prevadă *asta*. Lucrurile evoluaseră, totuși, mai repede decât se așteptase, mult mai repede decât în cazul altora. Și dacă de această dată își găsise aleasa? Lana nici nu-și mai amintea cum o cheamă.

–Scuze pentru întrerupere, zise el, revenind la telefon.

–Trebuie să închid, îi răspunse ea.

Voia s-o contrazică, dar el nu zise nimic.

Se simți deodată foarte obosită. Moartă de oboseală. Ar fi putut să adoarmă în picioare, în curtea din față, cu vocea lui Eli pătrunzându-i în străfundurile conștiinței ca algele tremurătoare de sub apă.

„Kelly." Așa o chema pe femeie.

– Noapte bună, zise ea și închise telefonul. Îl duse la etaj și îl puse pe noptieră, sperând să aibă vise mai frumoase de această dată.

20 iunie

Eli își puse călcâiul pe marginea lopeții și o afundă în pământul tare și compact. Cerul Kansasului era de un albastru strălucitor, iar temperaturile din acea după-amiază țineau cu el, fiind moderate și plăcute. Vedea la kilometri distanță. În depărtare, spre sud, micuța fermă albă a familiei Wintermute părea o navă nemișcată, acolo unde oceanul se contopea cu cerul. Își aminti de un articol pe care îl citise odată, despre eforturile făcute de niște colegi ai săi de a determina dacă statul Kansas era mai plat ca o clătită. Chiar și fără finanțare, Eli ar fi ajuns la aceeași concluzie: Da, era, cu siguranță, așa.

Își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul mănușii de pânză și continuă să sape. Acum câteva minute, detectorul lui mobil de metale – Excalibur – scosese un țiuit puternic și strident. Orice ar fi fost acolo, sub pământ, era un corp solid.

Asta era partea care îi plăcea lui Eli. Așteptarea. Speranța.

Se gândise, cu mult timp în urmă, că dorea să ajungă om de știință. Se imaginase arătând distins, într-un halat alb și lung, cu o mapă în mână. Din păcate, după ce terminase Facultatea de Geologie, care îl costase o groază de bani, își dăduse seama că nu-l trăgea inima să lucreze într-un laborator. Așa că hotărâse să devină profesor.

Când începuse să câștige bani frumoși, se duse pe teren să dezgroape comori. După prima sa mare descoperire, făcuse o pasiune din asta.

Se sprijini în lopată, obosit. Câmpurile învăluite în tăcerea după-amiezii te îmbiau să tragi un pui de somn. În depărtare, un șoim se rotea pe cerul pustiu.

„Lanei i-ar plăcea aici." Într-una dintre aceste zile, spera el, va putea să părăsească magazinul suficient timp cât să facă o expediție cu el. La urma urmei, ea fusese alături de el în acel moment în care hotărâse să studieze astronomia.

În primul lor an de colegiu, obișnuiau să se strecoare din cămin în toiul nopții. Lana nu dormea prea mult – și nici acum –, așa că, din când în când, plecau din cămărușele lor sufocante de cămin ca să se plimbe în întuneric pe terenul de golf, dincolo de pistele pentru atletism.

Erau amândoi niște tocilari – un pic mai mult decât alții. Eli avea cu opt kilograme mai puțin decât greutatea normală, părul îi cădea peste un ochi, făcea alergii teribile și îi curgea nasul tot timpul. În schimb, Lana era foarte frumoasă în fustele ei lălâi și bluzele înflorate. Ar fi putut avea succes printre colegi, dacă nu ar fi ieșit cu băieți ca el.

În acea noapte, se întinseseră pe iarbă și se uitau la stele, vorbind și tăcând, după cum le venea la socoteală. Atunci, pe neașteptate, o dâră luminoasă străbătuse cerul senin. Nu era un fulger; nu era nici un nor pe cer. Însă acea dâră de foc era la fel de șocantă ca soarele, de parcă lumina zilei își făcuse loc în bezna de nepătruns a nopții.

Lana țipase. Mai târziu, îi mărturisise că i se păruse o bombă care căzut pe pământ. Dar Eli știuse ce era – acea strălucire uimitoare, silențioasă. Nu-l prea interesau mingiile de foc – meteoriți mari ce răspândeau o lumină intensă în atmosfera terestră –, pentru că, citind despre ei, nu-și putuse face o idee despre cum erau în realitate.

Dar când văzuse, în sfârșit, unul cu ochii lui, nu doar cerul se luminase, ci și mintea lui.

Fusese uluit, fascinat, plin de energie. Mai mult, când o privise pe Lana, simțise exact aceleași lucruri. Era ca și când i-ar fi dat foc spiritului, care ardea acum în flăcări.

Sărise în picioare, dorind să se bucure pentru cer, pentru Lana, pentru el însuși. Când se întinsese lângă el, nu se mai gândise la nimic; o sărutase pur și simplu.

Făcuseră dragoste pe iarbă, cu soarele care se înălța peste Munții Verzi și cu roua care cădea încet din cer. Se terminase repede – un foc arzând strălucitor și sălbatic, mistuind totul. Nici nu-și scoseseră toate hainele. Dar Eli își amintea fiecare clipă. Mirosul de pământ reavăn din părul ei. Mușcăturile ei ușoare. Aroma pielii ei sub buzele lui. Fusese cea mai fantastică, cea mai inimaginabil de intensă apropiere de o femeie din viața lui.

Din nefericire, aceea fusese *prima și ultima dată* când făcuseră dragoste.

Își bău toată apa și aruncă sticla pe jos, s-o ia mai târziu. Începu iar să sape, cu forțe proaspete. Dacă nu găsea ceva cât mai curând, trebuia să renunțe.

În cele din urmă, simți că lopata i se împiedică de ceva, cu un zgomot surd. Se băgă în groapă și începu să sape cu o mistrie. Era surescitat acum, sângele îi curgea mai repede în vine, mintea i se înviorase de certitudinea unei mari descoperiri. Diseară avea s-o ducă pe Kelly la cel mai scump restaurant din Burlington. Va comanda cea mai bună sticlă de vin...

Scormoni în pământ și scoase...

O săpăligă.

O unealtă de grădinărit banală.

Se așeză pe marginea gropii pe care o făcuse și pufni în râs.

Trebuia să vadă realitatea așa cum era: nu fusese niciodată un tip prea norocos. Nici în asta și nici în dragoste. Să cauți femeia potrivită sau un meteorit era cam același

lucru. Erau semnale discrete – piuitul unui detector de metale sau promisiunea ivită pe neașteptate în ochii unei femei – care îi spuneau unui bărbat: „Ceea ce cauți e chiar aici, dedesubt".

Uneori, dai lovitura.

Alteori, găsești o femeie care ți se pare bună, drăguță, comunicativă, dar care nu e ce cauți – nu o minge de foc care preschimbă noaptea în zi și, cu siguranță, nu ceea ce îți dorești, ascuns adânc în pământul din Kansas.

21 iunie

Podul casei lui Calvert era doar pe jumătate finisat cu tapet galben, pe care se întindeau pânze de păianjen. Prin pereții din șipci acoperite parțial cu mortar se vedea tapetul prost tăiat. Podul avea o singură fereastră – ce părea înaltă cât un turn –, prin care intra un fascicul lung de raze în amurg, așa că acea cămăruță devenea galbenă-roz și scânteia de la praful în suspensie. Paturile Lanei și al lui Karin erau la fel, fiecare lângă un alt perete opus celuilalt, iar tavanul era așa de înclinat, că trebuiau să se aplece mult ca să ajungă în pat. Cu toate că mai erau camere libere în casă, Calvert le obligase pe fete să stea în camera din pod până ce trecuseră de vârsta la care se puteau simți relativ bine acolo. Astfel, putea să scoată mai mulți bani din închirierea camerelor.

–E cineva aici?

O femeie înaltă, cu părul lung și blond, bătu cu mâna în tejgheaua de la Wildflower Barn, întrerupându-i lui Karin șirul gândurilor.

–Cu ce vă pot fi de folos? întrebă Karin.

–Tânăra de la raionul de îmbrăcăminte tocmai mi-a spus că nu aduceți aici semințe de legume pentru murături.

Karin studie chipul femeii pentru o clipă, să vadă dacă nu glumește. Nu glumea. Apoi îi aruncă o privire

lui Meggie, ultima fată pe care o angajaseră să le ajute în timpul sezonului, pe a cărei față era întipărit un surâs batjocoritor. Evident că solicitarea o amuzase suficient, ca s-o trimită pe clientă la Karin.

–Avem și astfel de semințe, zise Karin. Din întâmplare, am pe-aici un pachețel. Numai puțin să-l... Se aplecă și scoase un pachet cu semințe de castravete, pe care îl lăsase alt client pe tejghea. Uitați!

Femeia luă pachetul și se uită la poza de pe el.

–Nu, îmi pare rău. Eu caut semințe de *legume pentru murături*.

Karin nu zise nimic.

–Mulțumesc pentru deranj, spuse femeia.

Apoi plecă, lăsând-o cu gura căscată pe Karin, în timp ce Meggie râdea zgomotos.

Karin dădu din cap și se ocupă de următorul client. Va trebui să vorbească mai târziu cu Meggie. Acum nu avea timp. Copiii jucau leapșa printre moriștile suflate în sticlă, părinții lor scotoceau magazinul în căutare de cadouri, suvenire și altele. Magazinul ajunsese o casă de nebuni.

Dar nu era de mirare. Se aflau în plin sezon turistic. Era cea mai lungă zi din an. Și, pe deasupra, Ziua Tatălui.

Karin începu să-l servească pe următorul client și se strădui să nu se gândească la Calvert sau la viața pe care o dusese în pensiunea lui dărăpănată. Acum nu mai stătea într-un pod înghesuit și amenințător. Locuia la *Barn*. Asta era casa ei, cu pereți zugrăviți într-un galben optimist și pictați cu floarea-soarelui, trandafiri sălbatici, ventrilică și flori de nu-mă-uita. Se formase deja o coadă care șerpuia pe culoare, unde mamele își țineau copiii de mână.

–În total costă 19,50 dolari, zise Karin, punând în punga unei femei un ghid Audubon, o ilustrată din hârtie reciclată și o noutate – „semințe" de bob pentru creșterea elanilor din Vermont. Toate, lucruri pe care le cumpără de obicei turiștii.

Telefonul de lângă ea sună.

–Ce mai e pe-colo? întrebă Lana, vocea ei auzindu-se de pe linia telefonică instalată în spatele magazinului.

–E o nebunie. Și Meggie e pe picior de război.

–Nu-ți face griji. Am făcut sangria pentru mai târziu.

–Sper că ai făcut mai multă, spuse Karin râzând. Mai târziu, aveau să se instaleze pe terasa din spate, să vadă soarele apunând prin păpurișul din mlaștina de dincolo de casă. Asta făceau în fiecare an de Ziua Tatălui.

Karin nu trebuia să se simtă deprimată din cauza acestei sărbători. Calvert nu le abuzase niciodată – știa destule, ca să-i fie recunoscătoare pentru asta. De fapt, nu știuse niciodată prea bine cum să se poarte cu ele. Pensiunea era plină de muncitori necioplți, la care se adăugau două fetițe orfane. Calvert își închipuia că datoria lui de tată consta în a le oferi un loc unde să doarmă și a le spune să-și ia ce vor din frigider. Karin spălase și împăturise mii de cearșafuri și pături, gătise pentru o mulțime de chiriași și servise mâncare în farfurii de plastic, cu furculițe din același material, iar când nu avea grijă de casă, făcea tot ce putea ca să-și ferească sora de necazuri.

Acolo, în acea pensiune mizeră, își petrecuseră ele cea mai îngrozitoare parte din viață. Lana era slabă ca un țâr, blondă, cu ochii mari, și vorbăreață, grozav de vorbăreață, iar lui Karin îi era teamă că, într-o zi, unul dintre chiriași avea să se dea la ea. Karin se obișnuise s-o supravegheze mereu pe Lana, fie că făcea baie, sau învăța, sau culegea fire de trifoi de pe pajiște. Noaptea, Karin se dădea jos din pat de trei ori, ca să verifice dacă ușa de la pod era bine încuiată.

–O, nu!

Vocea de la telefon a Lanei o aduse din nou în prezent.

–Ce e?

–Karin, închid casa de marcat pentru o clipă.

–Dar e o coadă imensă aici...

–*Trebuie* să plec!

Karin închise telefonul și luă următoarea comandă. Doar un gând își făcea loc în mintea ei, în această zi aglomerată: să aibă un băiețel numai al ei, pe care să-l ia la cumpărături de Ziua Tatălui. Gene avea să fie un tată minunat. De-abia aștepta să-i dăruiască un copil. Nu-și putea închipui nici o răsplată mai mare pentru soțul ei decât să-i pună în brațe un bebeluș. Se întrebă dacă nu era prea devreme acum să se gândească la cadourile de Ziua Tatălui.

În baie, Lana se ținea de marginea albă și rece a closetului. Nu-i mai rămăsese nimic în stomac. Se temuse o clipă să nu leșine; amețise și văzuse negru în fața ochilor. Trase apa și se dădu repede înapoi să se rezeme de peretele îmbrăcat în faianță.

Își aminti de ziua în care i se făcuse rău ultima dată. Ciudat, dar nu credea că e vreun virus care să se manifeste după 24 sau 48 de ore. Se întrebă dacă nu avea cumva o intoxicație alimentară.

Sau... putea fi oare...?

Nu. Îi venise ciclul. Nu avusese o scurgere abundentă – nu, chiar foarte puțină –, dar fusese totuși un ciclu.

Sau nu?

Încercă din răsputeri să se concentreze. Nu dăduse niciodată mare atenție semnalelor pe care i le transmitea corpul. Nu știa nici dacă avea să facă o gripă, decât atunci când se declanșa. Și nici nu simțea că-i e foame, până nu era lihnită. Acum însă, corpul îi cerea imperios să-i dea atenție, și nu știa de ce.

Se ridică încet, dădu drumul la robinet și luă mai multe înghițituri de apă direct din căușul palmelor. Se uită cu atenție în oglindă. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal; rupse o bucată de hârtie igienică pentru a-și șterge broboanele de sudoare de pe frunte. De obicei, abia băga de seamă că e la ciclu. Venea și trecea, aproape fără dureri

sau balonări. Dar acum, că și vomita, îi era greu să nu se gândească la posibilitatea de a fi...

O, dar nu era. Avusese ciclu luna trecută și luna asta nu trebuia să-i vină până...

Nu-i venise un ciclu.

Nu. Nu avusese nici luna trecută, având în vedere că-i venise foarte puțin. Acela fusese mai mult o pată decât o sângerare. De ce nu fusese mai atentă?

Simți că-i fuge pământul de sub picioare; i se înmuiau gleznele.

Nu era posibil așa ceva. Un copil. Ce putea să facă ea cu un copil? Nu-și dorea copii. Nu că i-ar fi displăcut, dar nici nu-i trecea prin minte să facă unul. Imposibil. Ea *nu era făcută* să aibă copii. Nu putea să fie mamă.

Își duse o mână la inima care îi bătea nebunește, ca o pasăre zbătându-se disperată în colivie. Nu avea destul aer. Trebuie să fie o greșeală, se gândi ea. Dar dacă nu era, cum Dumnezeu o să-i spună lui Karin?

Simțea că se dărâmă cerul peste ea. Crezuse întotdeauna cu tărie că lumea era mai mult bună decât rea, dar acum nu se simțea decât înșelată, siluită, folosită cu rea intenție.

Era prea mult pentru o ființă ca ea, care credea în bunătatea semenilor ei. Îi trecu prin minte o imagine din Costa Rica – o potecă îngustă prin pădurile luxuriante, ghete de excursionist, arbori cu frunze ca de ceară și o vale de un verde-crud – fumegând, aprinzându-se, și apoi făcându-se scrum.

–Lana? Karin bătu tare în ușă, enervată că sora ei stătea așa de mult în baie. Te simți bine?

–Minunat, zise ea, cu o voce la fel de voioasă ca întotdeauna.

–Pot să deschid ușa?

O deschise Lana, în schimb.

–O, Lanie, arăți groaznic! spuse Karin. Buzele Lanei se albiseră, iar sub ochi avea cearcăne negre-vinețiii.

–N-am nimic, zise ea, ferindu-și ochii de ai lui Karin.

–Sigur? o întrebă disperată Karin. Voia ca Lana să se simtă bine. Trebuia neapărat să fie în regulă. Tocmai primise veşti groaznice şi nu le putea face faţă singură.

–N-am nimic, repetă Lana.

–Bine. Pentru că avem o problemă.

O trase pe sora ei spre uşă, dar Lana rămase pe loc.

–Despre ce e vorba?

Karin dădu drumul mâinii Lanei.

–Tocmai am primit un telefon de la închisoare, spuse ea, neştiind de unde să înceapă.

–De la închisoare? Pe cine avem noi la puşcărie?

–Ai dreptul la două încercări.

Karin îşi văzu sora pălind şi mai tare. Apoi dădu din cap.

–Ne cheamă să-l scoatem de-acolo.

Lana închise capacul de la closet şi se aşeză pe el. Îşi frecă ambii genunchi, cu un gest nervos, prinzându-i între degete, apoi dându-le drumul. Karin aşteptă să-i pună una dintre zecile de întrebări care i se învălmăşeau în minte, dar Lana rămase tăcută. Doar se clătină un pic pe marginea capacului, cufundată adânc în gânduri.

–I-au zis să tragă pe dreapta pentru că nu oprise la semnul poliţistului, spuse Karin, incapabilă să-şi dea seama ce gândea Lana, după faţa ei lipsită de expresie. Dar l-au dus la secţie deoarece conducea fără permis – sau număr de înmatriculare – nu-mi aduc aminte exact.

–Şi ce ne facem? întrebă Lana, cu o voce pierită, aproape în şoaptă.

–Nimic, zise Karin.

Un client din magazin strigă:

–Hei! Nu e nimeni aici?

Karin nu-l băgă în seamă. Iubea Wildflower Barn, dar nici nu se gândea să pună munca mai presus de familie. Mai ales acum. Sora ei tremura. Karin nu putea decât să-şi imagineze ce amintiri groaznice îi treceau acum Lanei prin minte.

–Nu-l putem lăsa baltă. Are nevoie de ajutor, zise Lana.

–Glumești? Karin își încrucișă brațele la piept. Uite-acuș!

–Tu stai aici. Când își ridică privirea, rămânând în continuare așezată pe closet, în ochi se citeau o concentrare și o hotărâre pe care Karin nu i le mai văzuse niciodată. Eu mă duc după Calvert.

–Dar o să ne pierdem din clienți, spuse Karin. Sora ei o uimea. Se așteptase ca Lana să se smiorcăie și să bată în retragere, nu să se arunce cu capul înainte.

–Oamenii vor înțelege, spuse Lana cu blândețe. O să punem un bilet în ușă ca să-i anunțăm că avem o urgență în familie.

–Oamenii nu sunt înțelegători. Și *nu avem* nici o urgență în familie, deoarece Calvert nu face parte din familia noastră.

–Trebuie să ne facem datoria, oricare ar fi aceasta.

–Și ce-ai de gând să faci cu el după ce-l scoți de acolo?

Lana se prinse cu mâinile de cap.

–O, Doamne, n-am idee. Nu știu ce voi face. Dar va trebui să fac ceva.

Karin dădu din cap dezaprobator.

–Câteodată mi-e greu să te-nțeleg.

–O, Karin... nu știu cum să-ți spun. Ceva n-a mers bine...

–E-n regulă. Închidem magazinul și ne ducem să-l scoatem, dacă asta vrei.

–Nu-i nevoie. Poți rămâne aici, cu Meggie.

–Am să vin cu t...

–Nu! Vreau ca tu... adică trebuie să rămână cineva aici.

Karin simți primele semne ale mâniei clocotind în ea. Lana nu gândea niciodată; acționa fără noimă. Karin nu-i spusese Lanei despre Calvert că era la închisoare pentru

că voia să se ducă să-l scoată, ci pentru că avea nevoie de compasiune. De cineva care s-o înțeleagă.

Lana se ridică în picioare. Se ținu bine de marginea chiuvetei, de parcă nu ar fi avut încredere în ea.

–Hei! se auzi din nou vocea clientului supărat.

–Așteptați *o clipă!* strigă Karin peste umăr. Se întoarse din nou spre Lana, cu stomacul strâns de frică. Nu te pripi, mai gândește-te, bine? Cine știe din ce cauză a ajuns acolo? N-am încredere în el și nu vreau să te știu în preajma lui. Lana, ascultă-mă, te rog!

–Dar trebuie să se ducă cineva după el.

Disperată, dar și poruncitoare, Karin o strânse de încheietura mâinii.

–Te rog! Nu face asta!

Lana își trase mâna.

–Bine. Atunci du-te.

Karin îi întoarse spatele.

–Karin...

–Hai, pleacă odată, dacă vrei să-l scapi! Inima îi bătea cu putere. Oamenii agitați și furioși din magazin amuțiră pe dată.

Lana dădu din cap, calmă și inexpresivă, apoi plecă.

Eli își trase mașina în parcare și își desfăcu centura de siguranță. Lana era lângă el. Îl sunase cu 20 de minute în urmă, iar acum se aflau la secția de poliție, având una dintre cele mai stranii misiuni pe care și-o putuse închipui Eli. Putea să numere pe degete de câte ori o auzise pe Lana pomenind numele tatălui ei. Și iată-i acum aici, veniți să-l scoată, de parcă ar fi fost un vechi prieten.

Eli se uită la femeia de lângă el. Mașina era ușor impregnată cu mirosul ei, un parfum floral pe care nu-l cunoștea. Părea atât de firavă și de fragilă – oarecum mai tânără, de parcă i se scosese sufletul din trup. Când venise s-o ia, nu-i dăduse decât minimum de explicații. Apoi se uitase pe fereastră, ferindu-se să-i întâlnească privirea, și tăcu.

În oglinda retrovizoare îi vedea chipul fantomatic de livid, ca o lună ziua, în amiaza mare.

Își dorea să-l lase s-o atingă. Nu pentru că ar fi vrut ceva de la ea – deși o parte din el dorea –, ci mai mult pentru că voia să-i dea ceva. Ar fi putut s-o cuprindă cu brațele, să-i sprijine capul de umărul lui și să stea așa până respirau amândoi în același ritm. Și totuși, se aflau la o distanță de ani-lumină unul de altul.

–Ești sigură că vrei să faci asta? o întrebă.

–Nu, îi răspunse ea.

–Ne putem întoarce. Ai încă timp să te răzgândești.

Acum se întoarse cu fața spre el, privindu-l distant, cu ochii sticloși.

–Am și ajuns. Nu se mai poate.

–Dar de ce?

Ea închise ochii o secundă.

–Pur și simplu. Când are cineva nevoie de ajutor, trebuie să i-l dăm. Și cu asta, basta.

Eli își mijì ochii. Era ceva schimbat la ea, dar nu știa exact ce. Dar, ca de obicei însă, n-avea de ales, trebuia s-o creadă pe cuvânt.

–El e? întrebă Eli, deși ar fi reușit să-l identifice pe tatăl Lanei dintr-o serie de suspecți aliniați în fața ochilor lui, chiar dacă nu-l văzuse niciodată. Stătea rezemat de un stejar mare și umbros, cu o geantă neagră la picioare. Era înalt și avea picioare lungi, la fel ca Lana, dar era mai degrabă vânjos decât zvelt. Chiar și de la distanță, Eli observă că tatăl și fiica aveau același păr blond.

–Da, spuse Lana. Cred că el e.

Eli îi mai aruncă o ultimă privire; dacă ar fi văzut în ochii ei cea mai mică urmă de ezitare, ar fi ambalat motorul și s-ar fi asigurat că din Calvert nu-i va mai rămâne în minte decât imaginea unui om rezemat de un copac. Dar Lana nu șovăia. În schimb, avea chipul împietrit, de parcă dispăruse de pe el orice emoție și,

dacă mai exista în ea o urmă de însufleţire, aceasta nu era a unei fiinţe umane, ci a unui robot.

–Stai aici, îi spuse el. Mă întorc imediat.

Coborî din maşina lui modestă, trânti portiera şi se duse direct spre Calvert. Poate Lanei îi era frică de omul acela, dar nu şi lui. Înainte să-l ia în maşină cu ei, Eli trebuia să-i impună nişte reguli de bază.

Pe când se apropia de el, Calvert îi întâlni privirea, în ochii săi albaştri ciudaţi citindu-se o întrebare dictată de prudenţă. Eli se opri din mers la o oarecare distanţă de el şi îşi încrucişă braţele.

–Tu, soţul ei? îl întrebă Calvert.

–De ce eşti aici?

–Mi-am pierdut casa. Îşi scoase bărbia în afară într-un fel care sugera că îl costase ceva să recunoască asta. Statul mi-a luat proprietatea ca să construiască altceva pe teren. Mi-au dat cât de puţin a fost legal posibil. N-am avut unde să mă duc.

–Ei bine, n-ai decât să stai aici. Ea nu vrea să te vadă.

–Nici nu mă aştept.

Eli tăcu o clipă. Puţinul pe care îl ştia despre omul acela îl aflase de la Karin. Îi spusese că el se însurase cu mama lor, Ellen, din cauza unei sarcini nedorite, când erau amândoi foarte tineri. Calvert plecase de-acasă la scurt timp după ce s-a născut Lana. Apoi, când avea Karin zece ani, iar Lana doar şase, Ellen murise într-un accident de maşină, în drum spre avocatul ei. Se pare că scrisoarea primită de la Calvert în legătură cu alocaţia copiilor o determinase să facă acel drum, iar Karin îl învinuia pe tatăl ei până în ziua de astăzi de moartea mamei sale.

O zi sau două, Karin şi Lana au rămas în grija statului. Pe urmă, în următorii doisprezece ani, fetele au trăit în pensiunea tatălui lor, în agitaţia continuă stârnită de chiriaşi, de prietenii şi de iubitele lor. Eli nu înceta să se minuneze de legătura existentă între acel du-te-vino de oameni din copilăria Lanei şi înclinaţia ei de-acum

către iubiți care tot veneau și plecau din viața ei. Dar, în afară de această vagă legătură, știa foarte puțin despre Calvert și trecutul ei. Era convins însă că acel Calvert n-avea s-o mai supere niciodată decât dacă trecea peste cadavrul lui.

–Uite cum facem, îi zise el. Te urci în mașină, o saluți, iar după aceea nu tragi cu ochiul la ea. Te vom lăsa pe undeva, la vreun motel, și nu mai vrem să auzim de tine. Ai priceput?

Calvert își lovi geanta cu vârful cizmei de lucru.

–De ce mă ajută?

–Încearcă întotdeauna să facă lucruri bune și să fie de treabă. Chiar și atunci când nu prea vrea. Dar, dacă *ea* e drăguță, nu înseamnă că sunt și *eu*. N-am să te las să profiți de bunătatea ei cât sunt și eu prin preajmă.

–Am profitat destul până acum, spuse Calvert.

–Ne-am înțeles?

–N-am s-o deranjez.

Eli dădu din cap. Apoi se îndreptă spre mașină, lăsându-l pe Calvert să vină în urma lui.

Lana închise ușa de la intrare și intră în casă. Prin perdeaua albă și transparentă de la fereastra de lângă ușă, îl văzu pe Eli mergând cu pași mari pe aleea asfaltată cu denivelări, spre mașina parcată acolo. Se întrebă unde se ducea. Acasă? Sau în altă parte? Undeva cu Kelly?

Îi propusese să rămână cu ea. Ar fi vrut să-l rețină. Dar n-avea nici un rost să amâne inevitabilul. La un moment dat, tot trebuia să rămână singură cu gândurile ei. Cu adevărul. Cu bebelușul care își cerea drepturile asupra trupului ei și la care era obligată să se gândească.

Dădu deoparte perdeaua, urmărindu-l cu privirea cum își aranjează blugii negri și se lasă pe vine să se uite la capacul unei roți de la vechea lui mașină verde.

Presupusese întotdeauna că, atunci când va fi să rămână însărcinată, va ști imediat. I-ar spune ceva, o intuiție,

o schimbare rapidă în percepția propriei persoane, care ar anunța-o că nu mai e singură în trupul ei. Însă revelația de acum nu era rodul acelei mistice intuiții feminine; era doar o realitate anodină și crudă.

Firește că era doar o întâmplare că ziua în care își dăduse seama că e însărcinată coincisese cu aceea în care reapăruse Calvert. Și totuși, când stătuse pe capacul de la closet, sub lumina neiertătoare a becului fără glob din baie, apariția lui Calvert i se păruse, pentru o clipă, la fel de banală ca și când ar fi apucat-o sughițul în momentul când tocmai aflase că mai avea de trăit doar nouă luni.

Sarcina era ceea ce conta, acel lucru de neoprit care se petrecea în corpul ei. În fond, Calvert avusese noroc că sunase în acel moment; faptul că era atât de dărâmată că nu-i venise ciclul de două luni o făcuse să i se pară că reîntâlnirea cu el era ceva îndepărtat și ireal. Se tot întreba: dacă telefonul de la el ar fi venit chiar în momentul când ea însăși ar fi avut o nevoie disperată de ajutor, oare s-ar mai fi dus după el? Probabil că nu. Avusese așa o senzație copleșitoare de claustrofobie, că ar fi găsit orice scuză să scape de acel moment. Lumea se întorsese cu susul în jos, trebuia să acționeze într-un fel – oricare –, doar să restabilească ordinea firească a lucrurilor.

Chiar și amintirile despre Calvert puteau să fie distorsionate de imensa povară pe care o simțise când își dăduse seama că era însărcinată. Și-l amintea ca pe o figură impresionantă, un tiran sumbru, care putea să condamne oamenii la moarte doar cu o privire. Și totuși, astăzi, la secția de poliție, părea că slăbise și se scofâlcise la față. Își pierduse în mare parte părul – odinioară blond, ca al ei – din creștet, iar chelia rotundă îi era plină de pete maronii, de la ficat. Umerii i se ascuțiseră, și gulerul de la cămașă i se îngălbenise. Nu putea stabili nici o legătură între acel Calvert slăbit și împuținat care apăruse la Burlington și cumplitul, miticul Calvert din copilăria ei.

Eli fusese un înger trimis de Dumnezeu în tot acest calvar. Avusese grijă de toate și vorbise cel mai mult dintre ei. În afară de un salut, Calvert nu i se adresase deloc Lanei, de parcă îi era frică să nu-și forțeze norocul. Ea rămăsese pe locul de lângă șofer, în timp ce Eli îl lăsase pe Calvert la un fost hotel dărăpănat. Nu-i pusese întrebări și nici nu încercase să schimbe câteva cuvinte cu ea – iar ea aprecia faptul că o cunoștea atât de bine.

Se întreba ce ar gândi el dacă i-ar spune ce greșeală făcuse. Ce ar gândi Karin? Știa că ar sprijini-o orice ar fi, și o parte din ea dorea să-l cheme pe Eli înapoi în casă și să-i mărturisească totul. Dar în momentul de față, îi era prea rușine și era prea uluită ca să-i vorbească.

Începea să-și dea seama de grozăvia situației în care se afla. Știa că făcuse o prostie culcându-se cu Ron, dar nu intuise *cât* de mari erau riscurile pe care și le asumase, cât de grave și de lungă durată puteau fi consecințele.

Unii dintre vecinii și clienții ei aveau s-o disprețuiască – încă o mamă necăsătorită, fără respect pentru instituția sacră a familiei. Și Eli ar putea fi afectat – se abținuseră întotdeauna cu greu să nu vorbească unul cu celălalt despre aventurile sau idilele lor, sau despre relațiile intime dintre un bărbat și o femeie. Dar totul se va schimba în curând. Lana era îngrijorată că cel mai bun prieten al ei se va simți exclus din viața ei, când îi va crește burta. Ar arăta ca și când s-ar făli cu viața ei sexuală – și cu iresponsabilitatea ei – în fața lui.

Karin și Gene vor fi afectați de undele de șoc – biata Karin, care își dorea așa de mult un copil, de atâta timp. Cum Dumnezeu avea să-i spună surorii ei? Ar fi fost același lucru cu a-i mărturisi că îi furase experiența pe care o dorise Karin în tot acest timp.

Și Ron va fi afectat, deși nu avea idee cum are să poată lua legătura cu el ca să-i spună ce se întâmplase. Nu avea numărul lui de telefon, nici adresa de e-mail și nici nu știa unde locuiește. Cu excepția acelei întâlniri

de ziua ei, celelalte întrevederi nu fuseseră niciodată stabilite dinainte. Îi plăcuse să lase totul la voia întâmplării în această relație, să nu știe când avea să primească vizita lui. Era un nonconformist, un cavaler rătăcitor –, și probabil că nu voia să fie tatăl nimănui, nici măcar al propriului său copil.

Apoi, trebuia să se gândească la copil – merita un cămin iubitor, în care să crească înconjurat de tot confortul. Dar Lana nu era sigură că putea să-i ofere copilului toate acestea nici dacă ar fi dorit. Pur și simplu, nu era făcută să fie mamă.

Dădu cu pumnul în ușă. Îi plăcea viața ei așa cum era acum. Îi plăcea Wildflower Barn și să lucreze cu sora ei. Îi plăcea că nu avea de plătit rate la casă sau la mașină și că nu avea nici măcar un câine. Îi plăcea faptul că viața ei era, în linii mari, satisfăcătoare și că urma să aibă parte de ceva chiar mai bun, ceva la care visase de mult. În copilărie și adolescență, văzuse mulți oameni venind și plecând – tot timpul pe drum –, dar nu-și permisese să se amărască cu gândul că soarta ei era să stea acasă. Eli era un călător. Ron de asemenea. Și Lana își lega toate speranțele de gândul că o să-și ia și ea într-o zi zborul – în ciuda obligațiilor sale, considera că, la fel ca bărbații, avea tot dreptul să fie liberă. Dar acum... acum era însărcinată. Fătul din uter îi dicta viitorul, o condamna la el, într-un fel.

Își rezemă fruntea de geam. Exista, desigur, o modalitate prin care să pună capăt îndoielilor, temerilor și urii de sine: ideea avortului, care îi umbla prin minte. Dar putea oare s-o pună în practică?

Fusese întotdeauna un spirit liber – o adolescentă care făcuse demersuri la primărie pentru a se permite mersul pe role în parcurile publice, care se dăduse în vânt după Greatful Dead[1], și o studentă care protestase mereu

[1] Formație americană de rock, fondată în 1965 și cunoscută pentru stilul ei eclectic, care a cântat ulterior muzică psihedelică (n.tr.)

împotriva nedreptății sociale și politice. Nu-i trebuise prea mult timp să ajungă la concluzia că femeile erau cele care trebuiau să decidă dacă să facă sau nu avort.

Dar inima îi spusese întotdeauna că orice formă de viață trebuia protejată – fie că aceasta însemna să folosești îngrășăminte naturale în locul celor chimice sau să mănânci produse din soia în loc de carne. Avortul era o soluție, dar nu și pentru ea. Dacă s-ar lăsa tentată să facă avort, și-ar pierde un aspect fundamental al identității ei spirituale – și n-ar mai putea fi niciodată în stare să se împace cu ea însăși.

Îl văzu pe geam pe Eli cum deschide portiera verde a broscuței sale Volkswagen. Cele câteva minute care îi trebuiseră ca să ajungă din casă la mașina lui i se părură o mie de ani. Ieri își vedea viitorul în față, clar și luminos. Acum, avea senzația că pentru ea începea o nouă viață – dar ce fel de viață, nu mai știa.

24 iunie

Când intră în parcarea de la Wildflower Barn, Karin observă că era a doua zi consecutiv când Lana uitase să scoată afară scaunele de rafie. Sora ei uita mereu ceva, întârzia la întâlniri sau nu se ducea deloc. Karin glumea adesea cu clienții pe seama faptului că Lana era previzibil de imprevizibilă.

Dar hotărî să nu-i spună cât o enerva chestia cu scaunele. Avea impresia că sora ei e un pic mai nervoasă ca de obicei. Faptul că tatăl lor stătea acum prin zonă le dădea impresia că ar fi existat un câmp minat în oraș, dar nu se știa exact unde. Ba mai rău, săptămâna trecută, Gene îi spusese că a face dragoste cu ea era cam același lucru cu a duce gunoiul sau a spăla vasele. Nu era semn bun.

Își trase mașina la capătul cel mai îndepărtat al parcării, lăsând libere cele mai bune locuri, pentru clienți, apoi

se îndreptă spre magazin. Ieri, Karin se chinuise să găsească acele cuvinte potrivite ca să se scuze față de sora ei pentru felul în care se purtase deunăzi, când zbierase la ea, după ce sunase Calvert din închisoare. Dar Lana o întrerupsese înainte să scoată o vorbă, refuzându-i atât de repede scuzele, încât își dăduse seama că ar fi iertat-o și dacă nu s-ar fi scuzat deloc.

Când deschise ușa de la magazin, le văzu pe Lana și pe Charlotte stând de vorbă în șoaptă lângă raftul cu DVD-uri despre grădinărit, aplecate mult una spre cealaltă. Chiar și din celălalt capăt al încăperii, Karin putea să-și dea seama că discuția lor nu era doar însuflețită, dar și intimă.

–Bună, Lana. Bună, Char, le salută Karin, zâmbind.

–Uite ce ți-am adus, zise Charlotte.

Îi întinse un coșuleț de rafie, cu o fundă mov pe mâner. Karin îl luă cu ambele mâini.

–Eu nu știu nimic despre asta, spuse Lana, râzând.

Karin zâmbi și își atinse sora pe braț.

–Aha, de-asta șușoteați voi acolo!

–Hai, uită-te înăuntru! o îndemnă Charlotte. Azi purta o fustă violet și un tricou subțire de bumbac. Avea aproape 50 de ani, o față ca luna plină și ochi verzi, luminoși. Lana o întâlnise la un centru de yoga cu mulți ani în urmă și se împrieteniseră repede. Sunt semințe de dovleac, preciză Charlotte. O lumânare în formă de ou. Puțină tămâie. Și alte câteva fleacuri.

–Și la ce sunt bune?

–Pentru fertilitate, zise Charlotte, radioasă. Scotoci în coșuleț și scoase un medalion de lut. Pe el era desenată stângaci o femeie, cu sânii făcuți din două semicercuri și cu puncte pentru sfârcuri. Pe brațe i se încolăceau șerpi. Este zeița-șarpe din epoca minoică. Nu ești obligată să-l porți dacă nu vrei. Doar că m-am gândit...

Karin simți că-i vin lacrimi în ochi. Credea parțial că, dacă Charlotte i-ar fi spus că va rămâne sigur însărcinată,

cu condiția să mănânce doar prăjiturele sau să meargă în mâini, ar fi făcut-o.

–Mulțumesc, îi spuse ea din suflet. Nu-și punea mari speranțe în darurile lui Charlotte, dar aprecia sentimentul care o mânase să i le facă. O îmbrățișă cu multă afecțiune. E foarte drăguț din partea ta.

–Cred că treci prin clipe grele. Mai ales că s-a întors și Calvert.

–Încerc să nu mă gândesc prea mult la asta, spuse Karin.

Charlotte îi puse o mână pe umăr.

–Asta-i bine. Apoi se uită la Lana și se lumină la față. Trebuie să plec, Lana. Ne mai vedem noi.

–Sigur, zise Lana. Mai vorbim.

După ce plecă Charlotte, Karin se simți un pic tristă, de parcă ar fi fost lăsată pe dinafară. În zilele bune, Gene îi spunea că e „hipersensibilă"; în cele proaste, că e pur și simplu „paranoică". Însă Karin credea că, deși bănuielile ei se adevereau în procent de unu la zece, avea totuși destule motive să se încreadă în instinctul ei.

Încercă să asculte în minte vocea lui Gene, care îi spunea să nu fie geloasă, să nu o țină pe Lana atât de legată de ea. Nu era zi în care Karin să nu fie conștientă că Lana va pleca din Vermont dacă i se va ivi ocazia – deși sora ei nu-i spusese nimic de lucrul acesta. Lana era ca un zmeu de hârtie care zbura în orice direcție îl ducea vântul, și doar Karin o putea opri să nu se îndepărteze prea mult.

–Am trecut cu mașina pe lângă casa Madison, spuse Karin, sperând că sora ei avea chef de vorbă. Nu sunt sigură că n-a rămas acolo ceva din el.

Lana nu-i răspunse. Se uita fix la margareta pe care o răsucea între degete. Mintea ei era în altă parte.

–M-ai auzit? o întrebă Karin.

–Da, așa e, zise Lana.

–Nu crezi că e ironia sorții ca omul care ne-a făcut atât de nefericite cu droaia lui de chiriași să stea acum el însuși într-o pensiune?

–Pentru toți se învârte roata.

–Ce crezi că vrea?

–Habar n-am.

Karin mai încercă de câteva ori s-o facă pe Lana să vorbească despre Calvert, dar sora ei se închisese în sine. Răspunsurile ei erau pertinente, dar superficiale. În cele din urmă, Karin îi spuse că se duce la magazie să sorteze niște articole, fericită că găsise o scuză să plece. Se cufundă complet în treaba pe care o avea de făcut, iar după un ceas își ridică privirea de la gențile încăpătoare din pânză și o văzu pe Lana în pragul ușii, cu poșeta pe umăr.

–Pleci?

–Îmi pare rău, dar trebuie să ies.

–Aha! Karin își mușcă limba. Avea senzația foarte clară că nu trebuia s-o întrebe unde se duce. Pot să te ajut cu ceva?

Lana își ridică brațele deasupra capului și își strânse părul blond și drept într-o coadă de cal.

–Trebuie doar să fac niște cumpărături înainte să se închidă toate magazinele.

–Bine. Succes!

Lana dădu din cap și plecă.

Karin se ridică de pe cutia peste care se aplecase, cuprinsă de presimțiri rele. *Bineînțeles* că Lana se ducea la cumpărături. Nu era nimic neobișnuit în asta. Atunci de ce se alarma?

Abia când ajunse la casa de marcat din magazin îi trecu prin minte gândul: Și dacă Lana nu se ducea la cumpărături? Dacă se întâlnea cu cineva?

Cum ar fi *Calvert*.

Lui Karin i se strânse stomacul. Nu voia să creadă așa ceva. Și totuși, nu găsea altă explicație logică. Lana fusese

așa de distrată în ultimul timp, atât de schimbată, față de cât de veselă era de obicei. Parcă cineva secționase o parte din ea și o ascunsese, ca să nu mai poată ajunge la ea.

Se legau toate. Lana insistase ciudat de mult să se ducă ea să-l ia pe Calvert de la închisoare. Apoi tot șușotise cu Charlotte, iar acum părăsea magazinul în mijlocul zilei. Dacă își schimbase preferințele? Dacă sora ei – care o crescuse ca o mamă, după ce murise Ellen – juca un rol mai puțin important în viața ei acum, că era și Calvert pe aici?

Scoase un vraf de genți bej dintr-o cutie și le atârnă de un braț.

Poate că exagera. Sigur asta era. Și totuși nu-și putea alunga temerile. Fie că era o prostie sau nu, Karin nu-și putea scoate din cap gândul că sora ei îi ascundea ceva. Spera ca adevărul să iasă la iveală. Repede. Până nu găsea altă explicație, nu putea să înlăture bănuiala că tatăl lor venise la Burlington s-o îndepărteze de sora ei, deși nu înțelegea de ce ar face una ca asta.

Pe malul estic al lacului Champlain, soarele accentua transparența atmosferei, stelele răsărind pe cerul ca un văl străveziu. Eli și Lana ședeau printre pini, pe malul mărginit de stânci roșii. Picioarele goale ale Lanei atârnau peste marginea stâncoasă, umerii i se arcuiau frumos înapoi, căci își dusese brațele în spate și se sprijinea în palme. Jos, valurile se izbeau de stânci. Zgomotul ritmic pe care îl făceau când scăldau pietrele era ca bătăile neregulate și puternice ale inimii nopții.

El și Lana erau cufundați într-o tăcere care nu le stătea în fire. De obicei, Lanei îi făcea plăcere să vorbească. Despre orice și despre toate. Prima dată când venise aici cu Eli, îi spusese o poveste pe care o aflase de la mama ei – o legendă despre originea lacului Champlain, care se numise Odepsék, înainte să se stabilească francezii în zonă.

Altă dată îi spusese despre corăbiile din vechime, care zăceau acum pe fundul acelui lac, perfect conservate în apele liniștite și adânci. Era întotdeauna încântată să-i vorbească despre lucrurile care îi plăceau. Dar azi nu avea ce povești fermecătoare să-i spună.

El avea senzația că, după toți acești ani în care îi fusese prieten, ar fi trebuit să știe mai bine la ce se gândea. În ultimul timp erau mai distanți ca de obicei, iar el știa că era din cauza lui. Se străduise mult să-și stăpânească sentimentele față de ea – Kelly reușise să-i mai alunge din când în când gândurile –, dar dorul și dorința pe care le simțise pentru Lana cât timp fusese plecat deveniseră mai puternice acum. Deși se întorsese acasă de săptămâni bune, avea ciudatul sentiment că tot *îi era dor* de ea.

O privi pe furiș în timp ce se uita gânditoare la apa întunecată. Fusese întotdeauna frumoasă. Pomeții înalți confereau chipului ei o sinceritate, o ardoare care îi atrăgea pe mulți, chiar înainte să intre în vorbă cu ea. Copiii îi îmbrățișau genunchii la scurt timp după ce o întâlneau și câinii se puneau cu burta în sus în fața ei, cerșind o mângâiere. Putea să-i spună unui străin toate amănuntele unei vizite la dentist sau să-i redea fidel ce se întâmplase la întâlnirea ei cu un tip. Însă rareori vorbea despre altceva în afară de fapte mărunte. Superficialitatea ei, guvernată de dictonul *carpe diem*, era un mod de a se proteja; felul plăcut de a fi și firea veselă erau ca un cerc magic pe care îl trasase în jurul ei.

Dacă voia să scoată ceva de la ea, trebuia să procedeze cu grijă. Pe scurt, să-i spună că era dispus s-o asculte, în caz că voia să-și descarce sufletul.

– Poate mă duc într-o excursie cu bicicleta în acest weekend, îi zise.

– A, da?

–Nu știu încă. Voiam sigur să fac ceva diferit. Mă gândeam că Ron mi-ar putea recomanda un traseu.

Lana nu spuse nimic.

–Poate îl întrebi tu? El își ținu respirația. Spera, în tăcerea care se așternuse, că Lana îi va spune: „Eu și Ron ne-am despărțit".

În schimb, ea zise:

–L-aș putea întreba. Dacă trece pe la mine. Dar nu știu când va fi asta. Făcu o pauză. Când vorbi din nou, vocea ei sună aspru și strident. De ce crezi că își dorește Karin așa de mult un copil?

Eli smulse un pumn de iarbă dintr-o crăpătură din stâncă și o aruncă cât colo. Ar fi putut să-i răspundă la întrebare. Asemenea lui Karin, îl îngrijora și pe el că trecea timpul și ea nu făcea nimic. În schimb, îi zise:

–Tu să-mi spui.

Ea se ridică în picioare și își netezi rochia cu bretele, din bumbac albastru.

–Un copil te ține legată de el. Te împiedică să faci unele lucruri pe care le dorești.

–Crezi că sora ta e îngrijorată că, dacă nu face un copil, Gene o poate părăsi?

–N-ar părăsi-o niciodată. Și nici ea pe el. Nici unul dintre ei nu poate trăi fără celălalt, fără magazin, fără Vermont sau orice altceva.

Eli se uită cu atenție la ea; mușchii i se încordau sub pielea fină de pe gât, sânii i se ridicau și coborau din ce în ce mai tare. Nu mai avea timp de subtilități. O întrebă direct:

–Ce te frământă?

Lana stătea pe marginea stâncii, cu privirea ațintită în întuneric. În timpul zilei, băieților de liceu le plăcea să-și arate fundul turiștilor de pe feriboturi. Le mai plăcea și să sară și să se scufunde în apele reci și adânci. Lana își

bălăngănea picioarele dincolo de stâncă, iar Eli își mușcă limba să nu-i spună: „Ai grijă, te rog!"

Nu avea cum să fie pregătit pentru ceea ce putea să urmeze, și nici în cazul în care ea s-ar fi aruncat brusc de pe stâncă.

–Sunt însărcinată, spuse ea.

Inima i se cufundă în piept și ajunse la fundul cavității toracice, ca o ancoră care se izbește de nisip.

–Ești sigură? o întrebă. Știi, pot exista și... simptome false. Ai făcut testul?

–Nu încă. Am să-l fac mâine, după serviciu... dacă vrei să-mi fii alături.

–Sigur că vreau. Poate nu e nimic.

–Poate. Se întoarse cu fața spre el, cu ochii scăpărând văpăi în lumina lunii. Dar toate semnele îmi spun că este.

–De aceea ți-a fost rău.

Ea dădu din cap în semn de aprobare.

El se ridică și veni lângă ea. Încerca să nu pară panicat.

–Ron știe?

–Când să-i spun? Nu l-am mai văzut, zise Lana, râzând puțin isteric acum. Nici nu-i cunosc numele de familie. Nu-i amuzant? Nu știu unde locuiește. Nu știu nimic despre el. Nu cred că o să mă mai caute prea curând.

–De unde știi?

–N-a mai trecut pe la mine în ultimul timp. Asta-i tot.

Eli nu se înfuria ușor. Nu-și amintea să se fi mâniat vreodată ca acum. Unghiile îi intrară adânc în carne.

–Îl găsim noi.

–Nu cred că vreau să-l găsesc, spuse ea.

„Nici eu", se gândi el. În cel mai tainic ungher al minții sale, nu-și făcea griji numai pentru Lana, ci și pentru el însuși. Dacă se mărita? Ar pierde-o pentru totdeauna.

–Nu pot să fac un copil, spuse ea.

–De ce?

–Pentru că am... *am avut*... alte planuri.

–Costa Rica?

–Nu pot să trăiesc în junglă și să schimb scutece sau să alăptez la sân.

–Te-ai gândit... vreau să spun, te-ai gândit...?

–La avort? Scutură din cap. Nu cred că e de mine. Am fost vegetariană jumătate din viață. Nu pot nici să mănânc un hamburger fără să mă gândesc că fac un păcat de moarte.

Eli dădu din cap.

–Probabil că adopția e soluția. Se uită la el, căutându-i privirea și dorind să aprobe lucrul la care se gândea ea. Vreau să fac ceva cu viața mea, nu să fiu legată de un copil. Nu sunt făcută să fiu mamă și nu văd altă soluție decât să-l dau spre adopție.

Își ținea încă brațele încrucișate pe piept, strângându-și umerii cu mâinile. El nu voia altceva decât să-i desfacă brațele, s-o îmbrățișeze și s-o legene, spunându-i astfel, fără cuvinte, că o iubește, că poate conta pe el – în orice situație.

Dar asta n-avea să se întâmple.

–Știu la ce te gândești, zise ea. Da, am folosit prezervativ.

–Nu mă gândeam la asta, spuse Eli.

–Știi doar că nu iau nimic, continuă ea, făcându-și de lucru cu mărgelele de lemn ale brățării de la încheietura ei subțire. Nu iau anticoncepționale. A fost... un accident.

–Dar ce s-a întâmplat mai exact?

–Nu știu. Poate s-a găurit prezervativul.

El își trecu o mână prin păr și nu păru să-i pese că era ciufulit. Încercă să-și ignore furia, dar ea se afla acolo, o durere acută, răscolitoare.

–Nu pot să înțeleg, Lana. De ce te-ai încurcat cu el?

–E un tip interesant.

–De toți ai zis că-s *interesanți*. De fiecare dată.

–Te rog, zise ea pe un ton implorator. Nu mai vreau să vorbesc despre asta.

El inspiră adânc. În aer se răspândise mireasma pădurii de lângă lac, combinată cu mirosul dulce al pielii Lanei. Inima îi bătea tare și mintea îi era confuză. Făcu un pas spre ea, cu gândul să-i pună mâna pe umăr și s-o aline pe cât posibil. Dar în clipa când mâna îi ajunse atât de aproape de ea încât simțea căldura emanată de brațul ei gol, ea se feri.

Își aruncă cu atâta furie sandalele, că zburară înspre copaci.

–Ce faci?

–Ce crezi? Întoarsă cu spatele la el, își scoase rochia peste cap. Nu purta sutien; și-l punea rareori. Îi văzu spatele frumos arcuit, omoplații puternici, talia fină și curba armonioasă a șoldurilor.

Pe neașteptate, îl impresionă stranietatea acelei seri, a relației lui cu ea. Putea să-și scoată totul de pe ea și să stea complet goală în fața lui, și el tot ar fi simțit că erau o sută de straturi între ei, de parcă aerul însuși nu le-ar fi îngăduit să se vadă unul pe celălalt.

Ea nu ezită. Trecu repede de marginea stâncii, în întuneric, apoi se opri o clipă, ca o rază piezișă a lunii, înainte să sară în apa neagră de dedesubt.

Eli se așeză în vârful unei stânci și așteptă. Își stăpânise dorințele așa de bine, că odată chiar crezuse că dispăruseră. Suferise atâta că îl respinsese – se simțise chiar umilit – când îi oferise întreaga lui iubire, acum mulți ani, iar ea nu i-o acceptase. Se limitase să rămână în planul doi și își spusese că va fi mulțumit. Dar adevărul era că nu putea fi.

O auzi pe Lana înotând pe lângă stânci. Nu erau imposibil de urcat, dar îți puteau juca feste chiar și în timpul zilei. Și-o imagina acolo jos, în întuneric, cu pielea udă

în aerul răcoros, cu părul unduindu-se și lipindu-i-se de umeri, ca o naiadă din mitologia greacă, încercând să-și găsească cel mai bun drum printre stânci.

Se ridică și scrută lacul cu privirea, întrebându-se dacă de această dată îl va lăsa s-o ajute să urce pe mal.

Iulie

Daucus carota (cunoscută și sub numele de morcov sălbatic): Unii susțin că florii i s-a spus astfel deoarece mijlocul ei purpuriu reprezintă sângele care i-a curs reginei când s-a înțepat la deget lucrând la o dantelă. Alții zic că pistilul purpuriu este însăși regina, iar „horbota", gulerul ei. Se mai spune și că regina Anne le-a provocat la întrecere pe doamnele ei de onoare, ca să vadă cine reușea să facă o dantelă la fel de frumoasă ca această floare; regina a câștigat. Se zice că horbota reginei Anne s-a folosit și ca abortiv.

4 Iulie

Lana se ținea cu mâinile de balustrada punctului panoramic din Parcul Battery, de unde se vedea lacul. În spatele ei, mai departe, Karin, Gene, Eli și Kelly ședeau pe pătura întinsă pe iarbă pentru picnic. Cerul în amurg era de un albastru-închis, fără nici un nor, iar în zare bătea într-un galben atât de îmbietor, încât un copil ar fi putut rupe o bucată din el ca se învelească cu ea, în chip de pătură.

Își amintea cu exactitate momentul în care se gândise pentru prima dată că nu vrea copii. Karin era la parter, pregătind masa pentru chiriași, iar ea ședea picior peste picior în podul încuiat, cu o păpușă de la consignație în brațe. Păpușa avea capul neted și chel ca al unui nou-născut și un corp moale de cârpă, cu pete galbene. Îl dezmierda pe bebeluș și îi spunea vorbe de alint, iar inima

îi era plină de dragoste, când își auzise tatăl intrând în casă. Pașii îi răsunau greoi, ca ai unui călău. Se oprise o clipă să asculte. Apoi își îndreptase atenția asupra păpușii din poala ei, încercând să simtă din nou acel sentiment minunat.

Dar era prea târziu. Dragostea dispăruse. N-o mai putea regăsi. În cele din urmă, pusese păpușa înapoi în coșul pentru lapte din colț și n-o mai luase de-acolo.

Sigur că pe atunci nu fusese pe deplin conștientă de legătura dintre pașii tatălui ei și sentimentele ei față de păpușă. Firește că schimbarea nu se produsese instantaneu – probabil că durase ceva timp –, dar acel episod din pod fusese ultima picătură care umpluse paharul. Oricum s-ar fi întâmplat, din acea clipă fusese sigură că nu vrea să aibă niciodată copii. Tot ce-și dorea erau niște aventuri trecătoare – să vină și să plece când voia, precum chiriașii tatălui ei. Poveștile pe care i le spuseseră toți acei bărbați îi înflăcăraseră imaginația. Nu avea răbdarea necesară să-și petreacă toată viața acasă.

Un grup de copii firavi de la școala primară trecu alergând pe lângă ea, ciripind și jucând leapșa. Era copii peste tot, zbenguindu-se, împiedicându-se și țipând. Părinții împingeau cărucioare, alergau după puștii neascultători și le ștergeau mâinile murdare. Unele familii păreau fericite, altele nu.

Lana își sprijini capul între mâini.

–Ce faci acolo, singură? o întrebă Karin.

–Ce? tresări Lana și își ridică privirea. Ah, admiram și eu priveliștea.

–Vino să stai cu noi. Fără supărare, dar n-o înghit pe noua prietenă a lui Eli. Sigur, e bine pentru el că și-a găsit *în sfârșit* pe cineva, dar mă scoate din sărite.

–Ei, mai lasă-i și tu în pace. Nu le stă așa de rău împreună, zise Lana, râzând și uitându-se spre cei doi.

Toată seara, Kelly se agățase de brațul lui Eli când se plimbaseră, îl sărutase de câte ori avusese ocazia, își pusese

mâna în buzunarul lui de la spate și se jucase cu părul lui. Lana se întoarse la timp să o vadă pe Kelly cu spatele rezemat de pieptul lui Eli, și un fior de emoție, pe care nu și-l putea explica, îi trecu prin inimă.

La un moment dat, chiar la începutul prieteniei ei cu Eli, se simțise atrasă de el. Acum își amintea prima clipă în care îi auzise vocea, caldă și înflăcărată, când ridicase mâna la cursul de biologie ca să ceară lămuriri profesorului în privința celor predate. Îl observase, nu doar în treacăt, ci cu multă atenție. Și își dăduse seama că și el era atras de ea. Însemnau ceva unul pentru altul.

Altor bărbați – băieți, care o tratau cu bere ieftină și se prefăceau că îi înțeleg pasiunea pentru flori – le ceda ușor, pentru că nu reprezentau mare lucru pentru ea. Dar Eli era altfel. Era atât de fascinat de toate, punea mereu întrebări, citea tot timpul. O înțelesese atunci, și o înțelegea și acum. Călcaseră o dată pe de lături, împingând lucrurile dincolo de o simplă relație între prieteni, și aproape că stricase totul. Era sigură că n-are să mai facă o asemenea greșeală.

Dar acum, când se silea să se uite la Kelly cum își trecea degetele prin părul lui, simțul posesiei, puternic și sălbatic, îi străpunse inima – un sentiment cu totul nepotrivit pentru o prietenă. Apoi, încercă să și-i alunge din gând și se întoarse cu spatele la ei.

–Cred că Eli trebuie să aibă un motiv serios ca s-o placă. Hai să ne gândim care ar putea fi.

–Când am plecat, încerca să-l facă pe Eli să-i lingă de pe degete chipsuri.

–Păi, *asta* e ceva destul de rău.

–Cred că se simte amenințată de tine. Mă pricep la oameni. Sunt aproape sigură că bănuiește că e ceva între tine și Eli.

–Dar nu e, zise ea.

Se opriră o clipă din vorbit, să asculte țipetele pescărușilor, zbieretele copiilor din spatele lor, exclamațiile elevilor care jucau Ultimate Frisbee pe peluză. Tensiunea din aer era palpabilă. Toți oamenii din oraș mureau de nerăbdare să înceapă artificiile.

–Lana, n-ai vrea să vorbim despre Calvert?

Lana își dădu ochii peste cap ca un copil poznaș.

–Am vrut eu vreodată?

–Nu, dar mă gândeam că ar fi momentul potrivit, dat fiind că s-a întors în oraș.

–Poate că a și plecat.

–Vrei să spui că nu știi? o întrebă Karin, un pic ironică.

–De unde să știu?

Karin strânse cu atâta putere balustrada metalică din fața ei, că i se albiră articulațiile degetelor. Lana observă că îi evita privirea. Se uita țintă la piscurile împădurite ale munților Adirondack. Era clar că se întâmplase ceva.

–Vreau să știu adevărul, zise Karin, pe un ton tăios ca un cuțit.

–Karin, eu...

–Vreau să mi-l spui tu, ca să nu înnebunesc când am să-l aflu mai târziu.

Lana încremeni, pierzându-și brusc cumpătul. Ar fi trebuit să-și dea seama că sora ei va pune lucrurile cap la cap. Nimeni nu știa mai bine ca ea să recunoască semnele graviditații.

–Îmi pare rău, spuse Lana. N-am vrut să te supăr.

–Dar *sunt* supărată. Mă simt de parcă mi-ai tras prețul de sub picioare.

Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

Lana tăcu, rușinată.

–Mă simt... așa de trădată, oftă Karin. Dacă voiai să fii iar în relații bune cu tata, de ce nu mi-ai spus? Chiar că nu înțeleg.

Ceața din mintea ei se ridică brusc.

–Stai puțin! Crezi că eu... N-am știut nimic de el până în ziua când m-am dus la închisoare... De ce m-ar fi interesat?

–A venit aici să te vadă *pe tine*. Ție ți-a trimis felicitarea. Și te-ai purtat așa de ciudat în ultimul timp. Să pleci de la serviciu atât de devreme. Să discuți în șoaptă, oprindu-te exact când am apărut eu. Sigur ai fost să vorbești cu Calvert.

–Nu, răspunse Lana clătinând din cap.

Focul din ochii lui Karin nu se stinse imediat, ci mai pâlpâi puțin, apoi flacăra păli și fu înghițită de întuneric.

–Sigur?

Lana își puse mâna pe umărul surorii ei.

–De ce-aș vrea să-l văd? Și, pe deasupra, de ce să mă întâlnesc cu el fără tine?

–Nu știu, m-am gândit și eu...

–Credeai că vreau să-l păstrez pentru mine?

Karin făcu o grimasă.

–Sunt ridicolă.

–Deloc, spuse Lana pe un ton blând, luându-și mâna de pe umărul lui Karin. Te înțeleg.

–Atunci de ce te-ai grăbit să-i sari în ajutor când a sunat de la pușcărie?

Lana își privi cu atenție mâinile.

–Nu voiam decât să fac ceea ce trebuie pentru un om care avea nevoie de ajutor. Dar nu vreau să-l mai văd. Niciodată. Lana se opri. Ar fi putut să spună mai multe. Încă o durea să se gândească la cât de puțin îi păsa lui de ele. De câte ori vorbea cu sora ei despre copilărie, o cuprindea o puternică senzație de claustrofobie. Probabil pentru că ea și Karin aveau aceleași amintiri, ferecate într-un univers în care nu avea să intre niciodată vreo rază de lumină.

Karin își duse mâna la frunte și închise ochii.

–Dacă nu e vorba despre Calvert, atunci de ce îți cereai scuze?

Pe fața Lanei nu se mișcă nici un mușchi.

–M-am zăpăcit.

–Poate pe alții poți să-i păcălești, dar eu te cunosc de o viață.

Lana se întoarse cu spatele la lac, brusc dezgustată de priveliște – de cer, de păsări, de oamenii care își aruncau în apă cutiile de bere strivite și scandau să înceapă odată artificiile. Își rezemă mijlocul de balustrada solidă și se uită în sus, la ramurile glădiței de deasupra capului. Oare să-i spună lui Karin că e însărcinată? Nu voia – refuza să-i smulgă surorii ei inima din piept.

Karin se uita la fața Lanei ca și cum i-ar fi citit gândurile.

–E vorba despre Ron, nu-i așa? V-ați despărțit și nu ai vrut să-mi spui.

Lana înțelese că i se oferea o șansă. *Trebuia* să profite de ea.

–Nu m-a mai sunat de mult.

–Ce s-a întâmplat ?

–Ultima dată ne-am văzut de ziua mea.

–Când s-a întâlnit cu Eli, vrei să zici?

–Nu m-am gândit la asta.

–Gelozie. E simplu.

–Nu, o contrazise Lana, dar i se învârteau rotițele în minte și totul începea să i se pară logic. Oare o părăsise Ron pentru că se întâlnise cu Eli la ea acasă? Oare, la fel ca mulți alți iubiți ai ei, o șterse de pe listă?

–Ești supărată. Te gândești că ai dat-o în bară, îi sugeră Karin.

Lana auzi explodând și pocnind primele artificii deasupra lacului și mulțimea de oameni uimiți izbucnind în urale. Văzu fața lui Karin trecând de la roz la verde, apoi la albastru.

Poate că sora ei avea dreptate. Poate că Ron se speriase și fugise după ce îi spusese că ea și Eli fuseseră odată amanți. Nu i se frângea inima la gândul că Ron își pierduse

interesul pentru ea. Probabil că acea relativă nepăsare se datora, pur și simplu, faptului că acum avea un motiv mult mai puternic să-și regrete mărturisirea. Se apăsă tare cu o mână pe burtă.

–Sper că nu te-ai supărat pe mine că ți-am zis toate astea, se scuză Karin, dar cred că relația voastră nu mergea bine din cauză că ești prea apropiată de Eli.

–Ce legătură are prietenia mea cu el?

–Unui bărbat nu-i place să împartă femeia pe care o iubește cu altul.

Lanei îi *bubui* inima în piept, explodând apoi ca praful de pușcă. Corpul îi luă foc de la piept până în vârful degetelor de la mâini și picioare.

–Eli? Eli să fie îndrăgostit de mine?

Karin pufni în râs. Ochii ei căprui se făcură ciudat de verzi în lumina artificiilor.

–Ce tot spui acolo? Nu, nu m-am referit la *Eli*. Uau! Trebuia să vezi ce mutră ai făcut! Nu, m-am gândit la alți tipi. La bărbați, în general. Nu le place să împartă nimic.

–Dar Eli mi-e doar prieten, reuși să îngaime Lana.

Treptat, respirația îi reveni la normal. Lumea nu mai era cu susul în jos. „Ce Dumnezeu a fost asta?" se gândi ea.

–Eli nu mă dorește în acest fel.

–Știu asta. O știi și tu. Dar bărbații cu care te întâlnești? *Ei* nu știu asta. Sunt convinsă că ar fi mai bine să nu te mai vezi cu Eli un timp. Uită-te la el, Lana! Dar uită-te *bine*.

Lana aruncă o privire spre pledul pentru picnic, pe care Gene stătea pe burtă, sprijinit în coate, iar Eli și Kelly se înveliseră cu o pătură lucrată din petice. Amândoi erau întinși pe spate, cu fețele în sus. Imaginea îi pârjoli inima. Își ridică ochii spre cerul luminat de artificii.

De-a lungul anilor de prietenie cu Eli, existaseră momente când trebuise să fie dură. Să privească adevărul

în față. Acum, observa cum se schimbă relația dintre ei, cum prietenul ei cel mai bun își vedea de viața lui. Eli fusese așa de distant cu ea în ultimul timp, și, cu cât o respingea el mai tare, cu atât mai aproape dorea ea să-i fie. *Tânjea* după el – și nu era un cuvânt pe care îl folosea ușor. Nu credea că e vorba despre dorință sexuală, și totuși, era un dor atât de puternic și de profund, încât nu putea fi trecut cu vederea. Simți mâinile lui Karin masând-o pe spate, nu cu blândețe, ca să-i aducă alinare, ci cu putere, de parcă ar fi îndemnat-o să nu se lase.

–Ne place sau nu femeia, Eli are o șansă să fie fericit, spuse Karin, pe un ton calm, dar hotărât. Și nu se poate concentra pe relația cu Kelly dacă tu ești mereu prin preajmă. Nici Kelly nu se poate simți bine cu el dacă tu ești tot timpul prezentă.

–Ai dreptate, zise Lana. Multă dreptate.

–Cât despre tine... ei bine, dacă n-ai fi fost atât de apropiată de Eli, lucrurile ar fi mers altfel între tine și Ron.

Lana încuviință din cap. Lacrimile din ochii ei preschimbară artificiile în pete roșii. Și le șterse cu dosul palmei.

–Și ce să fac?

–Să nu-l mai sufoci pe Eli. Când sunteți împreună, parcă trăiți într-o lume în care aveți acces numai voi doi. Dacă v-ați lăsa mai mult spațiu de manevră, ați fi amândoi mai fericiți.

Lana închise ochii și respiră adânc. Aerul avea un miros dulce de sulf și de fum. Deasupra, se dezlănțuiau artificiile, dar lacul era liniștit ca o oglindă, sub ploaia de scântei.

Eli era cel mai bun și mai merituos om pe care îl cunoștea. Ar fi un act de egoism din partea ei să-i pună în primejdie relația cu Kelly doar pentru că nu știa cum să se stăpânească. Îl dorea, voia de la el ceva pe care nu reușea să-l definească, dar, orice simțea

pentru el, avea să-i treacă. Îi trecuse și altădată, îi va trece din nou. Între timp, trebuia să se dea la fund. De dragul amândurora.

– Te simți mai bine? o întrebă Karin.

– Da, zise Lana.

Deasupra ei, artificiile răspândeau flăcări.

5 iulie

A doua zi, Lana stătea pe veranda de la Wildflower Barn și aștepta. În depărtare, clopotele de la biserică băteau ora șase, cu un dangăt slab și somnoros. Un iepure cafeniu se ridică pe labele din spate, la marginea proprietății, și adulmecă aerul.

Încă o dată, Lana își uitase cheile în mașină, iar Karin venea ca s-o scoată din încurcătură. Pentru că nu avea telefon mobil, fusese nevoită să meargă aproape un kilometru până la o cabină telefonică și s-o sune pe Karin. Apoi, se întorsese la magazin, unde n-avea nimic altceva de făcut decât să-și omoare timpul. Acum era singură cu gândurile pe care încercase toată ziua să le alunge. De aproape zece ani evitase să se gândească la noaptea când ea și Eli făcuseră dragoste, dar acum o copleșeau amintirile – cu mult mai puternice decât fusese faptul în sine.

Chiar și acum se înfierbânta gândindu-se cum i se trezise la viață întregul trup atunci când o sărutase pe neașteptate – fusese doar instinct și bucurie. Făcuseră dragoste ca doi începători, neîndemânatici și grăbiți. Însă Lana nu se mai simțise în viața ei atât de legată de cineva. Pentru o fracțiune de secundă, tot ce i se păruse sigur sau previzibil fusese aruncat în haos. Întinși în iarbă, sub bolta întunecată a cerului, Eli îi dăruise acel gen de plăcere ce desparte prietenia de iubire trupească. Lăsase urme adânci pasiunea aceea nebunească, acea

dorință imposibil de înfrânat, care nu avea mai multă consistență decât dâra luminoasă rămasă pe cer în urma unui meteorit.

Când se gândea la viitor, vedea doar două moduri de a trăi: unul în deplină libertate, cu călătorii și aventuri; celălalt aici, în Vermont – o viață tihnită, cu satisfacții, dar în care nu se întâmpla nimic deosebit. O viață în care să se mărite și să aibă copii. O viață pe care nu și-o dorea.

I se păruse că singurul compromis posibil era să se limiteze la prietenie. Dar, după ce făcuse dragoste cu el, nu mai avea încredere în ea că putea să păstreze o anumită distanță între ei. Dacă el se ținea după ea, nu va fi în stare să-i reziste. Așa că trebuia să găsească o modalitate de a se asigura că el *nu* avea să se țină după ea, în așa fel încât să nu poarte numai ea responsabilitatea de a rămâne doar prieteni. Amândoi trebuiau să aibă grijă să nu depășească limitele. Altfel, vor fi pierduți.

Așadar în noaptea ce urmase celei în care făcuseră dragoste, îl invitase pe Chip, unul dintre colegi, la ea în cameră. Televizorul mergea, dar fără sonor. Patul era desfăcut. Se uita tot timpul la ceas, își rodea unghiile și flirta cu nerușinare, râzând prea zgomotos.

În cele din urmă, Eli deschisese ușa, silueta lui profilându-se în lumina galbenă de neon de pe hol. Ea își pusese repede picioarele în poala lui Chip.

–Ce cauți aici? îl întrebase ea.

La început, fusese prea uluit ca să reacționeze. Ea își coborâse picioarele din poala lui Chip, își trăsese în jos bluza și își netezise părul, deși nu era nevoie, și se dusese spre el. Ochii lui căprui, de obicei atât de calzi și de blânzi, o priveau cu o asprime neclintită. Nu se urâse niciodată mai tare, dar trebuia să meargă mai departe ca să pună capăt sentimentelor lui față de ea. Trebuia să le distrugă. Nu vedea altă soluție.

Îngăimase o scuză inutilă, dar el o oprise, ridicând mâna.

–E nostim ce văd, spusese el, deși în vocea lui nu era nici urmă de amuzament. Venisem să-ți spun că am făcut o greșeală, dar cred că ți-ai dat și tu seama.

Apoi plecase, lăsând-o mută de uimire și îndurerată. Iar când ușa se trântise în urma lui, camera rămăsese din nou cufundată în întuneric.

Acum, se uita la furgoneta lui Karin, care intra pe alee. Lana se ridică, își puse poșeta pe umăr și spuse o rugăciune de mulțumire.

Nu știa de unde îi veniseră brusc toate aceste gânduri sâcâitoare. Poate pentru că Eli se vedea cu altcineva. Indiferent de motiv, trebuia să le alunge. Karin avea dreptate. Trebuia să stea deoparte.

Karin deschise portiera mașinii și îi aruncă Lanei cheile de rezervă.

–Îmi pare rău, se scuză Lana.

Karin ridică din umeri.

–Trebuie neapărat să-ți cumperi cât mai repede un mobil.

–Ai diseară vreun program cu Gene?

–Nu, mă duc la cazarma de pompieri, la o tombolă. De ce? Vrei să vii și tu?

Lana zâmbi ușurată.

–Cu multă plăcere, zise ea.

6 iulie

Când intră pe ușa dormitorului, Karin își masa mâinile ca să-i intre în piele și ultimele urme de cremă hidratantă cu lapte de cocos. Televizorul și veioza de pe noptieră răspândeau lumină în camera altminteri întunecată. Soțul ei era în pat, cu ochelarii pe vârful nasului, citind

o revistă de politică. Pijamaua – comună, cu dungi albastre – îi era prost încheiată.

Săptămâna trecută, Karin îi împărtășise lui Gene bănuiala că Lana se vedea pe ascuns cu tatăl lor, și ajunseseră să se certe. În seara aceasta, se ciondăneau în privința părinților lui Gene din Montpelier (ea se abținuse să nu-i spună *Mont Peculiar*[1], deși reședinței socrilor ei i se potrivea acest nume). Cearta luase sfârșit când Karin începuse să țipe, iar Gene plecase de-acasă. Înainte, nu se certaseră *niciodată* așa.

Ea trase pătura și se urcă în pat. Gene nu catadicsi să-i arunce nici măcar o privire.

–Se întâmplă ceva interesant în lume? întrebă ea, uitându-se peste umărul lui.

–Nu. Gene închise revista, își dădu ochelarii jos și se întinse să stingă veioza. Karin opri televizorul din telecomandă. Ochii i se obișnuiau cu întunericul în timp ce Gene trăgea de pătură și se învelea. În beznă, lui Karin îi reveni curajul.

–Iubitule?

El nu-i răspunse. Nu vorbise cu ea de ore bune.

–Uite ce e, îmi pare rău. Dacă vrei să mergem în weekend la mama ta, e-n regulă, ne ducem. Lana va trebui să lucreze în plus, dar se va descurca. Bine?

În continuare nu primi nici un răspuns.

–Gene, te rog, zise ea, căutându-l pe sub pătură, dar el se întorsese cu spatele la ea. Noi nu ne purtăm așa de obicei. Te rog!

El oftă.

–M-am plictisit să găsești mereu motiv de ceartă.

Karin își afundă o clipă capul în pernă. Gene trecea prin aceeași perioadă dificilă ca și ea. De dragul lui, trebuia să se stăpânească mai bine.

–Îmi pare rău. Am să mă străduiesc mai mult.

[1] Muntele ciudaților

–E-regulă. N-am prea fost în apele mele în ultimul timp. Nu trebuia să-i promit mamei că ne ducem la ea, fără să te întreb și pe tine.

–Nu-i nimic.

Karin îl auzi cum se cuibărea mai bine sub pătură, încercând să adoarmă. Știa că nu avea de gând să mai facă nimic cu ea în noaptea aceea. Dar...

–Gene?

El se întoarse spre ea un pic cam repede.

–*Ce mai e?*

Se frecă la față; ea auzi sunetul făcut de degetele lui pe țepii din barbă.

–Iubitule, nu crezi că ar trebui... știi tu? Poate...

El rămase tăcut minute întregi.

–Iubitule?

–Hai, dormi acum, spuse el.

11 iulie

Seara, la ea acasă, Lana ședea la masa din bucătărie, și gretșurile începeau să-i treacă în timp ce răsfoia un catalog cu amenajări de grădină. În fața ei, Karin își dădea frâu liber mâniei, iar fața i se înroșise ca sfecla. Cum naiba să rămână însărcinată dacă nici nu-și mai amintea când făcuse ultima dată dragoste cu Gene? spusese Karin revoltată. Și ce putea ea să gândească despre farmecele ei când Gene se purta de parcă ar fi fost un chin să facă sex cu ea?

În schimb, pe Lana o durea tot corpul, de parcă sentimentul de vină că era însărcinată s-ar fi manifestat la nivel fizic. Camera i se părea cu o mie de grade mai caldă decât de obicei.

Trebuia să-i spună lui Karin adevărul, dar sora ei nu prea primea cu seninătate veștile proaste. Reacționa puternic și visceral. În liceu, ea și Karin își încercaseră puterile

la echipa de hochei pe iarbă. Lana reușise, dar Karin nu. Și cu toate că Lana încercase să-i explice – chiar să se scuze –, Karin se supărase așa de tare pe ea, că încetase să-i mai vorbească. Lana nu avusese senzația că fusese răutăcioasă; mai degrabă credea că sora ei încerca să accepte lovitura pe care o primise cum putea ea mai bine. După trei zile, Lana părăsise echipa.

Desigur, Karin se schimbase mult în bine, dar să-i spună că e însărcinată era cu totul altceva decât să aibă succes în echipa de hochei – și îi era groază de reacția ei.

Alt lucru care o împiedica să-i spună lui Karin că e gravidă era că *nu se simțea* încă așa. În ciuda tuturor schimbărilor care se petreceau în corpul ei, nu avea senzația că urma să aibă un copil. Cum să recunoască deschis un adevăr de care ea însăși nu era convinsă pe deplin?

Ei bine, nu avea nici o importanță dacă se simțea însărcinată sau nu. Chiar dacă nu-și dezvăluia secretul, tot s-ar fi dat de gol în scurt timp.

–Karin...

–Ce e?

Lana stătea cu nasul în catalog, făcându-și curaj.

–Ți-am zis și că Gene crede că sunt obsedată de Calvert?

Lana scutură din cap.

–Obsedată! repetă Karin, râzând cu jumătate de gură. Tipul își face apariția după atâția ani, poate că pândește la fiecare colț, sau nu, iar Gene crede că sunt *obsedată* de el.

Lana încuviință din cap și își frecă tâmplele cu ambele mâini. Simțea că îi crapă capul de atâtea griji pe care și le făcea în privința copilului și de temerile care o măcinau, după întoarcerea lui Calvert. O părăsea curajul. Poate că acum nu era momentul potrivit.

Din cauza sarcinii, nu mai era în stare nici să ia decizii, nici să acționeze. Era aproape sigură că avea să dea copilul spre adopție, dar nu putea să ia singură această decizie. Trebuia să se gândească dacă merita să încerce

cu adevărat să ia legătura cu Ron. Tipul o părăsise – nu era așa de naivă să creadă că i-ar plăcea să afle de copil. De asemenea, o parte din ea se simțea vinovată că rămăsese însărcinată, de parcă o făcuse singură – așa că doar ea merita să poarte această povară, cu toate dificultățile pe care le presupunea.

Cealaltă parte din ea voia să bată din picior, să-l arate cu degetul și să țipe: „Tu mi-ai făcut asta!", dar în adâncul sufletului știa că ea și Ron erau vinovați în aceeași măsură.

Noaptea trecută visase că picioarele îi prindeau rădăcini și că, dacă nu continua să alerge, aveau s-o țintuiască locului și nu se va mai putea urni niciodată de acolo. Își amintea o străveche legendă pe care o auzise la cursul „Flori și mituri", potrivit căreia Apollo urmărea o femeie cu care voia să facă sex – s-o violeze –, dar unui alt zeu i se făcuse milă de ea și o preschimbase într-un copac. Dar Lana se mai întreba cine fusese cu adevărat pedepsit în acea legendă – Apollo, care fusese lăsat să cutreiere pământul în lung și-n lat și să-și facă poftele cu alte femei – sau fata, pironită în țărână pentru tot restul zilelor ei?

Măcar... măcar de-ar putea să-i spună cuiva cum se simțea. Era singura dată în viața ei că voia să-și deschidă sufletul în privința unui lucru atât de important... și Karin era atât de irascibilă, iar cu Eli... nu putea vorbi despre asta pentru nimic în lume. N-avea să-i răpească șansa la fericire doar pentru că simțea nevoia să i se destăinuie. Iar asta însemna să nu-i stea în cale.

Cu toate acestea, se întreba mereu dacă el își dădea seama că ea încetase să-l mai sune. Dacă se mai gândea la ea.

Nu! Era o prostie să se mai agațe de el. Renunțase la pretențiile asupra inimii lui cu mulți ani în urmă.

Sună cineva la ușă. Ea și Karin își ridicară în același timp ochii de pe cataloage.

–O fi Ron? se gândi Karin cu voce tare.

Lanei îi bătea inima să-i spargă pieptul.

–Nu cred. Mă întorc imediat.

Își masă ceafa în timp ce străbătu livingul, trecând pe lângă canapeaua cu perniță brodate cu mărgele, pe lângă rafturile cu figurine adunate din toată lumea. Dacă era Ron, avea să-i spună fără ocolișuri. Putea să facă față reacției lui, oricare ar fi fost aceea. Își adună curajul și deschise ușa.

–Bună, zise Eli.

Lanei i se tăie respirația. Eli! Strânse tare clanța în mână, dar nu asta voia să facă. În seara aceea, purta pantaloni kaki eleganți și un tricou cu dungi verzi. Nu se tunsese cam de mult și își făcuse ceva la păr, că era zburlit și răvășit. În spatele ochelarilor cu rame negre, ochii îi erau la fel de căprui cum îi visase mereu.

–Bună, îi răspunse ea la salut, neavând destulă încredere în ea ca să mai adauge ceva.

Auzi o portieră trântindu-se și o văzu pe Kelly coborând din mașina trasă pe dreapta. Purta sandale cu platformă și o fustă neagră vaporoasă. Fata înconjură mașina, îi făcu semn și se rezemă de geam. Lana înțelese mesajul – ea și Eli erau supravegheați.

–Pe unde ai umblat? o întrebă el.

Ea încercă să schițeze un zâmbet.

–Prin zonă.

–Ți-am lăsat trei mesaje.

–Am fost ocupată.

–Cu ce?

–Ei... treburi.

El scutură din cap, și un zâmbet sardonic îi apăru în colțul gurii.

–Asta m-am și gândit că ai să spui. Oricum, nu pot să vorbesc cu tine acum, dar am vrut să-ți spun ceva. N-are să-ți placă.

Ea nu se mișcă din loc.

–Ce?

–L-am văzut pe Calvert din mașină azi după-amiază. Era pe verandă și suna la ușă. Cred că nu erai acasă.

Lana începu să tremure.

–Ești sigur? Nu era altcineva?

–Hai, Lana, el era.

Ea se sprijini de ușă cu toată greutatea. Calvert fusese aici. Pe proprietatea ei. La ușa ei. În locul în care se credea în siguranță. Se întoarse și își rezemă fruntea de tocul ușii, pentru că nu putea să-și lase toată povara pe un om pe care îi era interzis să-l atingă.

–Am trecut pe aici, spuse Eli pe un ton caustic, pentru că voiam să-ți spun personal. Știu că te tulbură un subiect ca ăsta.

Ea dădu din cap, neștiind exact cum să reacționeze. Ar fi vrut să-l poftească înăuntru, dar Kelly se uita urât la ei din stradă. Lana *trebuia* să păstreze distanța. Ea era de vină că se ajunsese aici.

–Mai ai ceva să-mi spui? îl întrebă pe un ton cât mai normal cu putință.

El o privi lung. Era ceva în privirea lui, mai multă mânie și înflăcărare decât văzuse ea vreodată. Și Lana simți că o cuprind aceleași sentimente, că jarul stins din ea se aprindea din nou.

–Nu, zise el. Nimic altceva.

Apoi traversă curtea în câteva secunde, mergând spre Kelly, care îl aștepta lângă mașină, ridicându-se pe vârfuri, ca să-l mângâie pe față și să-și primească sărutarea, într-un mod atât de teatral, încât ar fi fost chiar nostimă atitudinea ei, dacă pe Lana n-ar fi durut-o așa de mult ceea ce vedea. Ea nu mai rămase să vadă ce fel de sărut îi dădea – unul lent și pasional, sau unul grăbit și nepăsător. Închise ușa, dar fusese de-ajuns ca să-i aprindă imaginația, așa că de-abia se târî înapoi în bucătărie ca să-i dea veștile proaste surorii ei.

12 iulie

Până în dimineața următoare, Karin luase deja o decizie. Nici ea și nici Lana nu vor ajunge în pragul disperării de teamă să nu dea nas în nas cu Calvert. Era inacceptabil ca el să dea târcoale casei în care locuia sora ei. Și se săturase să se simtă din ce în ce mai insignifiantă, deoarece singurele ei preocupări deveniseră ovarele sale, tatăl și sora ei. La un moment dat, avusese și ea o viață. Gene avea dreptate când îi spusese că-și face prea multe probleme. Venise vremea să aibă grijă și de persoana ei.

În acea dimineață, Karin o lăsase pe Meggie să se ocupe de magazin. Apoi o luase pe Lana de acasă, să-și facă împreună cumpărăturile. Parcurseseră doar un cvartal, când Karin îi dezvălui adevărata destinație.

La auzul veștilor, Lana se făcu albă la față ca varul.

–Du-mă înapoi!

–Nu mai e cale de întoarcere, îi spuse Karin. Trebuie s-o facem. Trebuie să-l dăm afară de-acolo.

Karin se uită la sora ei, care-și ținea gâtul lung ușor înclinat și pleoapele atât de coborâte încât Karin crezu că avea ochii închiși. Karin și-ar fi dorit să-și scutească sora de un asemenea chin. Era doar un copil când murise Ellen, așa de tânără și de optimistă. Crezuse că se vor duce în Wisconsin direct de la înmormântarea mamei ei și că vor fi primite cu brațele deschise în casa și în inima lui Calvert. Karin își dăduse seama imediat că pe Calvert nu-l interesa deloc soarta lor. Ea încercase să nu se gândească la el și să-și ajute sora în toate privințele.

Dar Lana nu fusese în stare să și-l scoată imediat pe Calvert din inimă. Cu cât o ignora mai mult tatăl ei, cu atât se chinuia Lana să-i atragă atenția.

„Tati, crezi că sunt drăguță? Vrei să mă auzi cântând? Sunt fiica ta preferată?" Lana se învârtea încoace și încolo, țopăind în fața tatălui ei, iar Karin simțea că i se rupe sufletul.

În cele din urmă, Lana începuse să înțeleagă că-și dădea degeaba silința. Calvert abia dacă o băga în seamă, iar atunci când o făcea, îi spunea să se ducă afară, să se ducă în camera ei sau doar să plece de acolo. Prin urmare, Lana îi copleșea cu afecțiunea ei pe chiriași – bărbați singuratici și rătăcitori, care o lăsau să-i distreze preț de câteva zile sau săptămâni, înainte să-și ia tălpășița. Odată ce se obișnuise cu frecvența plecărilor și venirilor, odată ce înțelesese că, până la urmă, o vor părăsi, nu se mai întrista când aceștia o făceau.

Karin oftă, urându-se pe moment că o luase și pe Lana după ea. Oare dorise să acționeze mai mult pentru binele decât din dorința de a le face amândurora viața normală? Nu voia să o amestece pe Lana în treaba asta, dar nu putea să stea acasă și să tremure de frică în timp ce Calvert colinda străzile. Nici una dintre ele nu va avea liniște până când nu aflau ce voia el, de fapt.

–Nu înțeleg de ce nu-l lăsăm în pace! spuse Lana. Va pleca dacă nu-l băgăm în seamă.

–Vrei să-și facă apariția în fața casei tale când te aștepți mai puțin?

–Nu. Dar nu vreau nici să ne purtăm așa cu el.

–Nici eu, îi spuse Karin cu blândețe.

Lana se uită la ea preț de un minut.

–În regulă, spuse ea, în cele din urmă. Ai dreptate. O să fac ce pot.

Karin parcă furgoneta în fața pensiunii Madison și ieși din mașină. Pe când mergeau pe poteca întortocheată și năpădită de buruieni, ce ducea la ușa din față, Karin a trebuit să încetinească pasul pentru ca Lana să o ajungă din urmă. Era ca pe vremea când se întorceau împreună de la școală. Plimbările le făceau bine, dându-le speranța că vor fi, în cele din urmă, libere, dar, la capătul drumului, fațada masivă și sobră a pensiunii era aceeași; nu părea mulțumit să le vadă, dar se consolase cu gândul că erau acolo.

Vopseaua cenușie de pe ușă era umflată și scorojită. Karin bătu la ușă, dar nu-i răspunse nimeni.

–Hai să mergem, îi spuse Lana.

–Așteaptă! Bătu cu pumnul în șipcile de lemn. Vopseaua pocni și căzu. În cele din urmă, ușa se deschise. Calvert era acolo, gârbovit, frecându-se la ochi.

–Bună, fetelor.

Purta blugi decolorați, cam largi, și un tricou pe care scria „Glendale, 1985". Karin era șocată să-l vadă din nou. Lana îi spusese mai târziu surorii ei că arăta dărâmat. Dar cearcănele de sub ochi indicau acel gen de epuizare din care nu se putea reface, oricât ar fi dormit.

–Intrați.

Holul pensiunii era plin de praf și întunecos, cu tavane joase și cu un televizor masiv pe masa de cărți de joc dintr-un colț. Urmele de căni de un alb asemănător găinațului erau împrăștiate pe toată suprafața de lemn a măsuței pentru cafea. Calvert le făcu semn să se așeze pe canapeaua roșie decolorată, plină de praf, dar ele rămaseră în picioare.

–Ce bine-mi pare să vă văd pe amândouă, spuse el. Speram să treceți pe la mine.

Karin își scoase pieptul înainte.

–Vrem să știm de ce ești aici.

–De ce sunt aici... Vocea îi hârșâia ca roțile unui camion care trece peste pietriș. Se așeză încetișor într-un fotoliu maro uzat. A trecut multă vreme.

Karin își încrucișă brațele la piept.

–Spune-ne de ce ai venit aici.

–Ți-am mai zis că mi-au luat casa, spuse Calvert, uitându-se la Lana. Nu am unde să mă mai duc.

Karin reuși să-i atragă atenția.

–Când ai de gând să pleci?

–Cu toții plecăm, mai devreme sau mai târziu.

–Nu la asta mă refer.

–Când plec din Vermont? Nu știu, depinde.

–De ce anume?

–Depinde cât timp îmi ia să-mi dau seama de ce am venit aici.

Karin se uita acum la Lana, îndemnându-și sora să vorbească. Calvert avea obiceiul de a o pune la zid pe Karin, făcând-o să se îndoiască de sine însăși. Din păcate, tatăl lor era foarte isteț. Nu c-ar fi făcut o facultate – nici măcar liceul nu-l absolvise. Dar avea acea sclipire în ochi care te făcea să te gândești că e mereu cu doi pași înaintea ta.

–Vrem să pleci de aici, îi spuse tăios Karin.

–Cum adică *vrem*? Amândouă?

Karin se uită din nou la sora ei. În lumina difuză, părea de pe altă lume, pradă chinurilor.

–Dacă nu ai nici un motiv să rămâi, atunci de ce nu pleci? îl întrebă Lana.

El plescăi pentru scurt timp.

–Mă gândeam că mi-ar face plăcere să te văd.

Karin izbucni:

–Nu-ți dăm nici un ban.

–Nu vreau nimic de la voi.

–Și nici n-o să ne transformăm peste noapte în fiice *iubitoare*.

–Prea bine. Nici nu vă cer așa ceva.

Karin oftă.

–Ne pierdem vremea. Lana, hai să mergem.

Lana o urmă supusă până la ușă, iar Karin aproape că simțea gustul aerului proaspăt. Veniseră degeaba. Voia să plece acum.

–Așteptați!

Lana se opri. Puterea acelui cuvânt străpunse întunericul, iar ea se întoarse înspre tatăl ei.

–Ești bolnav?

Karin își dădu ochii peste cap.

Calvert ezită, de parcă nu știa ce să spună.

–Nu, nu sunt bolnav.

Lana dădu din cap. Apoi trecu de Karin și ieși pe ușă, de parcă era o fantomă. Nu prea îi era de ajutor când venea vorba de tatăl ei. Karin se întoarse din nou spre el.

–Și încă ceva.

El își băgă mâinile în buzunare, părând să se facă tot mai mic, de parcă știa că ea va avea ultimul cuvânt.

–Da?

Tristețea din vocea lui aproape o făcu să ezite, dar nu căzu în capcană.

–Lasă-ne în pace, pe mine și pe Lana. Ai priceput? Să nu mai aud că ai dat târcoale casei ei. Dacă te văd, să știi că sun la poliție.

Trânti ușa în urma ei, după ce ieși.

18 iulie

Kelly era roșie în obraji după ce-și petrecuse după-amiaza pe lac. Stătea în fața lui Eli, cu o șapcă de baseball pe cap, în costum de baie și cu vesta de salvare pe ea. Când îl îmbrățișă, avea un miros dulce, de la alge, și proaspăt, de la apa răcoroasă din lac. De obicei, Eli asocia acest miros cu Lana.

–Am câștigat! exclamă ea, bătând palma cu el. M-ai văzut pe teren? Eram invincibilă!

–Nu aveam nici o îndoială că așa vei fi.

Ea îi zâmbi. În spatele ei, albastrul lacului se întuneca din cauza cerului înnorat. Munții Adirondak erau învăluiți în ceață și întunecați, dar atmosfera de pe plajă era animată. Oamenii instalaseră corturi albastre și albe în apropierea apei, iar echipe formate din femei în costume de baie roz, violet și galben se felicitau și râdeau. În apă erau înșirate canoe lungi de 13 metri, care se legănau încetișor. Pe partea din față a fiecăreia era sculptat un dragon. Pe laturi erau pictați solzi.

Eli auzise despre Festivalul Bărcilor-dragon de pe lacul Champlain – toată lumea din Burlington era la curent. Dar nu asistase niciodată. Kelly îl invitase să o susțină, pe ea și pe celelalte participante, căci strângeau bani pentru o organizație care lupta împotriva cancerului la sân. Eli își pusese sandalele și-și luase binoclul, dar, în ciuda faptului că era prezent, mintea lui se afla în altă parte.

După ce-i transmisese acel mesaj Lanei în legătură cu Calvert, nu mai încercase să discute cu ea. Poate spera că ea avea să-i observe absența și să îl caute. Poate că voia să o facă la fel de nefericită cum îl făcuse ea pe el. Indiferent de intențiile lui conștiente sau subconștiente, nu se întâmplase nimic. Lana nu-l mai sunase, și nici el pe ea. Nu știa nici acum de ce.

Doar o singură dată se simțise atât de străin față de ea. După ce făcuseră dragoste pe câmp în acea noapte, el o condusese înapoi la cămin. Nu se putea abține să nu o atingă, ținând-o de mână, luând-o de după mijloc cu brațul, trăgând-o mai aproape ca să-i simtă mirosul părului. Uneori își dorea să retrăiască din nou acele clipe petrecute cu mult timp în urmă și să pună piciorul în prag. „Totul sau nimic", i-ar spune acum. Chiar dacă n-ar primi nici un răspuns, măcar ar scăpa de coșmarul care-l bântuia din ce în mai tare, pe zi ce trecea.

Cum nu se putea întoarce în trecut, trebuia să trăiască clipa și să nu se mai gândească atât la cea mai bună prietenă a lui.

Kelly îi dădu una peste braț.

–Nu te deranjează că-s campioană la cursele de bărci-dragon și că te pot bate măr?

El râse.

–Să mă bați măr? Vezi să nu!

O luă pe sus și o duse până la mal, în timp ce ea țipa și dădea din picioare.

–Să nu îndrăznești!

Intră în apă în șortul lui kaki, amenințând să o arunce. Ea dădea din picioare și țipa. El era mult mai puternic decât ea și râse.

Apoi o văzu pe Lana cu coada ochiului. Stătea pe mal, printre oameni, picioarele goale ieșindu-i de sub o rochie de culoarea lavandei.

„Lana."

O puse jos pe Kelly – poate un pic prea repede. Tocmai striga „Lana!" când vântul începu să bată prin părul blond al femeii. O lua razna. Complet razna. Se aplecă pentru a-și dezlipi șortul umed din bumbac de pe coapse.

–Nu e ea, spuse Kelly. Ce naiba se întâmplă? Ce-mi ascunzi?

El se îndreptă de spate și-i spuse adevărul.

–Lana e însărcinată.

Și în clipa când îi ieșiră cuvintele din gură, își dădu seama cât de ușurat se simțea să spună asta cu voce tare.

–De ce nu mi-ai zis mai devreme? îl întrebă ea supărată.

–Habar n-am. Am aflat acum cu trei săptămâni.

–Trei săptămâni! Făcu o față de parcă o plesnise; nu-și dădea seama de ce. Apoi, trecu pe lângă el, cu apa spumegându-i la picioare, pe când se ducea spre mal. Își dădu seama ce se întâmplase, așa că se grăbi s-o prindă din urmă.

–Nu-i al meu, spuse el. Kelly, oprește-te, te rog.

–Lasă-mă-n pace!

Eli o prinse de braț, dar ea se trase. Se grăbi să ajungă în fața ei, și atunci ea se opri.

–Nu m-ai auzit? Nu-i al meu.

–Stai un pic. Poftim?

–Nu sunt eu tatăl. E un tip pe care l-a întâlnit Lana. Unul care face mountain bike. Nici măcar nu-i știe numele de familie. *De-asta* sunt atât de îngrijorat. De aceea când mi s-a părut c-am văzut-o pe plajă...

–Nu e copilul tău?

–Nu.

–Ah, Eli!

Îl strânse în brațe și-și lipi fața de pieptul lui. Îl strângea atât de tare, încât abia mai putea să respire. Nu se așteptase la o asemenea reacție din partea ei.

Soarele începea să apună, lumina gălbuie ridicându-se deasupra crestelor munților Adirondack. Pescărușii țipau, hrănindu-se cu bucăți de hotdog și cartofi prăjiți. Oamenii se îndreptau, uzi și fericiți spre mașinile lor, ca să plece acasă.

–Nu înțeleg de ce tu și Lana nu sunteți împreună, spuse Kelly, rezemându-și fruntea de pieptul lui. Dar mă bucur, oricare ar fi motivul.

Eli nu știa ce să spună. Conversația ajunsese puțin prea departe. Era numai vina lui, dar nu voia s-o încurajeze.

–De ce spui asta?

Își ridică privirea spre el, și ochii îi străluceau, dar nu scoase o vorbă.

–Hai să ne uscăm, îi propuse el.

20 iulie

Lana se uita pe fereastra magazinului Wildflower Barn la turiștii care pozau necontenit, cu aparatele lor digitale, florile de *Rudbeckia hirta*, *Daucus carota* și *Hesperis matronalis*, care creșteau în spatele clădirii. De fiecare dată când suna clopoțelul de la ușă, ea își ridica privirea, așteptându-se să-l vadă pe Eli. Dar veneau numai turiști care vizitau statul Vermont pentru peisajele idilice și distracțiile de orice fel. De această dată, familia care intră la Barn era compusă din șase copii gălăgioși și două femei surâzătoare, care exclamară râzând:

–Vai, ce loc superb! Vocile lor răsunară simultan, ca și când ar fi fost surori sau prietene bune.

Lana încercă să-și mascheze cât putea de bine dezamăgirea că nu venise Eli. Toată săptămâna sperase s-o caute. Chiar dacă nu vorbeau, chiar dacă ea nu avea timp să-i spună ce are pe suflet, tânjea să-i vadă zâmbetul și ochii strălucitori. Dar cum zilele treceau fără ca el să apară, tot ce putea face era să le surâdă clienților, în loc să-i zâmbească lui.

–Bună ziua. Ați venit să vedeți florile sălbatice?

Femeia mai în vârstă, care purta pe cap o pălărie de paie cu boruri imense și ochelari mari pe nas, se uita în jur în timp ce vorbea.

–Ce loc minunat! Ce mă bucur c-am ajuns aici!

Lana făcu o grimasă când auzi pașii celor șase puști scârțâind pe podea. Copiii alergau prin magazin, pe lângă mobilierul de terasă și clopoțeii de vânt. Lana își ținu respirația. Femeia mai tânără se încruntă și plecă în fugă după copii strigând în urma lor.

–Da, am venit aici să ne plimbăm... sau poate să alergăm, spuse femeia cu pălărie. Cât costă?

Lana se uită în jurul ei, acolo unde un băiețel învârtea din ce în ce mai repede cu palma o morișcă din sticlă colorată.

–Nu trebuie să plătiți nimic pentru plimbare. Accesul este liber pentru public.

Femeia vorbi peste umăr:

–Puteți ieși! Angie, scoate-i afară! Își dădu ochii peste cap, iar când se întoarse, îi zâmbi Lanei. Aveți copii?

Lana se pregătea să nege, dar apoi își aminti. I se părea că nu răspundea în numele ei, ci al altcuiva.

–Încă nu.

Femeia încuviință din cap. Avea un zâmbet plăcut, iar irișii îi erau verzi și umezi ca floarea de *Arisaema triphyllum* care creștea primăvara în spatele hambarului.

–Sunteți tânără. Aveți tot timpul la dispoziție.

–Pare o treabă destul de grea, îi spuse Lana emoționată.

–Chiar e! Femeia râse. Muncă la greu. Dar și bucuria e pe măsură. O să vedeți când veți avea propriul copil.

Lana amuți preț de câteva clipe. Cu puțin timp în urmă, ar fi zis, cu nonșalanță: „Nu vreau copii. Vreau să trăiesc în Costa Rica." Iar femeia i-ar fi răspuns ca orice mamă: „S-ar putea să te răzgândești".

De data asta, situația era cu totul alta.

–Nu știu, spuse Lana. Copiii dumneavoastră sunt adorabili, dar trebuie că faceți multe sacrificii pentru ei, nu-i așa? Trebuie să renunțați la multe lucruri.

Femeia în vârstă se uită la ea cu luare-aminte.

–Da, am renunțat la multe lucruri. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu avocată. Să fac Dreptul. Să fac ore suplimentare și să-mi cumpăr pantofi de firmă.

–Să înțeleg că nu sunteți avocată? o întrebă Lana, rușinată de cum se agăța de fiecare cuvânt pe care îl rostea femeia.

–Visurile sunt lucruri înșelătoare. Vin și se duc. Se schimbă odată cu noi. Nu e vorba doar despre idealuri potrivite sau nepotrivite. Evident că, dacă alegi ceva, sacrifici altceva. Dar nu trebuie să te concentrezi asupra a ceea ce renunți, ci asupra a ceea ce primești.

Lana făcu un efort de voință să nu o apuce pe femeie de mână. Voia să-i pună o sută de întrebări. O mie. Dar era prea bine-crescută ca să facă așa ceva; clienții nu trebuiau să afle detalii din viața personală a vânzătorilor.

–Ei bine, precum spuneam, răspunse Lana, încă nu mă gândesc să fac un copil. Femeia se uită la ea, iar Lana simți cum acei ochi verzi și limpezi își dădeau seama care era, de fapt, adevărul.

–Câteodată e greu să știi ce vrei, dar nu e nici o problemă. Uneori, se rezolvă de la sine.

Unul dintre copii își vârî capul pe ușă.

–Mami, mami, vii?

Femeia îi zâmbi Lanei în semn de rămas-bun. Nu o mai măsura cu privirea, ci se simțea jenată, din câte își dădea seama Lana.

–Nu am vrut să vă țin vreo prelegere, spuse femeia. Îmi cer scuze. Cred că instinctul matern e de vină. Să aveți o zi bună în continuare!

–Și dumneavoastră, spuse Lana. Apoi adăugă în șoaptă, fără ca femeia să o poată auzi: Mulțumesc.

Semaforul se făcu roșu, iar Karin se lovi cu capul de volan.

–La naiba! Când ajunse, în cele din urmă, acasă – nu i se păruse niciodată mai lung drumul de întoarcere de la biserică –, deschise ușa, îl salută pe soțul ei, care stătea în living, și încercă să se poarte normal în timp ce își punea jos poșeta și cutia.

Din păcate, nu fusese niciodată în stare să-și ascundă sentimentele. Trase de șireturile pantofilor-sport, nereușind să le desfacă suficient de repede.

–Gene! Mi-a întârziat ciclul!

Gene puse jos castronul cu cereale și se ridică de pe canapea. Se schimbase deja de hainele de serviciu și purta pantalonii maro de trening și un tricou care-i făcea pieptul să pară bombat și mai zdravăn.

–Stai așa, Kare. Ia-o ușurel!

–Dacă sunt gravidă? Dacă s-a întâmplat cu adevărat de data asta?

El nu-i zâmbi.

–Hai să fim optimiști. Să o luăm încetișor. Să servim întâi cina.

–Vrei să... aștepți?

–Ca să fim mai calmi când facem testul.

Pe Karin o pufni râsul.

–Crezi că o să fiu mai calmă dacă aștept *mai mult?* În nici un caz. Trebuie să facem testul *acum.*

Trecu în fugă pe lângă el, îndreptându-se spre baie și știind că el o urmărea. Înainte să apuce mânerul, își dădu seama că poate și el era la fel de emoționat ca ea, dacă nu chiar mai mult. Se opri o clipă, îl luă de mâna caldă și și-o lipi de obraz.

–Vrei să aștepți afară?

–Kare...

Simțea din vocea lui îngrijorarea.

–Nu-ți face griji, îl încredință ea, apoi închise ușa de la baie.

Făcuse atâtea teste de sarcină, încât știa pe de rost procedura – era un lucru bun, căci mâinile îi tremurau. Privi la ceasul de pe perete, aștepta cât trebuia, apoi se uită.

NU ERA ÎNSĂRCINATĂ.

O tristețe bruscă luă locul bucuriei, însă nu o părăsi optimismul. „Poate e prea devreme", se gândi ea. Citi din nou instrucțiunile; acolo scria că rezultatele erau exacte încă din prima zi când nu-ți venea ciclul. Se convinsese că trebuia să refacă testul, când își dăduse seama că linia de demarcație dintre optimism și refuzul de a-și accepta situația era foarte subțire.

–Ei bine? o întrebă Gene prin ușă.

Ea deschise ușa. Apoi scutură din cap.

–Of, Kare, spuse el.

O îmbrățișă, dar ea nu-i răspunse cu aceeași căldură.

–Luna viitoare, spuse el. O să vezi.

–Sunt sigură de asta, zise ea.

21 iulie

Dimineața devreme, Lana parcurse cei opt kilometri până în vârful Muntelui Abram. Se așeză pe un bolovan acoperit cu mușchi și privi în jur. În depărtare, luciul albastru al lacului Champlain scânteia în lumina blândă

a dimineții. Câțiva nori albi pluteau deasupra crestelor munților Adirondack, contrastând cu stâncile.

De obicei, când urca pe munte, trecând pe lângă frasini, arțari, pini și arbuști, i se limpezeau gândurile, de parcă aerul mai rarefiat o făcea să se concentreze mai ușor. Dar nu și de această dată. Indiferent cât de mult se străduia, tot se simțea pierdută în ceață.

Problema era că *încă* nu avea senzația că este însărcinată. Era gravidă în douăsprezece săptămâni, iar trupul i se transforma – era clar că sfârcurile i se închiseseră la culoare, burta nu-i mai era plată și avea tot timpul o poftă teribilă de mâncare. Căutase pe Google să vadă cum arată burțile altor femei, ca să le compare cu a ei. Și, dacă nu ar fi fost diferențe atât de mari între una și alta, nu ar fi știut că avea burta destul de mică pentru cât de avansată era sarcina. Burta i se vedea, dar putea fi ascunsă ușor.

Își întinse brațele deasupra capului, încercând să-și reducă încordarea de pe spinare. Se întreba: Oare ce reacție avusese tatăl ei când Ellen îi spusese că era gravidă? Oare se bucurase? Oare se bucurase câtuși de puțin că va fi tată?

Trase adânc aer în piept, apoi expiră. Trebuia să-l găsească pe Ron. Asta era limpede. Îi era datoare; lui și copilului. Bebelușul avea nevoie de un tată, iar dacă Ron era dispus să-și facă datoria, de ce să-i stea Lana în cale?

Chiar de-ar fi putut să spună cuiva ce simțea! Dar Karin se chinuia să rămână însărcinată, iar Eli... Eli plecase. Oare de câte ori pe zi îi trecea prin minte acest gând: „Trebuie să-mi amintesc să-i spun lui Eli", doar ca să-și dea seama că nu-i va spune nimic până la urmă?

Nu mai avea nici un fel de echilibru în viață, și, fără el, se simțea goală pe dinăuntru. *Trebuia* totuși să stea deoparte.

Merita să fie fericit. Merita să scape de ea și de felul în care își bătea joc de propria ei viață. Dar avea nevoie de el. Acum, mai mult ca niciodată. Voia ca el să-i spună

că totul va fi bine cu copilul, cu Karin, cu Calvert. Nu se putea descurca de una singură.

Se întreba unde era și încerca să-și închipuie ce făcea, dar nu putea. Spera să fie fericit oriunde se afla. Doar acest gând avea să-i aline dorul de el.

22 iulie

Miercuri după-amiază, Lana stătea în genunchi în fața magazinului Wildflower Barn și smulgea buruieni din pământul tare din jurul stâlpului unui gard metalic, transpirând abundent din cauza arșiței. Purta o salopetă veche și pătată de iarbă, iar pe cap avea o bandană violet, ca să-și protejeze părul. Charlotte, care era în pauza de prânz și venise îmbrăcată mult prea elegant ca să plivească, stătea pe terasă, pe un scaun victorian din fier forjat, răsfoind o revistă Sierra Club.

Tocmai se întorseseră de la doctor. Bineînțeles că Lana știa că părea destul de ciudat ca două femei să-și termine una alteia propozițiile și să se ducă la obstetrician împreună. La un moment dat, asistenta spusese despre Lana că e partenera lui Charlotte, iar Lana nu o corectase. Se simțea mai bine să o aibă pe Charlotte lângă ea, așa că se mulțumi cu termenul de „parteneră". Doctorul ascultase bătăile inimii fătului destul de mult timp; deși burta îi era mică, bebelușul dinăuntru se dezvolta într-un ritm normal.

–Când ai de gând să-i spui lui Karin? o întrebă Charlotte.

Lana se dădu înapoi pe călcâie.

–Am încercat o dată.

–Dacă nu-i spui, o să-și dea și singură seama. Mă mir că încă nu și-a dat.

Lana dădu din cap.

–Cred că e deprimată. E un cerc vicios. Dar eu sunt sora mai mică. Ce știu eu?

–Te referi la procreare? Se pare că știi mai multe decât crezi.

Lana își dădu ochii peste cap și se apucă din nou să plivească. Văzu o umbră în fața ei, iar când se uită în sus și-și duse mâna la ochi ca să ferească de soare, o văzu pe Kelly. Aceasta purta o fustă scurtă de blugi, o bluză roz fără mâneci și ochelari atât de mari încât îi acopereau aproape în întregime fața.

–Bună, Kelly, spuse Lana, zâmbind și ridicându-se în picioare. Speranța creștea în ea. Se uită înspre parcare, așteptându-se să-l vadă pe Eli venind prin iarbă spre ea. Dar nu se întâmplă nimic de genul ăsta. Îi simțea lipsa ca pe o ploaie rece care te udă până la piele, dar zâmbi în continuare.

–O cunoști pe prietena mea, Charlotte? Char, ea e Kelly, o prietenă a lui Eli.

–Iubita, o corectă Kelly, dând mâna cu Charlotte.

Lana se simți de parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac.

–Evident. Scuză-mă. *Iubita*. Ce te aduce pe aici?

–Am nevoie de o pungă cu pietricele din alea albe... Cum se numesc? Calcar.

–Nici o problemă. Te pot ajuta.

–Nu! i-o reteză scurt Kelly, rezemându-se ușor cu mâna de umărul Lanei. Am nevoie de un sac de nouă kilograme. Nu e nimeni mai forțos care să mă ajute să-l car?

–Păi, ar fi Meggie... Lana văzu ceva pe chipul lui Kelly, parcă își mijise ochii, parcă zâmbise afectat. Sau poate i se păruse. Trase de degetele mănușii și o aruncă pe jos. Dar nu e nici o problemă. Ți-l aduc eu. E chiar aici...

–Te rog eu mult, o întrerupse Kelly. Nu ai voie să ridici greutăți. Găsesc eu pe altcineva.

Lana nu-și mai dădu jos cealaltă mănușă, săgetând-o pe Charlotte cu privirea. Prietena ei era furioasă ca un taur care văzuse roșu în fața ochilor.

–Cum te mai simți? o întrebă Kelly. Acum era clar că îi zâmbea ipocrit. Totul e-n regulă?

În cele din urmă, Lana își dădu jos cealaltă mănușă și o aruncă pe iarbă, alături de perechea ei. Se simțea sfâșiată de furie și de durere. Asta era, pur și simplu, trădare. Eli, Eli *al ei*, o aruncase în gura lupului.

–Știi?

–Da, dar nu-ți face griji. Știu că nu e copilul lui *Eli*. Mi-a spus că nu te găsește atrăgătoare.

Lana zâmbi ca să-și mascheze stânjeneala, dar în zadar. Spera să nu o lase pe Kelly să observe cât de rănită era. Evident că Eli nu se mai simțea atras de ea. Și totuși o durea îngrozitor când acest lucru era rostit cu voce tare.

–Cred că ar trebui să pleci, îi spuse Charlotte.

–Dar calcarul...

–Las-o baltă, îi spuse Charlotte pe un ton hotărât.

–Chiar nu văd care-i problema.

–Eu da, i-o întoarse Charlotte. Problema e că ochelarii tăi de soare sunt oribili.

Kelly zâmbi, dezvelindu-și dinții.

–La revedere, Lana. O să-i spun lui Eli c-ai întrebat de el.

Pe când se îndepărta, parcă dansa de fericire.

Charlotte vorbi atunci când Kelly nu mai putea să o audă.

–Ești bine? Te doare ceva?

Lana rămase nedumerită câteva secunde, apoi își dădu seama că, în timpul conversației, își pusese mâna pe burta caldă. Era un gest de apărare, dar și de alinare, căci nu știa exact cine pe cine consola.

–Mă simt bine.

Își luă mâna de pe burtă și se așeză pe băncuță.

„Nu te găsește atrăgătoare." Acele cuvinte o dureau.

Charlotte se puse pe vine ca să o privească în ochi.

–Trebuie să vorbești cu el. Nu vă face bine nici unuia dintre voi.

–Eu și Eli o să răzbim.

–Mă refer la tine și la copil.

Lana închise ochii pentru scurt timp, adunându-și puterile, și, când îi deschise, o văzu pe Karin venind repede spre ele, din curte. Alerga, iar părul ei roșcat îi sălta pe umeri.

–Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

–A venit iubita lui Eli, îi spuse Charlotte, ridicându-se.

–Ce-a făcut?

Lana se panică. Simțea cum Charlotte se uită fix la ea, practic somând-o să-i spună lui Karin *acum*. Dar dacă Lana îi zicea acum, trebuia să-i explice totul: cum de știa Eli, cum îi spusese acesta lui Kelly, cum de știa și Charlotte – iar apoi singurul lucru la care se va gândi Karin va fi de ce ea fusese singura care nu aflase. Și așa îi va fi greu să primească veștile proaste, darămite să mai afle și că era ultima care fusese anunțată.

–Se pare că fata asta e mai ticăloasă decât credeam, spuse Lana. A venit aici să se laude că are o relație cu Eli. Cred că voia să-mi spună... că el a ales-o pe ea în locul meu.

Karin dădu aprobator din cap și-și puse mâinile în șolduri, de parcă se așteptase să audă așa ceva.

–Te-ai mai văzut cu el?

–Nu.

–Foarte bine. Nici să n-o faci. Trebuie să-i lași în pace.

Charlotte o cuprinse cu un braț pe Karin.

–Poate ar trebui s-o lăsăm pe *Lana* în pace.

–Dar nu o stresez. Nu-i așa, Lana? S-a întâmplat ceva? Charlotte încercă să-i vorbească lui Karin despre Barn, dar ea îi îndepărta brațul lui Charlotte. Lana, spune-mi ce se întâmplă. Ești... ești cumva îndrăgostită de Eli?

–Nu! Inima îi bătea să-i spargă pieptul, iar palmele-i erau umede. Bineînțeles că nu sunt îndrăgostită... de el. De ce crezi asta?

–Păi, atunci de ce te-a enervat atât idioata aia de Kelly?

Lana nu mai putea să suporte. Karin credea că e geloasă. Dar ea nu era geloasă pe Kelly. Ea doar... doar...

Era geloasă pe Kelly.

Era atât de geloasă pe Kelly, încât îi venea să o ia razna și să-și sfâșie pielea.

Acesta era adevărul. Dar, chiar dacă era geloasă, nu era *îndrăgostită* de Eli. Era imposibil. Se simțea uneori atrasă de el – era și normal să se întâmple așa ceva, din moment ce erau atât de apropiați. Și, probabil, din cauză că nu era lângă el... se simțea mai atrasă de el decât în mod obișnuit. Dar nu era îndrăgostită de el. Ar fi fost nebună să țină la el, când Eli le spunea oamenilor că nu era atrăgătoare *și*, pe deasupra, îi mai și divulgase cel mai mare secret al vieții ei.

Karin ezită.

–Ești sigură?

Ea încuviință din cap. Își dădu seama că sora ei simțea că nu-i spunea tot adevărul. Își dori ca ea să-i poată auzi gândurile: „Te rog, ai încredere în mine. O să-ți spun totul cât de curând. Îți promit."

Karin dădu din cap din nou, lăsând-o pe Charlotte s-o ia de braț și s-o conducă înăuntru.

Lana trase adânc aer în piept. Nu era îndrăgostită de Eli; se simțea doar atrasă de el. Știa asta, dar avea nevoie să se asigure de sentimentele ei.

În general, oamenii nu voiau să aibă sentimente de acest gen pentru cei mai buni prieteni ai lor. Dacă prietenia – una de lungă durată – o făcea pe Lana să sufere într-atât, atunci nu voia să-și închipuie ce s-ar fi întâmplat dacă se îndrăgostea de Eli. Dacă ar pierde un prieten de care, pe deasupra ar mai fi îndrăgostită, Lana

ar fi devastată. S-ar simți goală pe dinăuntru, ca și cum ar pierde o parte din ea.

Nu avea cum să fie îndrăgostită de Eli. Dar suferea. Și se simțea singură. Nu putea face decât un singur lucru – să vorbească între patru ochi cu el. Dacă recunoștea ce făcuse, avea să-l ierte. Dacă nu...

Dacă nu, atunci poate venise vremea să-l scoată pentru totdeauna din viața ei și să pună capăt acestui chin neîncetat, care o sfâșia pe dinăuntru.

În acea seară, după ce Karin o trimisese pe sora ei acasă și închisese singură magazinul, se opri la alimentară să cumpere pâine și lapte – și Payday, batonul de ciocolată preferat al Lanei. Se duse în spatele magazinului slab luminat și deschise ușile de sticlă ale frigiderului.

Se simțea destul de prost din cauza a ceea ce se întâmplase în acea după-amiază. Nu suporta să se știe lăsată pe dinafară. O întrebase pe Lana dacă era îndrăgostită de Eli mai mult din disperare decât ca să afle dacă era adevărat. Nu credea că un lucru atât de neînsemnat o va tulbura pe sora ei atât de mult.

Văzu că prețul laptelui crescuse iar cu câțiva cenți. Clătină din cap și luă sticla de doi litri. După ce închise ușa frigiderului și se întoarse, își auzi numele.

– Bună seara, Karin.

Ușa se trânti cu zgomot.

Era Calvert. Se simțea de parcă fusese lovită de un val imens. Uscată cu o secundă în urmă, apoi fleașcă în clipa următoare. Stătea pe culoar, blocându-i drumul spre casă. Sticla de lapte îi înghețа mâna.

– M-ai urmărit? îl întrebă ea, dar își dădu seama că era imposibil, din moment ce el nu avea mașină.

Întoarse o conservă cu supă de pe raft ca să-i vadă eticheta.

– Ai cumva drum spre Madison după ce termini aici? Îl duci și pe bătrânul tău tată?

Aproape izbucni în râs. Tupeul lui era fenomenal. Apoi, făcu un ocol pe culoarul pe care-l bloca el, ca să ajungă la casa din cealaltă parte a magazinului. Tremura când ajunse în parcare.

Dorea să creadă că el nu exista în viața ei. Că nu conta. Dar nu era adevărat. Din ziua când ajunsese în casa lui, Karin își dorise întotdeauna ca ei să fie o familie – Calvert, Lana și ea. Practic reușise să taie toate legăturile cu el. Învățase să nu se mai aștepte la *afecțiune* din partea lui, dar nu încetase niciodată să spere.

Când fusese adolescentă, încercase să facă din casa lui Calvert un loc în care o familie, o familie adevărată, putea să trăiască. Gătea și o obliga pe Lana să mănânce cu ea la masa din bucătărie, unde puteau fi văzute și unde Calvert putea să li se alăture, dacă dorea (dar nu o făcuse niciodată). Când venise iarna, Karin se asigurase că Lana era înfofolită bine pentru școală. Karin cumpăra și decora bradul de Crăciun în sufrageria lui Calvert. Karin nu-l invitase pe Calvert la vreo activitate școlară – piese de teatru, cor, softball –, dar, câteodată, punea fluturași pe frigider pentru a-l anunța cu privire la evenimentele viitoare, ca să știe că urmau să aibă loc. Singura problemă era că aflau și chiriașii. O durea pe Karin să vadă cum se împrieteneau cu Lana și cum plecau apoi unul câte unul.

Se sui în mașină, bloca ușa și ieși din parcare cât de repede putu. Era clar că prezența lui Calvert o afecta foarte mult pe Lana. Aceasta se îngrășa – nu mult, dar suficient cât să-ți dai seama. Se vedea mai mult la față, dar Karin știa că, dacă sora ei purta altceva decât rochii subțiri de vară și salopete, atunci s-ar fi văzut că pusese destul pe șolduri și pe coapse.

Karin se îndrepta spre casă. Se întreba dacă prezența lui Calvert o stresa și din punct de vedere fizic. Doctorii îi spuneau că trebuia să se relaxeze și să aibă grijă de sănătate dacă voia să rămână însărcinată pe cale naturală. Iar Calvert nu o făcea să se simtă nici liniștită, nici sănătoasă.

Dacă voia să aibă un copil, trebuia să pună capăt acestui stres, să scape de el. Trebuia să se gândească la un plan.

23 iulie

Lana îl găsi pe Eli la Universitatea din Vermont, unde preda un curs despre meteoriți unei grupe de studenți mai mari. Se furișă în spatele sălii de clasă, așezându-se pe un scaun metalic pliant și punându-și geanta enormă în poală. Eli o văzu cu coada ochiului. Imediat, limbajul trupului i se schimbă. Începu să se bâlbâie, își pierdu șirul ideilor, dar continuă să vorbească. Gesticula prea mult când vorbea și se tot întorcea să arate la tablă, fără un motiv anume.

Ea se întreba de când se simțea el atât de stânjenit în prezența ei. Acesta era un lucru nou, care nu o liniștea absolut deloc. Avea senzația că nimic nu va mai fi la fel între ei. Faptul că îl evitase, iar el o trădase pusese în mișcare un mecanism ireversibil.

În cele din urmă, cursul luă sfârșit, și, după ce răspunse politicos la câteva întrebări puse de studenți, se îndreptă spre ea. Purta o cămașă de un albastru pal. Pe când se apropia de ea, ochelarii lui reflectau lumina, iar ea își simțea inima bătându-i nebunește în piept. Părea schimbat – grosimea brațelor, felul în care își înclina bărbia. Tot trupul îi fremăta mai tare la fiecare pas pe care îl făcea înspre ea. Dacă nu l-ar fi știut, ar fi spus că e vorba despre o atracție. Oare era posibil ca atracția să nu aibă nimic sexual? Oare dorul pe care-l resimțeau doi buni prieteni putea să fie interpretat ca o pasiune năvalnică?

Trase adânc aer în piept. Pe cine credea că păcălește? Era din ce în ce mai nesigură în legătură cu ce-și dorea de la Eli. În mod clar se simțea atrasă de el, o atracție *sexuală*, atunci când trupul lui se apropia de trupul ei. Trebuia

să își înăbușe repede acel sentiment. De când devenise atât de lipsită de curaj, încât să nu se mai poată apăra?

–Lana! Se apropie de ea cu prudență, șovăind. Ce bine-mi pare că te văd. Ce faci aici? Vrei să bem o cafea?

–Nu. Se îndreptă de spate. Simțea că nu poate să respire, dar se ținu tare pe poziție. Cred că trebuie să avem o discuție.

Păru destul de încurcat timp de câteva secunde. Se uită la ultimele două studente care plecau din clasă – trăgea de timp, se gândea Lana – și, când acestea părăsiră sala, închise ușa în urma lor. Sala cea mare deveni dintr-odată foarte mică.

Stătea înaintea ei, cu o mină serioasă și concentrată, încrucișându-și brațele la piept.

–Nu te-am mai văzut de ceva vreme.

–Nu credeam că ai observat lucrul ăsta, spuse ea, dar apoi regretă imediat, căci nu-i stătea în fire să fie înversunată. Spusese deja prea multe.

–M-ai evitat dinadins?

Ea clătină din cap.

–Nu am venit aici să discutăm despre mine.

El își lăsă greutatea de pe un picior pe altul, iar unul dintre pantofi scârțâi.

–Atunci despre ce vrei să vorbim?

–Kelly mi-a făcut o vizită, spuse Lana.

–A, da?

Trase adânc aer în piept, care i se umflă odată cu brațele încrucișate. Lana încercă să nu observe.

–Știu ce i-ai zis, dar nu înțeleg de ce.

–Ce vrei să spui? Își lăsă brațele să-i cadă pe lângă trup, se uită în altă parte și-și trecu o mână prin păr. „Rahat."

Ea dădu din cap, simțindu-se răzbunată, dar furia nu-i dispăru.

–De ce-ai făcut una ca asta? De ce i-ai spus? Nici măcar sora mea nu știe că sunt însărcinată, iar tu ai destăinuit secretul meu unei străine. Ce să înțeleg din gestul tău?

Când Eli își vârî mâinile în buzunare, ea își dădu seama că el încerca să-și controleze vocea. Rostea cuvintele în șoaptă și gâjâit.

–Tu. *Tu* mă întrebi pe mine?

–Da, asta fac.

–Tocmai tu. Ai recunoscut că m-ai evitat. Prietena mea cea mai bună nu s-a obosit să-mi răspundă la telefoane.

–Te-am lăsat în pace.

–Te-ai ascuns de mine.

–De ce să fac una ca asta? îl întrebă, deși el se apropiase de ea, iar ea făcea eforturi să se dea mai în spate.

–Nu cred că-ți place când mă văd cu alte femei, îi spuse el.

–Fii serios! Se îndepărtă de el, purtându-se de parcă trebuia să-și pună geanta pe un scaun. De ce mi-ar păsa ce faci tu cu femeile tale?

–Habar n-am, o tachină el, scoțându-și mâinile din buzunarele de la pantaloni. De ce ți-ar păsa? Mereu ai fost așa. Dar nu mai am de gând să-mi trăiesc viața așteptându-te.

–Despre ce vorbești? îl întrebă, apucând spătarul scaunului de lemn de lângă ea. Nu-mi pasă cu cine te vezi.

El râse cu amărăciune.

–Până de curând, nu am avut viață sexuală, căci te-am tot așteptat. Și cred că te deranjează și ești geloasă că-mi petrec mai mult timp cu Kelly decât cu tine.

–Și cum adică e vina *mea*?

–O mai ții minte pe Joanne nu-știu-cum? De la cursul de arte textile?

–Ce-i cu ea?

–Mai ții minte ce-ai făcut când ți-am spus că suntem împreună?

Încercă să-și amintească, dar nu reuși.

–Ai venit cu cineva la mine la cămin, în vinerea în care îmi dădusem prima întâlnire cu ea. Ai spus că fata cu care stăteai în cameră dă o petrecere și că aveai nevoie

de un loc unde să fii singură cu tipul ăla. În camera mea. Tocmai când aveam și *eu* o întâlnire!

–Nu mi s-a părut mare lucru, spuse ea, încercând să câștige timp ca să-și amintească. Credeam că voi doi o să ieșiți în oraș. Și, oricum, asta s-a întâmplat în urmă cu o mie de ani. De ce aduci asta în discuție acum?

–Ca să-ți dovedesc că nu-ți convine când am o relație cu o femeie.

–Ești penibil!

–Ai uitat de tipa din echipa de tenis?

–Ce-i cu ea?

–Lana, când am început să mă văd cu ea, parcă erai peste tot! Dacă întorceam capul, tu voiai să-ți petreci timpul cu mine. Și știi al naibii de bine că nu am fost niciodată în stare să te refuz. Nu puteam să mă văd cu ea nici dacă voiam cu tot dinadinsul. Până la urmă, a înțeles mesajul. Iar când m-a părăsit, ai redevenit din nou tu însăți. Te comporți foarte ciudat când sunt împreună cu cineva. De fiecare dată faci la fel.

–Cred că ți se pare, îi spuse ea cu răsuflarea tăiată.

El o apucă de braț, săgetând-o cu privirea.

–Nu, nu mi se pare.

Inima îi bătea foarte tare, și, în ciuda faptului că voia să nege că se băgase în relațiile lui, o parte din ea știa că acesta era adevărul. Se îndoia de sine însăși. Nu-i plăcea când se vedea cu alte femei. Dar nu se gândise niciodată să-i saboteze viața sentimentală... Oare ar face așa ceva? Oare îl privase, fără să vrea, de o viață amoroasă? Simțea că acuzațiile la adresa ei erau întemeiate, iar acest lucru o îngrozea. Ce însemna asta? El vorbea cu o patimă și cu o vehemență pe care nu i le cunoștea. *Trebuia* să țină conversația sub control.

Stătu acolo o clipă, fixându-l cu privirea, nedorind să dea înapoi. Îi simțea mâna caldă pe brațul ei gol. Breteaua tocheie ei de vară căzu și ajunse pe mâna lui. Făcea eforturi să-i susțină privirea.

–Dacă e adevărat că îți stau în cale în ceea ce privește viața ta sentimentală, atunci de ce nu te-ai plâns mai devreme?

Simțea că el nu o mai ținea atât de strâns de braț, iar acea blândețe i se părea, într-un fel, și mai tulburătoare.

–Pentru că-mi plăcea.

Nu spuse nimic, fiind luată prin surprindere.

–Îmi plăcea când te băgai între mine și alte femei. Însemna că-ți pasă de mine. Cred că de-asta nu am observat până acum.

Ea se trase de lângă el. Dar adevărul implacabil era acolo, încolțind-o din toate părțile. Toate frânturile amintirilor din trecut se strângeau laolaltă. Sentimentele pe care le credea de mult uitate ieșeau acum la suprafață. Tremura de uimire și de nedumerire. Și își dădu seama: îl dorea. Fizic. Doar pentru ea. Gândul că o altă femeie era în patul lui... Nu putea să suporte acest lucru. Voia ca o parte din viața lui sentimentală *să-i aparțină ei*, chiar dacă nu era dispusă să recunoască așa ceva. Era ca o jucărie pe care o avea, dar pe care refuza să o scoată din cutie.

Simțea cum se aprindea la față, în timp ce trupul îi vibra pe dinăuntru. Prietenia lor era atât de trainică pentru că nu discutau asemenea lucruri. Viața sentimentală era un lucru privat. Sexul, un tabu. Iar acum, că Eli dădea toate cărțile pe față, nu mai exista nici un fel de opreliște, iar Lana nu știa cum să restabilească regulile pe care el le încălca. Își drese glasul.

–Ei bine, să știi că n-o să mă bag între tine și Kelly. Mi-ai spus foarte răspicat că ea este cea... la care ții.

El făcu un pas în spate.

–Îmi... pare rău, Lana. Vorbesc serios. M-a luat gura pe dinainte.

Ea nu scotea o vorbă.

–Te rog să înțelegi. Faptul că ești însărcinată... m-a distrus psihic, zise el pe un ton rece și rezervat. Nu aveam cu cine să vorbesc.

–Nu puteai discuta cu mine?

–Nu.

Ea își înghiți nodul din gât.

–De ce nu? Suntem buni prieteni. Îmi poți spune orice.

–În regulă. Inspiră adânc; auzi aerul șuierând pe buzele lui, pe când expira. Acum îi vorbea pe un ton calm și încet. Nu sunt încântat că porți copilul altuia în pântece. Nu-mi convine că te-ai culcat cu el, sau cu oricine altcineva. Și nu-mi place ideea că un alt bărbat are cu tine o legătură pe care eu nu voi putea niciodată să o am.

–Am înțeles. Își ridică privirea, se uită la el, adunându-și tot curajul de care era în stare. Și eu simt la fel în ceea ce o privește pe Kelly. Se aplecă spre ea, iar Lana îi văzu privirea ațintită asupra gurii ei. Inima îi bătea mai tare, așa că vorbi repede: Dar am vrut să te las în pace. Vreau să fii fericit și să iubești. De aceea nu m-am amestecat.

El își miji ochii.

–Știi ce mi-a spus Kelly? Mi-a zis că noi doi parcă am fi iubiți, numai că nu facem sex.

O treceau fiori pe șira spinării. Cuvântul *sex* atârna în aer, și era conștientă că și el se gândea la acel moment. Acea noapte pe câmp.

–Noi nu facem sex, îngăimă ea. Așa că nu ar trebui să fie o problemă.

–Nu *ar trebui*, spuse el.

Ea își ținu respirația, uimită de ce vedea în ochii lui. Pur și simplu o dorea. Era o dorință carnală, fizică. Acest lucru o făcu să transpire și să se umezească în locuri interzise. Nu-i venea să creadă. După atâția ani. Încă o mai dorea – nu credea că mai era posibil, după felul în care se purtase cu el.

Nu avea timp să mai stea pe gânduri. Acum, simțea nevoia să fugă din calea acelei pasiuni năvalnice. Relația

lor trebuia să revină la normal. Va vedea mai târziu ce avea să se întâmple cu această... atracție dintre ei.

Își vârî mâinile în buzunarele pătrate ale rochiei.

–Atunci când te-am cunoscut, în urmă cu câțiva ani, știam că nu va fi ușor să fim prieteni, că ne vom călca pe bătături și ne vom scoate peri albi.

–De ce?

–Pentru că sunt femeie. Și tu ești bărbat. Expresia feței rămase neschimbată, iar vocea, la fel de calmă. El se încruntă, scrutând-o cu privirea, de parcă s-ar fi așteptat să-i spună mai multe. Cădem la pace? îl întrebă și îi întinse mâna în semn de împăcare, sperând să nu-i tremure. De ani buni nu-l mai atinsese intenționat, nici măcar în treacăt. Spera ca el să-și dea seama că gestul ei era sincer.

Se uită la mâna ei întinsă timp de un minut, nevenindu-i să creadă, de parcă i-ar fi spus: „Asta-i tot?" Nu se mai simțea sigură pe ea; aproape că făcu câțiva pași înapoi. În cele din urmă, el îi luă mâna, întreaga mână, între mâinile lui.

Simțea că-i ardea carnea pe ea; roșeața îi cuprinse ca o floare coșul pieptului. Nu era o simplă strângere de mână; își plimba degetul mare peste ale ei, acoperindu-i mâna cu ale lui.

–Ne-am împăcat? o întrebă el.

Ea îi întâlni privirea, inima bătându-i să-i spargă pieptul.

–Nimic nu s-a schimbat între noi.

Colțurile gurii i se lăsară în jos, dar nu-și pierdu concentrarea.

Apoi, ea minți că vrea să se dea cu balsam de buze și se trase de lângă el.

Eli stătea în balansoarul de pe veranda închisă a casei sale. Lana ședea lângă el. Noaptea era caldă, cețoasă și liniștită, iar aerul care intra pe fereastră era umed și parfumat. Luminile de pe verandă pâlpâiau în apa

lacului. În jurul lor se deschidea ochiul-boului, „rudele" nocturne ale rochiței-rândunicii. Iasomia ce înflorea noaptea și tutunul în floare captau razele lunii și le amplificau, preschimbând lumina rece și argintie într-un luciu abundent.

Lana amenajase anul trecut grădina în chip de cadou pentru ziua lui, și încă o mai întreținea. Adusese ghivecele cu flori unul câte unul pe terasa din spate, preschimbând-o într-un paradis. Fusese darul perfect pentru un astronom îndrăgostit de cerul noptatic. Venea adesea aici ca să admire lacul și să se gândească – adesea la femeia care stătea acum lângă el. Felul în care părul ei sclipea în întuneric, strălucind ca platina, alături de florile din jurul ei, îl făceau să creadă că și ea era o floare. Avea o forță lăuntrică, o frumusețe mai puternică decât părea la prima vedere.

Ceva se schimbase astăzi. Nu în ultimele ore pe care și le petrecuseră sporovăind ca doi buni prieteni. La școală însă, când se ciondăniseră pentru prima dată, fuseseră cât pe ce să aibă singura ceartă din viața lor. Văzuse în ochii ei cât de atrasă era de el. Se străduia să ascundă acest lucru, dar el își dădea seama.

În tot acest timp, crezuse că se ascundea de el pentru că era îngrozită. Bănuia că își amintea și ea de acea noapte în care făcuseră dragoste pe câmp, ori de câte ori dădea nas în nas cu ea pe un hol îngust sau când o atingea pe mână. Nu era sigur dacă ea *conștientiza* ce făcuse, evitându-l. Nu credea că ea încerca să-și ascundă reacțiile. În schimb, se folosise de sentimentele pe care le nutrea față de el – le răsucea pe toate părțile, ca el să interpreteze greșit reacțiile ei constante. Îl indusese în eroare, dar căzuse și ea în capcană.

Îl *dorea*. Îi venea să strige în gura mare, ca un prizonier acuzat pe nedrept, dar, în final, exonerat de toate acuzațiile. Voia să-i spună: „Știu ce ascunzi" nu cu voce tare,

ci la ureche, strecurându-și un deget printre buzele ei, oprindu-se, înainte să o cucerească.

Dar oare cum să folosească această nouă putere pe care o avea asupra ei? Voia să vadă cum ar fi reacționat dacă l-ar fi lăsat să meargă cât de departe voia el și să facă tot ce-și dorea el. Erau atât de tineri în noaptea aceea, pe câmp. Se grăbiseră, bâjbâiseră, se pipăiseră ca să ajungă la orgasm. Iar acum, singur în întuneric, Eli își aminti de acea grabă cu mare regret. Ar fi trebuit să-și petreacă ani întregi ca să-și cunoască trupurile. Acea fericire pe care o descoperiseră la facultate trebuia să fie începutul, nu punctul culminant.

Știa că trebuia să o lase baltă, de dragul ei. Cu siguranță avea multe pe cap. Dar voia cu tot dinadinsul să știe ce simțea ea cu adevărat. Chiar dacă doar își satisfăcea orgoliul, și nimic mai mult.

–La ce te gândești? o întrebă.

Se uită la el și zâmbi. Trase atât de adânc aer în piept, încât umerii i se ridicară și coborâră la loc. Se gândea să-și treacă degetele peste claviculele ei parcă cioplite în marmură. De această dată, nu încercă să-și alunge gândul din minte.

–Sunt fericită că suntem aici. Acest lucru mă ajută, spuse ea.

Știa că nu trebuia să o facă, dar se uită la rochia ei de vară, apoi la sânii ei, la fermitatea cutiei ei toracice și la burtica ei. Se mișcă puțin, iar bumbacul alb din care era făcută rochia fâșâi.

–Nu înțeleg de ce, spuse ea, dar când sunt cu tine, parcă mi se limpezesc gândurile.

El își îndreptă privirea în altă parte. Când începuse să studieze cerul, se uita cu un ochi prin telescop și se minuna de relieful muntos al lunii. Parcă vederea și mintea i se umpluseră de măreția ei. Când se îndepărta de lentilă, își dădea seama că nu mai vedea, că orbise la un ochi din

cauza acelei lumini puternice și copleșitoare. Așa se simțea și acum – se pierdea cu firea în fața ei.

–Ce vrei? o întrebă. Rămase surprins de tonul aspru al propriei voci. Pe ea cu siguranță o șocase. Își întoarse ușor capul, și, dat fiind că stăteau umăr la umăr, buzele ei erau acum chinuitor de aproape de ale lui. Nu se putu abține, așa că se întoarse spre ea. Lana, spune-mi ce vrei. Ce vrei cu adevărat.

Văzu cum pieptul ei se ridica și cobora repede și simți și el cum îl cuprinde dorința. Se uită în jos, îi luă mâna din poală și-și împleti degetele cu ale ei, iar ea îl lăsă. Surprinzător, dar îl lăsă. Lana... Voia mai mult. Dorința pe care i-o citise în priviri era încă acolo. Nu se înșelase. O strânse tare de mână, tot trupul încordându-i-se în așteptare. Simțea că erau atât de aproape de ceva. De adevărul gol-goluț.

–Poți s-o spui. Nu e nici o problemă.

–Ajută-mă, îi spuse ea. Am nevoie de ajutor.

–Spune-mi ce să fac.

–Vreau... Își trase mâna. Vreau să mă ajuți să-l găsesc pe Ron.

Numele bărbatului a fost ca un duș rece pentru el. Se simțea jignit, deși nu trebuia. De câte ori avea să mai suporte să fie respins, până să renunțe?

Trase adânc aer în piept.

–De ce?

–Pentru că e tatăl copilului. Fie că-mi convine sau nu. Trebuie să știe.

El scutură din cap. Nu-i convenea deloc să-l caute pe Ron. Tipul era un ticălos. Era genul de bărbat care și-ar fi făcut loc cu coatele ca să ajungă în față la un concert, apoi s-ar fi îmbătat prea tare ca să se bucure de muzică. Nu merita o femeie ca Lana, care avea o personalitate subtilă – plină de paradoxuri și de complexități care nu puteau fi înțelese de amanții ocazionali, ci doar de un prieten bun.

Ea continuă:

–Am încercat să-l găsesc de una singură, dar nu am reușit. Când caut pe internet, găsesc indicii care mă duc într-un punct mort. Nu dau peste nici un mountain biker pe nume Ron, în Colorado – cred că de acolo e. Și mi-e rușine să întreb pe cineva din oraș dacă l-a văzut. Oricum, peste câteva săptămâni toată lumea va afla în ce necaz am intrat...

–Nu trebuie să-i spui. Nu trebuie să afle.

–Nu?

–Ar putea trăi restul vieții fără să știe sau să-i pese. Orice s-ar întâmpla, tu vei deține controlul.

Ea se gândi la această variantă; își dădu seama că buza de jos îi tremura. Când se opri din vorbit, gura ei avea nuanța unui boboc de trandafir care îl înnebunea.

–Am datoria morală să-i spun. Dacă erai tu în locul lui?

–Lana, dacă purtai copilul meu în pântece... Trebuia să se oprească. Dacă era copilul lui, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Ar fi făcut, cu siguranță, nunta. Ar fi păstrat copilul. Iar Eli și-ar fi petrecut tot restul vieții asigurându-se că ea realiza cât de mult îșI aparținea unul celuilalt – chiar și după ce nu ar mai fi existat nici un dubiu.

Dar aceasta era o realitate paralelă. O fantezie. O fi Lana atrasă de el, dar nu voia să aibă o relație cu el. Nu își dorise niciodată acest lucru, și nici nu se va întâmpla așa ceva vreodată. Îi spusese răspicat că vor fi doar prieteni – în ciuda atracției reciproce. Ori de câte ori îi prezentase un nou iubit al ei, îi pusese în vedere foarte clar acest lucru. Chiar și acum, când el crezuse că vede atracția în ochii ei, ea îl rugase să o ajute să găsească un alt bărbat.

Lana își îndreptă spatele, ochii ei albaștri fiind acum argintii, de la lumina lunii.

–Ce-ai spus?

–Nu crezi că dacă Ron ar fi vrut să aibă de-a face cu tine, s-ar fi întors până acum?

Se prăbuși la loc în balansoar.

– Tu crezi că sunt idioată?

El se așeză pe banca de lângă ea, dar nu-i puse o mână pe umăr și nu o atinse pe spate. Își dorea mai mult ca niciodată să șteargă cu buretele tot ce se întâmplase între ei – tot ce se întâmplase înainte – și să o ia de la capăt, astfel încât el să fie bărbatul care s-o poată atinge. Cu mâinile, cu buzele. Iar ea să fie femeia care să nu-l respingă.

Încercă să o consoleze.

– Pur și simplu n-ai avut noroc.

– Ce mi se întâmplă e mai mult decât ghinion. Mereu am luat decizii proaste. Toată viața am făcut asta.

O parte din el o aproba.

Ea se ridică în picioare.

– Și uită-te la asta! Își netezi rochia de vară peste burtă. Se vedea cu ochiul liber o proeminență. Vezi?

– Da. Dar îți cunosc trupul mai bine decât ceilalți. Nu era sigur, dar credea că Lana roșise, că obrajii i se făcuseră de nuanța unei flori roz. Ce-ți place așa de mult la Ron? De ce l-ai ales pe *el*?

Nu scoase o vorbă preț de câteva clipe.

– Știi ce m-a întrebat odată? Voia să știe cum de-mi plac florile sălbatice, când eu și cu Karin încercăm să le cultivăm și să le facem... mai puțin sălbatice.

Eli rămase tăcut. Nu-l credea capabil pe Ron de asemenea gânduri profunde. Era clar că se înșelase.

– Deci ai o legătură cu el. Asta vrei să-mi spui?

– Nu-l cunosc cu adevărat. Își luă mâinile de pe rochie. Dar trebuie să afle că are un copil. Chiar dacă nu-i va plăcea să mă vadă gravidă.

– E un prost. Se uită la ea îndeaproape, dorindu-și să știe la ce se gândea. O iubea, dar ea... ea era doar atrasă de el, și nimic mai mult. Ea îl dorea pe bărbatul care nu o cunoștea foarte bine și nu o merita. Ea îl dorea pe Ron.

Lana părea să-și dea seama că el se uita fix la ea; își dădea seama, pentru că nu întorcea capul când vorbea.

–Mă ajuți sau nu?

–Nu-mi place chestia asta.

–Dar trebuie să fac ce se cuvine. Și tu ești singura persoană la care pot să apelez.

Eli oftă. Aceasta era picătura care umplea paharul; știa acest lucru. Nu putea să mai continue în același fel. Ea îl nenorocea. Dar putea să-și promită ceva: Odată ce ea și Ron se regăseau, el nu va mai fi acolo. Nu mai suporta să fie umilit din nou.

–Da, te voi ajuta, spuse el pe un ton neutru.

–Îți mulțumesc, spuse ea, uitându-se la el de la înălțimea locului pe care stătea. Tonul vocii îi era blând, de parcă *el* era cel care avea nevoie de consolare. Într-un colț îndepărtat al minții, Eli își făcea deja planuri.

AUGUST

Linariță: O floare sălbatică des întâlnită și ușor de recunoscut. Are cel puțin treizeci de denumiri populare: nemțișor, pintenaș, scara-domnului, floarea-diavolului, laptele-cucului etc. Oricum i-ați spune, linarița e tot linariță.

5 august

Eli se lăsă pe spate în șezlongul de pe puntea vechiului vapor cu aburi, așteptând-o pe Kelly să-și termine treaba. Vântul răcoros de seară îi sufla prin păr, iar copacii din spatele punții se îndoiau și se legănau, frunzele lor răspândind o lumină de argint. Pe undeva se dezlănțuise o furtună. Nu vedea fulgere și nici n-auzea tunete, dar simțea electricitatea abia perceptibilă din aer.

–Uf! Kelly se trânti în șezlongul de lângă el. Credeam că nu se mai termină ziua aia de naștere! Toți copiii sunt gălăgioși, dar puștii *ăia*... erau niște monștri!

Eli nu zâmbi. Privea dincolo de gardul cu care era împrejmuit portul, spre farul vechi care stătea ca un marinar obosit pe un morman de stânci ascuțite și masive. Dacă închidea ochii, ar fi avut impresia că navigau pe apă. Dar nu era cazul.

Vaporul cu aburi *Ticonderoga* nu plutea, ci stătea într-un bazin acoperit cu iarbă și fără apă, la Muzeul Shelburne. Fusese adus acolo de pe lacul Champlain la porunca unei moștenitoare excentrice, care colecționa vapoare vechi la fel cum alte femei strângeau păpuși. Farul de lângă navă se potrivea de minune cu vaporul

cu aburi, vechi de zeci de ani, făcând ca acea pantă să arate, în mod surprinzător, ca apele lacului Champlain.

Nu întoarse capul decât atunci când Kelly îl ciupi de braț.

–Mă ajuți să fac curat? Sau vrei doar să stai să te uiți la mine?

Eli se uită la cer, la ceața întunecată și prevestitoare de rău care se întindea la orizont.

–Am venit să discutăm.

Ea îi zâmbi.

–Putem vorbi în timp ce lucrez?

–Desigur, spuse el. De ce nu?

Intrară în cabină, unde lambriurile de lemn, tavanul alb și jos și covoarele verzi parcă erau din alte vremuri – de la începuturile cinematografiei, ale jazzului și ale scrisorilor scrise de mână. Kelly începu să strângă de pe masă farfuriile de plastic murdare de la prăjituri și să le arunce într-un sac de gunoi negru. Erau singurele persoane din încăpere. Nu mai avea rost să amâne inevitabilul.

–Lana mi-a spus c-ai fost pe la ea, îi zise Eli. Ea se mișca repede, adunând farfurii și cești, aranjând scaune. El continuă: Mi-a spus totul. Nu ai vrut să o lași să ridice un sac.

Kelly se întinse după un ghemotoc de hârtie.

–N-am vrut s-o jignesc.

–Ți-am spus că nu știe nimeni despre sarcina ei.

Îndesă mizeria cu putere în sacul de gunoi.

–Nu mi-am dat seama că-i o chestie atât de gravă.

–Asta e tot ce-ai de zis?

–Nu i-am spus nimic din ce nu știa.

–Dar i-ai spus. Se sprijini cu palmele de masă și se aplecă spre ea. I-ai spus că te-am rugat să păstrezi secretul.

Lăsă sacul de gunoi pe un scaun.

–Și care-i problema?

–Speram să-mi spui tu.

–Dacă nu voiai să aflu că e însărcinată, nu trebuia să-mi spui.

–Ți-am spus pentru că am crezut că poți să ții un secret.

–Și *chiar* l-am ținut. De ce te tot lamentezi? Lana trebuie să știe că ne spunem unul altuia tot felul de lucruri. Nu sunt eu vinovată pentru că ei nu-i convine.

Eli își încrucișă brațele. Nu se așteptase la o asemenea reacție. Credea că lui Kelly îi va fi rușine, sau măcar îi va părea rău, dar nici pomeneală. Acest lucru îl măhnea tare mult. Credea că dacă încerca să simtă ceva pentru ea, atunci va *ajunge* să țină la ea. Acum, știa că era imposibil.

–Eli?

Se uită la Kelly, la ochii ei căprui și la nasul ei mic. Aștepta ca el să spună ceva, de parcă ar fi știut ce avea să urmeze. Poate că ar fi reușit să fie cu Kelly dacă nu ar fi văzut dorința care se aprinsese – doar pentru o clipă – în ochii Lanei. Nici un bărbat nu ar fi putut nutri însă aceleași sentimente ca el, și să se vadă cu altcineva.

–Nu cred c-o să meargă între noi, spuse el pe cel mai blând ton de care era în stare. N-o să spun că-mi pare rău sau că aș fi dorit ca lucrurile să fie altfel. Cred că, la un moment dat, tot aveam să ajungem aici. Eu o să plec.

–Eli...

Se întoarse pe vârfuri și se îndreptă spre ieșire. Tunetele bubuiau, iar fulgerele străbăteau cerul în toate direcțiile. Frunzele tremurau cu putere pe ramuri, iar vântul bătea tare. Eli se îndreptă spre prova, acolo unde era o pasarelă care ducea spre acea colină cu iarbă ce înconjura impunătoarea și frumoasa navă.

–Așteaptă! Eli, te rog, *așteaptă-mă!* strigă Kelly în urma lui. Alergă până la jumătatea pasarelei, ca să-l prindă de braț. Vântul îi lipea hainele de trup.

–Ce vrei de la mine?

–Ai dreptate, spuse ea, ridicând tonul ca să acopere zgomotul făcut de tunet. Îmi pare rău. Recunosc. Am vrut... Am vrut ca Lana să știe că mi-ai zis. Asta-i totul!

Eli nu luă în seamă cele câteva picături de ploaie care căzură pe ochelarii lui.

–Ar trebui să nu ne mai vedem.

Îl apucă de încheietură.

–Dar de ce? Credeam că ne simțim bine împreună! De ce nu vrei să avem o relație serioasă?

„Dintr-o mie de motive", se gândi el.

–E cumva din cauza Lanei?

Se auzi din nou bubuitul tunetului. El nu spuse nimic.

–Crezi că te vrea? Cu adevărat? Pe tine, prietenul ei cel mai bun?

Eli se încruntă.

–Știu la ce te gândești, spuse Kelly cu disperare în voce. O clipă te întrebi dacă ar putea fi atrasă de tine, iar în minutul următor ea o șterge cu alt bărbat. Te previn, Eli. Te faci de râs dacă te duci după ea. Ai nevoie de cineva mai statornic decât ea. Cineva care nu te va lăsa de izbeliște.

Pe fața lui Eli nu apăru nici o expresie. Avea dreptate. Lana frângea inimi. O frânsese și pe a lui. Nu ar mai fi suportat să treacă din nou prin așa ceva.

–Hai să nu ne despărțim chiar acum, îl imploră Kelly. Hai să... hai să nu facem nimic până nu mă întorc eu din vacanță. Lucrurile ar putea sta cu totul altfel după o săptămână.

Ploaia începu să cadă atât de tare, încât trebuia să țipe ca să se facă auzit. Simțea că părul i se lipește de cap și că i se udă hainele până la piele. Deodată, înțelese cât de puțin o cunoștea; înțelese că motivele pentru care voia să-l țină lângă ea puteau sau nu să aibă legătură cu persoana lui.

–Îmi pare rău, dar relația asta durează deja de prea mult timp.

Tunetul bubui. Coborî pe pasarelă înspre colina cu iarbă înverzită.

Poate că vraja acelui vapor vechi era de vină, sau tulburarea produsă de furtună, dar, pentru o fracțiune de secundă, Eli se văzu dintr-un alt unghi – și parcă acel vas nu era pe pământ, o relicvă inutilă din timpuri trecute, ci un vapor al vremurilor de odinioară, care doar trăsese în port, într-o zi ploioasă.

Oare de cât timp se amăgise singur? Era uimitor ce se întâmplă câteodată în mintea omului.

6 augst

Karin rămase câteva clipe în mașina ei parcată, ca să se calmeze și să-și adune gândurile.

În ultimele zece minute, admirase din mașină peisajul din Vermont. Îi treceau prin fața ochilor pajiștile pline de văcuțe Holstein, căsuțele șubrezite de iernile grele, pâlcurile de trifoi galben și măzăriche de pe marginea drumului. Mama ei își petrecuse toată viața aici, la fel și părinții ei, iar acum Karin își făcea și ea un rost, pregătindu-se să-și întemeieze o familie. De aceea se dusese astăzi pe furiș la secția de poliție – ca să-și apere ce era al ei.

Deschise ușa mașinii și intră în secție.

Biroul din față era mic, dar liniștit. Îi spuse unei femei cu părul negru, dat cu gel, că venise să discute cu ofițerul Gervais. Femeia ridică receptorul, formă un interior, și, câteva clipe mai târziu, Andy îi strângea mâna. Zâmbetul îi era larg și sincer.

–Karin, ce surpriză! Totul e-n regulă?

–Speram să vorbesc cu tine câteva minute. Între patru ochi, dacă ai timp.

Andy se uită în urmă la fata de la recepție – îi aruncă o privire pe care Karin nu putu să o descifreze –, apoi își încrucișă brațele și se încruntă.

–Hai să facem o plimbare.

El îi ținu ușa, iar Karin își potrivi poșeta pe umăr pe când ieșea. Îl știa pe Andy de ani de zile. Era mai în vârstă ca ea, cu părul încărunțit, tuns ca al unui soldat, și cu o față rotofeie. Discutase cu el și cu soția lui de nenumărate ori, la biserică. Nu băuse însă mai mult decât o cafea cu Andy și nu vorbiseră niciodată în particular.

Se așezară amândoi pe o bancă în fața secției de poliție. Mașinile treceau cu zgomot pe lângă ei, iar pe jos erau multe mucuri de țigară. Vorbiră de una și de alta până să intre în subiect.

–Cu ce te pot ajuta? o întrebă Andy.

–Am nevoie de un sfat.

–De obicei, soția mea se pricepe la sfaturi, dar dacă nu te deranjează unul de mâna a doua, o să mă străduiesc.

–E-n regulă dacă rămâne între noi?

–Are legătură cu vreun jaf la bancă?

–Nu am jefuit nici o bancă, spuse ea, râzând. Își puse poșeta lângă ea. Nu știa cum să abordeze subiectul, cum să obțină ce dorea. Îi luase ceva timp să-și facă un plan, iar apoi îi trebuise ceva curaj să-l pună în aplicare. Își smulgea pielițele de la unghii. S-a întors tata în oraș.

Reacția lui consta în faptul că se lăsă în jos un colț al gurii.

–Desigur. Mi-l amintesc pe Calvert. Cum să-l uit? Le teroriza pe fetele care lucrau la Penny.

–Ei bine, s-a întors în oraș.

–De cât timp e aici?

–De câteva săptămâni.

–Aha. Încă nu a făcut probleme.

–*Încă* e cuvântul cheie. Karin se simți agitată. Dacă îi mai dădea câteva indicii bine țintite, lui Andy i-ar veni o idee bună. Știi unde locuiește acum?

–Nu. De ce-aș ști?

–La Madison.

Andy se întoarse spre ea. Își puse mâna pe spătarul băncii, aproape înconjurând-o cu brațul. Lui Karin nu-i plăcu gestul lui, dar nu-și putea schimba poziția fără să-l jignească.

–Nu ți-ar face vreun rău, nu-i așa? Te-a amenințat cu ceva?

Karin își coborî un pic pleoapele – juca rolul unei femei la ananghie.

–Nu, dar nici nu a ajuns bine în oraș și l-au și dus la secție.

–Nu știam.

–Sunt îngrijorată în privința Lanei, continuă Karin. Ea a fost întotdeauna sensibilă, dar prezența lui Calvert e prea mult pentru ea. Se poartă foarte ciudat. Nu știu ce să mai fac.

Andy îi puse mâna pe genunchi. Își tot spunea că el voia să o consoleze.

–Ascultă, dacă ai impresia că a venit să facă probleme, atunci te cred. Dar nu pot să-l dau afară din oraș, dacă asta-mi ceri.

–Bineînțeles că nu! Nu ți-aș cere niciodată așa ceva!

Andy se uita fix la mâna pe care o ținea pe genunchiul ei. Ea simți că roșește de jenă, dar nu se mișcă.

–Tot ceea ce pot să fac, continuă el, e să fiu cu ochii pe el...

–Asta ar fi grozav...

–Lasă-mă să termin. O să fiu cu ochii pe el într-un mod foarte evident, dacă înțelegi ce spun. O să rog pe unul dintre colegii mei să patruleze pe lângă Madison, poate chiar să-i pună niște întrebări domnului Delucca

în legătură cu noul său chiriaș. Amândoi știm foarte bine că nu vrea ca poliția să fie cu ochii pe el. Pun pariu pe arma mea că tatăl tău o să-și ia tălpășița înainte să-și plătească din nou chiria.

Karin își reținu un zâmbet.

–Crezi c-o să meargă?

–E posibil. Dar între timp... Se dădu mai aproape de ea. Dacă mai pot face ceva pentru tine, dacă ai nevoie să discuți cu cineva sau doar vrei să ieși din casă, știi unde să mă găsești.

Karin își luă poșeta de pe bancă. Se dădea oare Andy la ea? Nu părea posibil. Nici nu-și mai amintea de când se dăduse cineva la ea. Scăpă de brațul lui Andy, ridicându-se în picioare.

–Mersi mult, Andy. Ești un prieten de nădejde. Soția ta e o femeie norocoasă.

Se ridică și el. Nu-și dăduse seama cât de înalt era. Simți o furnicătură la baza gâtului, de parcă făcea ceva greșit.

–Soția mea se credea norocoasă cu mult timp în urmă, spuse el cu o notă de tristețe în voce. Oricum, mă bucur că-ți pot fi de ajutor.

I se înmuie inima. Când se uită în ochii lui, văzu o singurătate care o surprinse, aceeași singurătate de care suferea și ea.

–Ține-mă la curent, îl rugă ea. Adică, păstrăm legătura.

–Să fii sigură de asta, Karin, zise el.

8 august

Eli stătea cu prietenul său Moe la cafeneaua de la acvariul de lângă lac. Pe masa din fața lor aveau două tăvi maro de plastic cu cartofi prăjiți, hotdog și băuturi

răcoritoare în pahare de plastic. Copiii alergau în jurul meselor, țipetele lor reverberând în tavanul înalt.

–Uite ce-am găsit! Moe se aplecă peste laptopul său și reîncărcă pagina. O listă de curse la care a participat.

–Nu e chiar de talia lui Lance Armstrong, zise Eli.

Moe vindea bilete la muzeu, dar făcuse și multe alte lucruri. Căuta meteoriți, la fel ca Eli, și se ducea adesea în deșertul Mojave, unde aceștia puteau fi zăriți mai ușor în peisajul format din pământ crăpat și un lac secat. De-a lungul anilor, avusese mai multe slujbe, ca să-și poată permite aceste expediții – fusese, pe rând, mecanic auto, vânzător într-un magazin cu produse destinate sporturilor acvatice, paznic de noapte la un cimitir de mașini, paznic pe timp de vară la o pârtie de schi și, la un moment dat, asistent de detectiv.

–Cum de l-ai găsit? îl întrebă Eli.

Moe zâmbi, autoironic.

–Păi, cel mai greu a fost să-i aflu numele de familie, dar am folosit informațiile pe care le știam despre el – chestia cu mountain bikingul, ca să-mi dau seama. Problema era că, la început, am intrat pe totul felul de piste false, pentru că n-am găsit nici un jucător profesionist pe nume Ron, care să trăiască în vest.

–Ce vrei să spui cu asta?

–Poate că tipul ăsta are impresia că e mountain biker, dar nu a mai concurat de ani de zile. Vezi? Are din ce în ce mai puține prezențe la întreceri. S-a rănit sau ceva de genul ăsta?

–Din câte știu, nu. Putem să aflăm unde locuiește acum?

–Deja am căutat, prietene. I-am întrebat pe cei de la agenția din Reno, la care am lucrat. Patronul mi-era dator.

–Și ce-ai aflat?

Moe accesă un program, tastă o adresă, iar Eli văzu pe ecran imaginea globului pământesc parcă privit de pe un satelit. Imaginea se concentră pe America, pe Vermont, apoi, când Eli credea că nu se putea obține ceva mai precis de atât, se focaliză pe o căsuță cu o curte mare și o alee lungă.

–*Voilà!* Cu exuberanța unui magician, Moe întoarse laptopul spre Eli. Casa tipului pe care-l căutăm.

Eli se încruntă.

–În Vermont?

–Lângă Rutland.

–Tu faci mișto de mine!

Moe îi dădu un plic, în care, cu siguranță, urma să se găsească informații despre Ron.

–Casa îi aparține lui Jean-René Ashley, fratele lui Ron. Sunt canadieni.

Eli fu cuprins de un val de căldură.

–Locuiește cu fratele lui?

–Au un magazin online de biciclete.

Eli se afundă în scaun și făcu eforturi să respire.

–Ești bine, omule? Arăți de parcă ai fi în stare să omori pe cineva.

–Sunt bine.

–Cine e tipu' ăsta?

Eli rămase nemișcat.

–Cineva cu probleme grave. Ce serviciu îmi ceri în schimb?

–Mă gândeam să strângem o echipă anul viitor și să facem niște săpături în Groenlanda.

–Contează pe mine, spuse Eli. Mersi din nou.

–Ai grijă!

–Nu *eu* trebuie să am grijă, zise el, trecând dincolo de ușile de sticlă ale muzeului, în lumina soarelui orbitor.

Lana trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii. Magazinul era momentan gol – turiștii se duseseră să ia prânzul sau să tragă un pui de somn –, iar Karin stătea lângă ea, aplecată peste planșeta pe care desena planurile de amenajare ale grădinilor solicitate de clienți. Buclele scurte, șaten-roșcate, îi veneau peste față, și părea foarte concentrată. Dintre ele două, Karin fusese mereu mai bună la design și putea să transforme cel mai arid pământ într-o operă de artă.

Lana își duse o mână la burtă și expiră. Trecuseră șase săptămâni de când știa că e însărcinată. Șase săptămâni, și nu mai suporta să păstreze secretul. Nu avea să fie ușor, dar trebuia să-i spună lui Karin ce se întâmplase. Vor suferi amândouă, dar trebuia să-i spună.

–Se pare că, în sfârșit, avem parte de puțină liniște, spuse Lana pe un ton calm, uitându-se prin magazinul gol.

–Ce bine! Tot vreau să discut ceva cu tine, spuse ea.

–Da? se miră Lana. Karin făcuse primul pas.

–Am făcut ceva pentru amândouă. Am vorbit cu un prieten, un polițist, care o să mă ajute să-l dau pe Calvert afară din oraș.

Lana nu spuse nimic câteva secunde, cântărind informația. Calvert era ultima persoană la care se gândea, așa că trebui să facă un efort.

–Nu vrei doar să-l ignori?

–E mai bine așa, spuse Karin. Crezi c-am procedat greșit?

–Nu, zise Lana. Dacă asta crezi că trebuie să facem...

Karin dădu din cap că da, iar Lana văzu că are lacrimi în ochi.

–Bun. Am fost atât de stresată, încât nu-mi mai dau seama dacă înnebunesc sau nu. Calvert mă stresează la culme, iar Gene parcă nu e-n apele lui. În plus, nici nu prea mai încercăm să facem un copil... Nu eram sigură

dacă fac ce trebuie. Sunt la capătul puterilor! Nu cred că mai rezist mult.

Lana oftă și-și puse mâinile în șolduri, simțind că erau mai pline ca de obicei. Secretul nu-i mai stătea pe vârful limbii. O sufoca de-a dreptul, dar trebuia să mai reziste o zi.

– Într-adevăr, nici eu nu cred c-aș mai putea.

Karin își ridică privirea.

– Dar nu-ți face griji! Treaba cu Calvert e sub control. Trebuie să așteptăm. O să scăpăm de el în curând și totul va fi bine după aia.

– Sper, spuse Lana.

Karin zâmbi ca s-o liniștească. Apoi, se aplecă peste schițele ei cu lobelii și lupini, încercând să-și pună ordine în viață prin muncă.

Casa lui Ron era o dărăpănătură de fermă, cu pereții vopsiți în alb și cocoțată pe un deal abrupt. Veranda era susținută de piloni exteriori, iar copertina de aluminiu de deasupra ferestrei laterale era curbată la mijloc. O mașină ruginită de un albastru spălăcit, cu capota ridicată, era parcată pe alee, de parcă cineva ar fi încercat s-o recondiționeze. Faptul că iarba îngălbenise în anumite locuri însemna că cel puțin unul dintre locatari avea un câine.

O camionetă roșie trecu pe lângă Eli, răspândind în aer nori de praf, iar el apucă strâns volanul. Nu fusese niciodată un tip agresiv. Se bătuse o singură dată, iar consecința fusese că unul dintre supraveghetori îl dusese la cabinetul medical cu nasul însângerat și cu fața brăzdată de lacrimi. După acest incident, învățase să se comporte cu demnitate, aprobând sau ignorând bătăușii.

Acum însă era furios și, cu toate că bănuia că Ron știa să se bată mai bine ca el, era pregătit să riposteze, dacă se ajungea la violență. Diferența dintre încăierările din gimnaziu și furia care-l mistuia în acel moment era

că atunci fusese vorba despre el. Acum era vorba despre Lana, o cauză pentru care merita să lupte.

Aleea care ducea la casa lui Ron era abruptă, iar Eli o urcă în viteză, ceea ce îi făcea blugii să se lipească de coapse. Ca să nu-și piardă curajul, se concentră pe cele mai enervante lucruri la care se putea gândi: Ron atingându-i Lanei părul, stând întins lângă ea. Își zdreli mâna bătând în ușa de la intrare. Știa că era suficient să-i spună Lanei unde stătea Ron, dar voia să-l vadă pe tip cu ochii lui.

–Da? Ron purta un maiou alb și pantaloni scurți, albaștri, de nailon. În păr avea un fel de elastic sau clamă. Ce dorești?

Tipul habar n-avea că cel din fața lui era Eli.

–Ron, noi doi am făcut cunoștință odată.

De data aceasta Ron îl recunoscu, dar nu deveni mai prietenos.

–Tipul cu meteoriții. Ai dreptate. Cu ce te pot ajuta?

Eli fu distras de un zgomot venit din camera din spatele lui Ron. Apoi, se auzi o voce de femeie.

–Ron?

–Vin acum, iubito. Ron păși în curte și închise ușa după el. Trase cu sete din țigară și scutură scrumul într-o găleată soioasă de lângă ușă.

Eli își încrucișă brațele la piept.

–Avem o problemă.

–Adică?

–Trebuie să-i faci Lanei o vizită.

Ron râse.

–Poftim?

–M-ai auzit foarte bine.

–Da, te-am auzit, dar va trebui să mă pui la curent, omule. Eu și Lana nu mai suntem împreună de ceva vreme.

–Tocmai asta e problema, zise Eli cu dinții încleștați. Încă nu s-a terminat.

Ron își mută greutatea pe celălalt picior.

–Nu sunt prost. Totul s-a terminat între noi înainte să înceapă. Credeam că știai.

Eli se uită mânios la el.

–Despre ce vorbești?

Ron râse din nou.

–Las-o baltă! Știi ce? Las-o baltă. Uite, eu o să intru în casă și o să uit că te-am văzut. Noroc bun, omule.

Ron se pregătea să intre în casă, dar Eli îl prinse strâns de braț.

–Spune-i tipei dinăuntru că trebuie să pleci. Vii cu mine. Acum!

Ron se încruntă.

–Nu vreau să mă las contaminat de energia ta negativă.

–Lasă vrăjeala, scuipă Eli furios cuvintele.

Ron strâmbă din nas.

–Uite ce e, între mine și Lana s-a terminat. Gata! E numai a ta. Știu că tu și Lana aveți un soi de karma ciudată între voi. Și nu vreau să mă amestec.

Eli își încleștă pumnii.

–Trebuie să vorbești cu ea.

–Da' ce-ți iese ție din afacerea asta? O placi, vrei să fii cățelușul ei? De ce nu te combini cu ea? O să fie de acord, dacă ai avea măcar un dram de curaj.

Eli își încleștă pumnii.

– Tu vii cu mine.

Ron se apropie de el. Acum stăteau față-n față. Eli își scoase bărbia în afară.

–Nu vin nicăieri, spuse Ron.

Eli se uită urât la el, clocotind de frustrare. Voia să facă un gest urât. Luă găleata plină cu mucuri de țigară și se îndreptă spre decapotabila albastră a lui Ron.

Ce faci...

Un amestec de apă de ploaie și mucuri de țigară se scurse pe scaune, cenușa înmuindu-se în buretele galben, pe sub tapițeria sfâșiată. Eli aruncă găleata în pădure și își scutură mâinile de praf. Nimic nu se compara cu necazul provocat de Ron, dar era ceva. Deja se simțea mai bine.

Ron își aruncă țigara.

–Ești un om *mort!*

Eli se feri de primul pumn. Încercă să-i aplice o lovitură sub bărbie, dar nu reuși, în schimb Ron îi dădu un pumn în stomac – o dată, de două ori. Simți că nu poate să mai respire. Cu mintea încețoșată, își puse mâinile pe genunchi, chircindu-se de durere. Pământul se învârtea cu el, în timp ce încerca să respire.

„Haide", își spunea el. „Haide!"

Ron râdea. Când Eli își ridică privirea, îl văzu îndepărtându-se. Râdea și se îndrepta spre casă.

Eli alergă cu o viteză de care nu se credea în stare. Voia să-l împingă în zidul casei, să-l înșface de păr și să-i izbească fruntea de peretele lateral din lemn, cum văzuse în multe filme. Ron însă reacționă în ultimul moment, îl dezechilibră pe Eli și următorul lucru pe care-l văzu acesta fu cerul albastru și întins, pe care se profila capul lui Ron, blocând soarele.

–Tu vrei să mori, rahat cu ochi ce ești? țipă Ron. Nu știu ce vrei, dar nu sunt tipul cu care să-ți măsori forțele!

Într-o fracțiune de secundă, Eli văzu cu ochii minții umilințele la care fusese supus. Profesorul care-l arăta cu degetul în fața clasei, spunându-le tuturor că trebuia să copieze pentru că nu era suficient de isteț să treacă clasa prin forțe proprii. Lana aproape îi râsese în față după ce făcuseră dragoste. Lana gravidă cu copilul altuia. Iar acum Ron care îi dăduse un pumn în piept, scoțându-i tot aerul din plămâni.

Ajunsese în ultimul hal.

–Ridică-te! Ron se aplecă deasupra lui. Ridică-te, în p...

–Ron! se auzi o voce de femeie dinspre casă. Vrei să sun la poliție?

Ron îl apucă pe Eli de guler și îl trase până când îl ridică de pe iarbă.

–Hai, sus, și cară-te de-aici!

Eli nu spuse nimic. Ron îi dădu drumul.

Eli se ridică încet în picioare.

–Nu s-a terminat!

–Ba eu cred că da, spuse Ron.

Eli se uită fix la el câteva secunde, înainte să se ducă șchiopătând spre mașină. Ajuns pe scaunul șoferului, se privi în oglindă. Nu avea buza umflată sau ochii vineți, dar simțea o durere îngrozitoare când respira. Poate avea o coastă fisurată. Se sprijini cu fața de volan și închise ochii.

Trase adânc aer în piept și, când îl duru în așa hal încât simțea că amețește, începu să râdă. La început, doar un chicotit. Apoi, isteric. Se sprijini cu capul de tetieră și începu să râdă în hohote. Îl durea, dar nu se putea opri. Era și mai grav dacă se abținea. Ochii i se umplură de lacrimi. Lovi cu palma volanul, doar ca să-și dea seama că-l durea și mâna. Asta îl făcu să râdă și mai tare.

Se gândi: „Mai rău nu se poate".

Puse cheia în contact și încercă să ridice cât mai mult praf cu putință, pe când pleca de acolo.

Lana era singură în magazin, unde stătea pe un taburet vechi lângă tejghea, răsfoind o carte dedicată proaspetelor mămici, pe care i-o dăduse Charlotte. Știa că trebuia să citească atent toate informațiile, dar nu putea decât să se uite la poze și să sară peste cuvinte. Vocabularul legat de sarcină îi răsuna în cap ca o slujbă ținută în latină:

anovulație, corpus luteum, endometru, lunacepție, ovocite, ovul, os, *amin*.

Nu voia să fie mamă – intenționa să se intereseze în curând de adopție –, dar acum trebuia să facă față faptului că era însărcinată și că va naște. Trebuia să aibă grijă din ce în ce mai mult de trupul ei, neavând altă alternativă.

Se uită la un desen ce reprezenta un col uterin complet dilatat. I se păru a fi ceva imposibil, și aproape că se amuză la gândul unei concepții de neconceput. Nu doar atunci depuneai efort, ci și după.

Trebuia să închidă magazinul, dar îi mai luă o jumătate de oră să numere banii din casă, să facă inventarul și să curețe. Se pregătea să închidă ușa, când își dădu seama că uitase cartea pe tejghea. O scosese dintr-un sertar și nu putea să nu constate cu ironie că în locul unde își ascundea cartea pentru mămici își ținea dosite și broșurile cu Costa Rica.

Afară apunea soarele. Se așeză pentru o clipă pe dalele de beton din fața ușii laterale a magazinului. Copacii și liniile de curent electric se profilau ca niște siluete pe cerul pal, iar acolo, în vârful dealului pe partea cu parcarea, distinse silueta întunecată a unui bărbat.

Tocmai trăgea aer în piept, pregătindu-se să strige: „Am închis!", când, spre surprinderea ei, văzu că bărbatul acela ridică o mână, subțire ca o creangă de copac, pe care o flutură anemic în semn de salut.

Era Calvert.

Ce căuta aici? Lana nu se mișcă din loc. După câteva secunde, îi văzu brațul căzându-i pe lângă trup, iar apoi se întoarse și plecă. Lana își trase poșeta mai aproape de ea.

O urmărise. Așteptase să se termine programul, dar în loc să o abordeze, își băgase coada între picioare și plecase. Scutură din cap și scotoci prin poșetă după chei, nerăbdătoare să intre în mașină și să blocheze portiera.

Eli și cu Moe stăteau tolăniți în șezlonguri pe debarcaderul lui Moe, feriți de ochii curioșilor, în golful aflat la sud de oraș. Eli era beat turtă, neavând mai multă stabilitate decât valurile de sub scândurile pe care stăteau. Băuse șase din cele douăsprezece sticle bere de Long Trail; Moe, doar una.

–Și mai știi ceva? îl întrebă Eli. Tipul era cu o altă femeie acolo. Probabil că se vedea cu ea și când era cu Lana.

–Ce nenorocit! spuse Moe, scuturând din cap. Mare nenorocit!

Eli se ridică din șezlong, clătinându-se pe picioare.

–Ușurel, frate, râse Moe.

–Trebuia să fiu mai rapid, să știi. Nu i-am tras decât un pumn. I-am spart nasul.

–Nasol.

Eli clătină din cap și ameți. Se aplecă și îl apucă pe Moe de umeri.

–Nu, Moe, nu. Nu pricepi? A fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

–Nu pricep.

Eli stătea și se uita la apă. Un pește străpunse suprafața întunecată și făcu pleosc. Cum să exprime în cuvinte ce simțea? Din ziua în care îl respinsese Lana pentru prima dată, se comportase ca un laș. Se hotărâse că va face cum vrea ea și că va uita ce-și dorea el. Era mai bine decât să i se frângă inima din nou. Era mai bine decât să fie umilit.

Dar acum se putea întâmpla orice. Se văzuse în cele mai penibile ipostaze, știa de ce e în stare, știa câtă suferință putea să îndure. Era mai puternic decât crezuse. Acum își dădea seama că se dusese la Ron nu ca să o ajute pe Lana, ci să se ia la bătaie. Fusese un gest egoist și nelalocul lui – va trebui să-i ceară scuze Lanei –, dar pentru psihicul lui fusese un lucru foarte bun. În toți acești ani, îi fusese atât de frică să nu primească ce merita, încât nici măcar

nu mai *încercase* să obțină. Își dorea să nu fi aflat acest lucru în urma unei bătăi.

Ținea sticla de bere în sus, ca să dea noroc.

–O iubesc. Știai?

–Păi, cu toții ne întrebam...

–O *doresc*, Moe. O doresc în toate felurile posibile. Tot m-am codit, gândindu-mă dacă Lanei îi merge bine sau cum se simte. Mereu am făcut ce-a vrut ea. Acum, e timpul ca Eli să primească ce-și dorește.

–Nu-i semn bun dacă vorbești despre tine la persoana a treia.

–M-ai auzit? Eli se ținea de spătarul scaunului, încercând din răsputeri să-l facă pe Moe să priceapă. Mă duc după ea. Chiar dacă o voi pierde, sunt dator să încerc. Când eram la pământ și mă bătea ăla, mă gândeam: „Frate, merită. Orice-ar fi."

Moe dădu noroc cu berea lui.

–Păi, era și timpul.

Eli se uită prin gâtul sticlei de bere.

–Problema e că nici dacă ajung cu ea în pat, nu știu dacă pot să o conving să nu plece după aceea.

–Ce vrei să spui?

–S-ar putea să fugă din nou. Mai mult ca sigur.

Moe se aplecă să-și pună jos berea.

–Dar tocmai tu ai zis mai devreme că, te-ai gândit prea mult la ce vrea ea, și nu la ce-ți dorești tu. Gata, frate! Acum ori niciodată. Trebuie să te arunci cu capul înainte.

–Da! Trebuie doar să risc... Eli se apropie de marginea debarcaderului și, fără să-și dea seama, scaunul lui ajunse în apă și se scufundă.

–Stai cuminte! Momentan nu te arunci nicăieri!

–Ai dreptate. Scuze.

–Nu mi-a plăcut niciodată șezlongul ăsta.

Eli văzu câteva bule ridicându-se la suprafață, pe când șezlongul se scufunda. Se simțea altfel decât de dimineață. Cu toate acestea, nu se schimbase nimic. Doar percepția lui asupra propriei persoane.

Chiar și beat, totul i se părea foarte limpede.

10 august

Luni dimineață nu era nici țipenie de om în magazin. Ploaia caldă îi uda până la piele pe studenții care se duceau la cursurile de vară, pe bătrânii care așteptau în stația de autobuz și pe alergătorii împătimiți care făceau jogging pe malul lacului Champlain. Lana stătea singură la tejgheaua magazinului Wildflower Barn, ascultând răpăitul ploii pe acoperiș. Apa dintr-un jgheab de afară se scurgea pe ciment înainte să ajungă într-un canal. Dimineața avea să treacă foarte greu.

Ridică privirea atunci când auzi zgomotul făcut de cauciuri în parcarea acoperită cu pietriș și văzu Volkswagenul amărât al lui Eli. Ea rămase pe loc, trăgându-și rochia ca să-și acopere burta. Se bucura că era vară, întrucât nu o mai încăpea nici o pereche de pantaloni. Era însărcinată în cincisprezece săptămâni, iar în această dimineață, spre deosebire de multe altele, nu simțea că-i vine să vomite. Corpul i se obișnuise cu sarcina, dar psihicul ei nu.

Se uită pe fereastră cum Eli cobora din mașină, conștientă că era foarte emoționată. Ultima oară o acuzase că e geloasă și că-i distrusese viața sexuală. Nesocotise toate acele reguli care preîntâmpinaseră abordarea unor asemenea subiecte. Atunci i se citise pe față că o dorea cu pasiune, iar ea se îngrijorase. Poate că fusese doar o atracție de moment. O eroare de judecată. Sau poate ceva mai mult?

Trase adânc aer în piept ca să se calmeze. Trebuia să admită că și ea simțise acel fior lăuntric, acea pasiune arzătoare pentru el. Și ce dacă era momentan atrasă de el? Se putea stăpâni și avea să treacă – așa cum trecea orice atracție. Poate că Eli va intra în magazin, iar lucrurile vor decurge cât se poate de normal. Nu avea de ce să fie îngrijorată. Prietenia ei cu Eli era solidă. Trebuia doar să impună niște limite – atâta tot.

Încrezătoare în sine, se ridică de pe scaun și se duse spre ușa pe care o împingea el ca să intre. Purta șlapi negri și pantaloni scurți kaki. Tricoul îi era ud de la ploaie. Prin lentilele stropite de ploaie ale ochelarilor o fixă cu privirea.

– Ești superbă, îi zise el.

Lana râse, surprinsă, dar, în același timp, măgulită. Oare de când observase Eli că era frumoasă? Părul îi era prins, ca de obicei, într-o coadă de cal, câteva fire căzându-i pe față și pe ceafă. Era sigură că nu arăta bine, dar oricum îi făcea plăcere complimentul lui.

– Ce mai faci?

– Sunt mai bine ca niciodată, îi spuse el, și, cu toate că aveau aproape aceeași înălțime, Lanei i se părea, într-un mod foarte ciudat, că Eli era *mai masiv*. Deși avea aceeași înălțime, părea mai impunător. Cum de arăta atât de sexy acum? Mai ales că nu se schimbase nimic în înfățișarea lui.

Aștepta ca el să-i spună ceva. În schimb, Eli se mulțumea să se uite la ea, zâmbindu-i visător, de parcă venise, prin furtuna de afară, călare pe un nor.

Deodată, sentimentul de melancolie pe care-l avusese de dimineață se transformase într-unul de caldă tandrețe, care îi lumina sufletul. Eli era aici, Eli *al ei*. Nu trebuia să-i fie teamă că va încerca să schimbe felul în care stăteau lucrurile între ei. Avea încredere în el. Pur și simplu, relația lor se răcise puțin. Dacă ar fi fost alt gen de femeie,

și-ar fi pus capul pe umărul lui, doar ca să se sprijine, ca să-i simtă inima bătându-i.

Ea îl tachină.

–Ești ud.

El râse pe înfundate, ca un tunet în depărtare.

Ea se întinse fără să-l atingă și îi dădu jos ochelarii de pe nas. Ochii căprui o priveau plini de căldură. Dacă fusese surprins de gestul ei, cu siguranță nu arătă. Pur și simplu stătea nemișcat, uitându-se la ea, fixând-o continuu cu privirea. Deodată, se simți ca o prostuță că-i ținea ochelarii.

–Ți-i șterg eu, spuse ea.

Se întoarse repede cu spatele la el, bucuroasă că el nu-i putea urmări expresia feței pe când îi ștergea lentilele cu un șervețel umed. Îi dădu înapoi ochelarii uscați.

–Mersi, spuse el. Tu cum te simți?

–Mi-e bine. Fizic vorbind.

–Și psihic?

–Sunt în regulă.

Se îndreptară spre tejghea. Lana se duse în spatele ei ca să se așeze pe un scaun, tremurând toată, iar Eli se sprijini de copacul Formica. Se simțea ușurată că între ei era aproape un metru distanță.

–Trebuie să-i spun lui Karin, recunoscu Lana.

–Da. Și cât mai repede.

Ea roși; era evident că trupul ei se schimba. Dar tot era slabă. Burta nu-i era vizibilă sub rochiile de vară. Cu toate acestea, Karin trebuia să știe.

–L-am... l-am găsit pe Ron, spuse Eli.

Ea înghiți în sec. Nu se aștepta ca acest lucru să se întâmple atât de repede. Spera că va avea parte de mai mult timp, până să vorbească între patru ochi cu el.

–Și?

–Nu cred că vrea să te vadă. Îmi pare rău. Am încercat.

Îl privi îndelung, știind că nu-i spunea tot, dar nu-și dădea seama ce anume îi ascundea.

–Cum adică „ai încercat"?

–M-am dus la el ca să-l conving să vină la tine.

–Ce-ai făcut?

–Îmi pare rău. Am greșit.

Ea scuturǎ din cap.

–Nu prea-ți stă în caracter.

–Nu prea.

–Of, Eli! Oftă. Eli era încruntat, ea neputând citi nimic în ochii lui de un căprui auriu. Era supărat. Nu mai putea să-i ghicească reacțiile, ca altădată, dar simțea că trecea prin ceva important, ceva ce putea să aibă sau nu legătură cu ea. Voia ca lucrurile să fie la fel ca înainte, astfel încât, atunci când se uita în ochii ei, să nu se mai simtă atât de acaparată de el. Știu că ai încercat să mă ajuți. I-ai spus de... știi tu? Îi arătă burta.

–Nu, nu e treaba mea.

–Foarte bine. Oricum, nu cred că vrea să mai aibă de-a face cu mine. O să mă duc eu la el într-una din zilele astea.

–Vin cu tine.

–O să vedem. Lana schimbă subiectul. Ce mai face Kelly?

–Nu știu. N-am mai văzut-o. Făcu o grimasă pe care ea nu putu să o descifreze, însă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

–E totul în regulă între voi?

–Ne-am despărțit. E mult mai bine așa.

Ea clipi, surprinsă de cât de repede i se destăinuise. Stomacul i se strânse – se tot gândea de ce se despărțiseră. Se opri când ajunse la un motiv care-i convenea.

–Cred că știu de ce.

–De ce?

–Din cauza comportamentului ei. Atunci când a venit la mine să-mi spună că știe de copil nu a fost drăguț din partea ei.

–E posibil, zise el.

Ea își drese glasul.

–Păi, dacă nu asta, atunci... ce e? Doar nu din cauza mea?

El nu scoase o vorbă.

–Nu-i așa? insistă ea. Sper că nu ți-am stat iar în drum. Nu?

–Nu, spuse el. Nu-i asta.

Își împreună mâinile și strânse tare din degete. Se întreba dacă el avea idee cât de greu îi era ei să se prefacă, de parcă nu i-ar fi păsat de despărțirea lor. Nu trebuia să conteze pentru ea dacă Eli era sau nu cu cineva. Spera că, dacă își tot spunea că nu conta, poate începea să și creadă.

–Hai să nu mai discutăm despre asta, spuse el. Kelly face parte din trecut. Tu ce faci în weekendul ăsta?

Ea rămase surprinsă de cât de repede intra Eli în subiect. De când începuse să i se pară atât de ciudat să discute cu el?

–Cred că... am treabă.

–Ce treabă?

Râse, ca să-și mascheze nervozitatea.

–Trebuie să-mi verific agenda.

El veni lângă ea, în spatele tejghelei, de parcă voia să o vadă mai bine. Apropierea lui o făcu să se simtă ciudat. Se dădu înapoi.

–La ce te gândești? o întrebă.

–La sarcină, spuse ea repede, deși acum o preocupa căldura pe care o emana trupul lui, felul în care i se răsfrângea buza de jos și cât de mult i-ar fi plăcut să-și treacă degetele prin părul lui ud de la ploaie.

–*Doar* la asta te gândești acum?

– Dar la ce altceva?

– Tu să-mi spui.

Lana nu mai putea suporta. Era atât de încrezător, atât de *atotștiutor*, încât se temea că vedea exact ce-i în sufletul ei – își putea da seama cât de afectată se simțea de faptul că stătea atât de aproape de ea. Avea nevoie de niște adevăruri dureroase ca să revină la realitate.

– Nu vreau să fiu mamă, îi scăpă ei.

– Nu?

– Crezi că te mint?

Nu-și luă ochii de la ea, dar parcă expresia îi era mai blândă, mai întrebătoare.

– Mereu ai spus că nu vrei o familie, dar când vin copii mici în magazin, tu ești prima care le arăți raionul de jucării. Și nu te-am văzut niciodată refuzând să ții un nou-născut în brațe.

– Îmi plac copiii, spuse Lana, dar să fii mamă e cu totul altceva.

– Ești sigură? Chiar nu *vrei* să fii mamă? Sau nu crezi c-ai fi în stare?

„Să nu fiu în stare...?" repetă ea acele cuvinte în gând. Nu văzuse legătura între a dori o familie și capacitatea ei de a avea una. Eli îi sugera că se dăduse peste cap să-și înăbușe dorința de a avea o familie. Tot spunându-și că nu e făcută să fie mamă, evitase întrebarea dacă ea chiar își *dorea* să fie mamă sau nu. Poate că-și nesocotise unele emoții ca să se agațe de altele – dorința ei de a călători în jurul lumii.

Îl simți că vine mai aproape de ea și văzu vârfurile șlapilor lui la doi pași de locul unde stătea. O apucă de mână și o ridică în picioare.

– Lana...

Ea își ridică privirea, ochii ei întâlnind căldura ochilor lui căprui. Nu scoase o vorbă, dar se apropie înadins

de el, anulând distanța dintre ei. Se simțea cuprinsă de un fior lăuntric.

–Ce...?

–Taci, îi spuse el, apoi o înconjură cu brațele, strângând-o cu putere la piept. Ea chicoti, un pic emoționată. El își plimbă mâinile pe tot spatele ei. Sânii ei i se lipeau de piept, materialul bluzei i se mula pe sfârcuri. Nu purta sutien și spera ca bumbacul cămășilor să fie de ajuns ca el să nu-i simtă reacția.

–Mersi, spuse ea, bătându-l ușor pe spate ca să-i dea de înțeles că îmbrățișarea luase sfârșit.

Dar el o strângea mai tare, iar ea îi simți respirația ca o boare de aer răcoros ce-i trecea pe piele. Degetele lui găsiră porțiunea de piele descoperită deasupra gulerului, și o atinseră la baza gâtului, înflăcărând-o și stârnind-o. Ea îl trase de curea, dorindu-și ca mâinile ei să nu-l mai caute, să nu se mai agațe de cămașa lui și să i se plimbe pe spatele gol. Mâna lui era în părul ei, trăgând-o ușor, făcând-o să tremure de plăcere. Trebuia să pună capăt acestor manifestări. Nu așa se îmbrățișau doi prieteni. Până la urmă, Eli chiar o dorea, nu era ceva trecător. Trupurile lor erau lipite, umăr de umăr, burtă de burtă, șold de șold.

Ea se trase înapoi, dar el n-o lăsă să se îndepărteze prea mult. O privea cu intensitate, ținând-o strâns cu mâinile de talie. Ochii lui, atât de calzi odinioară, erau acum prevăzători și întunecați. Niciodată nu fusese mai conștientă că-i tremura buza de jos.

În cele din urmă, o eliberă din strânsoare. Mâinile îi căzură pe lângă trup. Deja îi era dor de el, toată carnea ei tânjind să-l aibă din nou mai aproape. Nu se putea uita la el; știa că era roșie în obraji. *Acesta* era motivul pentru care se despărțise de Kelly: *știa*. Această atracție nu putea fi anulată sau destrămată. Dar dacă se lăsa pradă dorințelor trupești, ar fi însemnat să nu ia în seama ce-i

dicta inima; trebuia să-și păstreze cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

–O să plec cât de curând.

–Știu, spuse ea, scuturată de un frison. Era obișnuită ca el să plece, și de fiecare dată îi era nespus de teamă că nu se va mai întoarce. În trecut, se consola amintindu-și de viitorul ei plin de călătorii în străinătate, dar nu mai era sigură că acel viitor exista pentru ea.

–Ești ocupată sâmbătă?

Lana scoase soluția de curățat cu miros de lămâie de sub tejghea și începu să șteargă blatul, nu fiindcă ar fi avut ce curăța. Voia doar să-și facă de lucru.

–De ce mă întrebi?

–Mă gândeam să ne vedem înainte să plec.

Continuă să curețe în cercuri mari, prefăcându-se concentrată.

–Încă nu știu sigur dacă pot.

–De ce nu? Ai planuri mai bune?

–Nu, spuse ea, simțindu-se ciudat de îndrăzneață. Dar *tu*?

–Nu, îi răspunse.

Așteptă ca el să mai spună ceva. Nu o făcu.

Începu să șteargă urmele de degete de pe tejghea.

–La ce te-ai gândit?

–La planetariu e un nou spectacol. E un tur al universului pe muzica lui David Bowie.

Lana știa ce presupunea să meargă acolo – copii lovind spătarele scaunelor, cotiere murdare, tot felul de planșe cu nebuloase, galaxii și găuri negre. Îi plăcea ideea, dar îi era teamă să-i spună da, dat fiind că pielea o mai furnica acolo unde o atinsese în păr.

–Hai să nu ne facem planuri.

–În regulă. Eli zâmbi, dar îl știa suficient de bine și văzu că era un pic frustrat.

Pur și simplu, de câteva zile încoace nu mai era în stare să-i ghicească intențiile celui mai bun prieten al ei.

Poate că nu va mai putea nici de-acum încolo.

19 august

Karin trase mașina în parcarea plină de praf a restaurantului care servea hotdog și se întreba dacă Andy avea vești bune sau proaste pentru ea. O sunase în urmă cu câteva ore să se întâlnească aici, departe de Wildflower Barn, atât de departe încât îi înțepeniseră picioarele pe pedale de-atâta condus. Acum stătea tensionată în mașină, ascultând la radio buletinul bursier. Soarele îi bătea în parbriz, iar ea își simțea pielea încălzită și lipicioasă.

Un sfert de oră mai târziu, era cât pe ce să renunțe, când îl văzu pe Andy parcând, ieșind din mașină și îndreptându-se spre ea. Deși era mai în vârstă decât soțul ei, mergea de parcă era un pachet de mușchi, cu coatele ușor flexate sub mânecile tricoului. Ocoli mașina cu gândul de a urca pe scaunul de lângă șofer, iar ea deblocă portiera, nedorind să-l jignească.

–Bună, o salută urcându-se în mașină. Se sui zâmbind în mașină. Ce bine-mi pare să te văd.

–Și mie la fel.

El se așeză și se aplecă spre ea, iar timp de câteva secunde Karin nu înțelese ce intenții avea. „A, da." Voia să o sărute pe obraz, dar nu prea putea să se întindă peste scaune. Nu avu de ales decât să se aplece în direcția lui și să-i primească salutul. Mirosea puternic a colonie.

–Cum mai merge treaba? o întrebă.

Se uită pe geam la aleea cu pietriș ce dădea înspre șosea. În cele 25 de minute cât îl așteptase, doar el parcase. Luminile vechiului restaurant cu hotdog pâlpâiau, dar

nu intra nimeni acolo. De fapt, localul era aproape gol. Firele de păr de pe ceafă i se ridicară.

Andy era polițist, își aminti ea. Jurase să apere oamenii și să-și servească patria. Era în siguranță.

Încercă să-i zâmbească în cel mai frumos mod cu putință.

– Ai ceva vești? A părăsit oare Calvert orașul?

Andy râse și dădu din cap.

– Pari cam agitată. Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Mă gândeam... că motivul pentru care m-ai sunat...

– Stai liniștită, oamenii mei se ocupă de problema asta. O mașină e tot timpul în fața pensiunii Madison. E doar o chestiune de timp.

Karin încuviință din cap.

– Credeam că mai trebuie să știi ceva.

– Ce anume?

– Tot dă târcoale casei surorii tale. Din când în când se mai duce pe la Barn, deși nu intră în magazin.

– Lana mi-a spus că l-a mai văzut. Karin își rezemă capul de tetieră. Putem să facem ceva? Să-l acuzăm de hărțuire sau să obținem un ordin de restricție împotriva lui?

– Ați putea, dar nu cred că e nevoie. Nu cred că vrea să vă facă vreun rău. Probabil că se simte doar... singur. Mai lasă-i pe băieții mei să strângă ceva informații.

Karin dădu din cap că e de acord și oftă. Poate că Andy avea dreptate. Oricât de mult își ura tatăl, începea să înțeleagă de ce era atât de amărât. Dacă tatăl ei simțea fie și un sfert din durerea care o încerca pe ea în legătură cu faptul că nu putea avea copii, atunci chiar îi era puțin milă de el.

– Ești bine? o întrebă Andy.

– Doar mă gândesc.

– Vrei să vorbim?

Se uită la bărbatul de lângă ea, acest bărbat care – în ciuda a tot ceea ce făcuse pentru ea – era, practic, un străin. Ochii lui păreau înduioșător de sinceri.

Ea și Gene nu mai vorbeau despre nimic important – nici despre copil, nici despre Calvert sau viitorul lor. Nici cu Lana nu putea să discute – Lana, care prefera să li se confeseze lui Charlotte sau lui Eli.

Dar Andy era aici și o asculta fără s-o judece. Mergea, la fel ca ea, la biserică, dar nu făcea parte din viața ei.

–Da, spuse ea. Chiar mi-ar plăcea să vorbesc cu cineva.

–Hai să intrăm.

Karin ezită, întorcându-se să se uite la magherniță de restaurant pentru a-și da seama dacă era cineva înăuntru. Voia să discute cu Andy, dar nu dorea să rămână complet singură cu el.

El deschise puțin portiera mașinii.

–Poate că localul n-arată grozav, dar au un hotdog excelent. Și, oricum, n-o să ne vadă nimeni.

–Și de ce mi-ar păsa? îl întrebă repezită Karin.

Andy râse nervos.

–Păi, nici n-ar trebui. Adică *mie* nu-mi pasă.

Ea înghiți în sec. Nu voia decât să stea de vorbă. Nu făcea nimic rău.

–Va trebui să împărțim nota de plată.

–Nu, te rog, lasă-mă...

–Ori așa, ori nimic.

–Ce încăpățânată ești! Râse, apoi deschise portiera și ieși. Zâmbetul pe care i-l adresă înainte să coboare putea topi ghețarii.

–Dorința ta e poruncă pentru mine, îi zise el.

20 august

Lana era singură în magazin. Mânca un sendviș cu roșii și mozzarella și bea din când în când dintr-o cutie cu lapte. Avusese o după-amiază destul de încărcată, dar acum fluxul de turiști se redusese. Razele aurii pătrundeau pieziș prin ferestre, iar afară, macii de pe pajiște păreau

pete de lumină portocalie și roșie. Singura mașină din parcare era a ei. Lana avea impresia că oamenii doreau mai degrabă să facă grătar și să înoate decât să planteze flori, la sfârșitul sezonului.

Deși terminase sendvișul, tot îi mai era foame – îi era foame tot timpul –, dar în loc să mănânce mai mult, ștergea fiecare obiect din magazin de praful ce se ridica dinspre parcare. Când termină, răsfoi un catalog în care erau pagini întregi cu coroane de flori și ilice, gândindu-se ce să mai comande pentru sezonul următor. Se gândea: „Până la primăvară, o să fiu mama unui bebeluș".

Clopoțelul din argint atârnat deasupra ușii sună. Când își ridică privirea amabilă cu care își întâmpina clienții, ceea ce văzu o făcu să amuțească.

Era Ron.

Nu zâmbea. Purta o pereche de blugi destul de uzată și o jachetă din piele. Părul îi atârna în bucle până la umeri, mai lung decât înainte.

Își șterse mâinile de praf și zâmbi, îndreptându-se spre el.

–Ron. Ai venit.

–Da, am venit.

Încercă să pară entuziasmată.

–Ce mai faci? Care mai e viața ta?

–Se pare că nu așa de bună ca a ta. Își încrucișă brațele la piept. Era la fel de arătos ca atunci când se cunoscuseră – singurele două persoane din Burlington care cumpărau clătite, pe viscol. El purta o cămașă în dungi băgată în blugi, iar Lana se întreba dacă nu cumva se îmbrăcase așa special pentru ea.

Voia ca el să spună ceva, să o întrebe cum mergea magazinul, ce mai făcea. Dar el nu scoase o vorbă, iar chipul îi era de piatră.

Făcu un efort să tragă adânc aer în piept.

–Vrei să te așezi?

El ridică bărbia.

–Nu cred că o să stau prea mult.

–Ți-a spus Eli că te caut? îl întrebă, deși știa foarte bine adevărul.

–Tu l-ai *trimis* la mine.

Lana clătină din cap, dar nu-l corectă.

–Nu voiam să vin, spuse el. Am încercat să mă abțin.

–Atunci de ce-ai venit?

–Pentru că nu vreau ca prietenul tău să se mai ia la bătaie cu mine.

Ea clipi, mirată. Eli nu-i spusese de nici o bătaie. În toți anii de când îl știa, nu se încăierase niciodată.

Ron continuă.

–Dacă vrei să spui ce cred eu, atunci hai să isprăvim odată.

–În regulă. Se strânse de șaua nasului, căci o durea capul. Sunt gravidă.

Ea văzu că el nu era surprins.

–Ești sigură?

–Da.

–Dar cum de ești sigură? De unde știi că-i al meu?

–Păi... n-am mai fost cu altcineva.

El râse.

–E cam greu de înghițit gogoașa asta, dacă înțelegi aluzia.

Lana voia să stea jos, să se detașeze de situație și să se gândească. Avea tot dreptul să se îndoiască de ea. Relația lor fusese doar o aventură, iar el n-avea de unde să știe că ea făcuse dragoste doar cu el. Acum, se întreba dacă Ron se vedea cu altcineva. Nu-l descususe niciodată.

Făcu un pas spre el. Știa exact prin ce trece – teamă, neîncredere. Era pregătită să fie jignită.

–Știu că e o veste îngrozitoare. Și-mi pare rău că s-a întâmplat, sincer. Nici eu nu mi-am dorit așa ceva.

–Hai să lămurim treaba, îi spuse el repezit. N-am nici un ban. Zero. Nimic.

Capul îi zvâcnea.

–De ce să-mi pese dacă ai sau nu bani?

–Am mințit când ți-am spus că am un apartament în Denver și o casă pe lacul Tahoe. Nici măcar nu mai particip la competiții. M-am accidentat în urmă cu câțiva ani, iar acum sunt un ratat. Un nimeni. Un expirat. Am un magazin pe care-l conduc din dormitorul lui frate-miu. Poți să mă dai în judecată ca să-ți plătesc pensie alimentară, dar sunt sărac lipit.

Simțea că încăperea se învârte cu ea; se aștepta ca ghivecele de teracotă să cadă de pe rafturi.

–Acum, cine mai e mirat? o întrebă cu ironie Ron.

Lana se uita fix la el. Îi spusese numai minciuni, iar ea îl crezuse. De fapt, *voise* să-l creadă. Toate întrebările pe care trebuia să i le pună, amănuntele pe care trebuia să i le ceară... le evitase. Îl ținuse la distanță, ca pe orice alt bărbat din viața ei.

–De ce nu mi-ai spus adevărul? îl întrebă.

–Fii serioasă, Lana. N-ar mai fi avut nici un farmec.

–Te-aș fi plăcut și dacă știam că nu mai concurezi. Nu-i vina ta că te-ai accidentat.

–Poate că nu, zise el luându-și ochii de la ea. Pe fața lui se citea o durere fără margini. Dar hai să fim sinceri. Nici unul dintre noi nu a vrut ceva serios. Era mai bine să crezi că stau în vest.

Ea își încrucișă brațele la piept.

–Nu trebuia să mă *minți*; știam în ce mă bag.

–Ești sigură?

Își duse o mână la burtă.

–Nu te-am chemat ca să-ți cer bani. Pur și simplu, mi s-a părut normal să-ți spun. El nu mai scoase o vorbă, ceea ce îi frânse Lanei inima. Orgoliul lui fusese rănit. Lana simțea nevoia să-l asigure că totul va fi bine. Mă gândeam

să dau copilul spre adopție, dar voiam să vorbesc și cu tine. Practic, e și al tău.

El pufni.

–Ce mărinimoasă ești!

–Voiai să nu-ți spun?

–Sincer?

Simți cum i se încleștează pumnii, în timp ce se gândea la tatăl ei, un bărbat care se trezise părinte, deși nu-și dorea sub nici o formă. Furia care o cuprinse venea din străfundurile ființei sale, încât nici nu știa că era acolo.

–Cum *îndrăznești*? întrebă ea pe un ton ridicat. Aduci pe lume o făptură și nici măcar nu recunoști asta?

–Tu ai decis să păstrezi copilul, nu eu.

–Nu am rămas gravidă de una singură, dar eu am fost cea care a trebuit să facă față situației. Trupul *meu* are de suferit de pe urma sarcinii. Al meu. În timp ce tu habar n-aveai. Ai idee cât de greu mi-a fost?

Lana își duse o mână la gât, căci o dureau mușchii. Auzi pași pe podeaua de ciment a magazinului și se gândi: „Doamne, să nu fie Eli". Nu voia s-o vadă în mijlocul acestei certe. Când ridică privirea, nu-l văzu pe Eli, ci pe sora ei, cu umerii lați și cu bărbia în afară, de parcă se uitase la bătălie și voia să se arunce în toiul luptei.

–Nu înțeleg ce se întâmplă aici, spuse Karin aproape mârâind, și săgetându-l pe Ron cu privirea, dar îți sugerez să-ți iei tălpășița.

Lana făcu un efort să se calmeze.

–Ron tocmai pleca.

El o amenință cu degetul pe Lana.

–Am terminat-o cu tine, Lana. Fă ce vrei cu copilul. Eu nu recunosc că e al meu.

Ieși ca o furtună din Barn; ea simți că primejdia trecuse, de parcă plantele din jurul ei, cu frunzele lor delicate și cu tulpinile subțiri vibrau din cauza furiei lui. Tăcerea din magazin era apăsătoare.

Karin stătea nemișcată ca o stană de piatră, citindu-i-se în ochi dorința de a lupta, dar parcă se împuținã deodată.

–Ce *copil?* o întrebă ea.

–Kari. Of, Kare. Îmi pare atât de...

–Te rog, șopti Karen. Pur și simplu nu-mi spune nimic! Stătu o clipă pe loc, parcă încercând din toate puterile să se stăpânească. Apoi, se întoarse și plecă.

Karin conduse cu 16 kilometri peste viteza legală pe străzile înghesuite ale orașului. Nu erau mașini în parcare când ajunse la biserică. Avea parte de puțin noroc: Era singură.

Interiorul era slab luminat, dar aerisit, prin pereții catedralei intrând lumina albă de afară. Se duse până în dreptul altarului, își făcu semnul crucii, apoi se așeză în a doua strană din față. Aștepta să-i vină în minte o rugăciune sinceră, din suflet, dar nerostită, așa cum erau, de obicei, rugile ei, însă nu-i veni nimic.

Își îngropă fața în mâini.

„Lana." Nu avea nici un sens. Sora ei nu era făcută să fie mamă. Era încă un copil. Cum de era *Lana* însărcinată?

O voce insinuantă dinăuntrul ei îi dădu răspunsul: „Pentru că Dumnezeu o iubește mai mult pe Lana". Totul fusese mult mai ușor pentru ea. Când Lana absolvise liceul, Karin stătuse ore întregi să-i caute burse și economisea fiecare bănuț pe care-l câștiga la alimentară ca măcar una dintre ele să facă o facultate. Apoi, când Lana absolvise și nu știau cum să se descurce, *Karin* venise cu ideea magazinului Wildflower Barn, *Karin* își dăduse toată silința ca să aibă din ce trăi și *Karin* găsise o modalitate prin care Lana să câștige și ceva bani din pasiunea ei pentru flori.

Își ridică privirea și se uită la crucea de deasupra altarului.

Furia îi întunecă judecata pentru câteva secunde. Scrâșni din dinți atât de tare, încât crezu că o să i se spargă. Era încordată din cap până-n picioare.

Vocea dinăuntrul ei striga: „Cum de mi-ai făcut una ca asta?"

Poate că o să se ducă din nou la doctor. Ea și Gene spuseseră că vor avea un copil pe cale naturală sau deloc, dar asta se întâmpla înainte ca Lana să rămână gravidă, și ea, nu.

Își sprijini capul de strana ce mirosea a lămâie din fața ei.

Ce tot spunea? Lana nu rămăsese înadins însărcinată. Știa sigur lucrul ăsta. Nu era normal să fie furioasă pe ea, dar acel strop de rațiune nu se compara cu furtuna din inima ei.

Karin își iertase sora pentru o mulțime de lucruri. An de an. Din nou și din nou. Dar niciodată nu se gândise la faptul că, dacă nu-și ierta sora pentru această ultimă greșeală jignitoare, n-avea s-o mai ierte în vecii vecilor.

SEPTEMBRIE

Floarea-soarelui: Floarea-soarelui este o plantă iubită atât pentru numeroasele sale proprietăți, cât și pentru frumusețea ei. Lujerul ei este unul dintre cele mai puternice și totuși printre cele mai fragile. De asemenea, floarea-soarelui are și cei mai vajnici lăstari: la începutul secolului douăzeci, naturalistul John Burroughs ar fi văzut o floarea-soarelui ieșind prin pavaj, precum „pumnul unui bărbat".

1 septembrie

Apa se lovea agitată de carena bărcii, în mijlocul unei lagune întinse. Din locul în care stătea întinsă pe spate, Lana nu putea vedea munții și casele de pe malul lacului. Doar cer, cer nesfârșit, întins precum universul dincolo de albastru.

În astfel de seri, întotdeauna dorul și singurătatea îi răsăreau parcă din măduva oaselor. În adolescență nu reușise să-și dea seama despre ce era vorba, însă la maturitate realizase. Îi lipsea mama ei; îi era dor de vocea ei liniștitoare, de mâna ei puternică. Ellen era legătura dintre Lana și sora ei, primul și ultimul cuvânt dintre ele. Ellen ar fi știut ce ar fi trebuit să-i spună Lana lui Karin, cuvinte care nu doar cereau iertare, ci și vindecau.

Și poate ar fi știut ce să-i spună și lui Eli, despre războiul care se dădea între mintea și inima Lanei. Eli se despărțise de Kelly. Nu-i spusese de ce, însă știa că ceva în el era diferit. Ceva se schimbase. Dorința care se amplifica

în ochii lui pe zi ce trecea îi ajungea în straturile cele mai adânci ale ființei.

Închise ochii. Vântul bătea pe fundul bărcii peste pielea ei. Mama ei obișnuia să spună o poveste. Lana nu-și mai amintea toate detaliile, însă era vorba despre un castor și un urs și se sfârșea cu ursul căruia îi era teamă că acel castor fusese condamnat să taie toată viața copaci pentru că el tăcuse când ar fi trebuit să vorbească.

Povestea aceea avea morala ei, la fel ca multe alte povești ale lui Ellen. *Dacă știi adevărul, trebuie să-l spui*. Oare de câte ori le spusese Ellen asta fiicelor ei? Și totuși, zeci de ani mai târziu, se părea că nu-și învățase lecția.

Lana ar fi trebuit să-i spună lui Karin despre copil. Imediat. Ar fi trebuit să insiste, chiar dacă știa că adevărul o va face pe sora ei să sufere.

Cât despre Eli, și față de el avea secrete. Poate ar trebui să-i vorbească. Să dea totul pe față. Putea să-i spună că era atrasă de el, însă nu dorea să strice echilibrul prieteniei lor. Era o logică în mărturisirea sentimentelor ei adevărate. Putea să facă apel la partea rațională a creierului lui, la partea aceea care dorea să protejeze prietenia dintre ei la fel de mult ca ea.

Sau putea pur și simplu să se culce cu el.

Oare nu asta era ceea ce-și dorea de fapt? Ar putea să-i propună un târg. Să se culce unul cu altul doar ca să-și scoată asta din minte, apoi relația lor ar reveni la normal. Din câte știa ea, ar fi putut să fie îngrozitor dacă încercau să facă dragoste. Și poate că, după cincizeci de ani, își vor aminti de încercarea lor ciudată și vor râde...

Pe cine amăgea ea?

Sexul cu Eli nu avea cum să fie îngrozitor. În acea zi când el o cuprinsese în brațe, întregul ei trup se trezise în feluri pe care nu le cunoscuse vreodată cu alt bărbat. În toți anii de după ce făcuseră dragoste, niciodată nu se simțise atât de copleșită și devastată de pasiune așa cum

fusese cu el. Dacă un bărbat flirta cu ea și o scotea din cochilie, atunci, uneori, reușea să-și convingă trupul să se bucure de actul sexual. Însă cu Eli fusese neprevăzut. Într-un moment erau doar prieteni, apoi în următorul... următorul...

Mai încercaseră și altă dată să o apuce pe calea aceea și aproape că stricaseră cea mai importantă și lungă prietenie pe care o avusese ea vreodată. Dacă se mai culca doar o singură dată cu el, n-ar fi compromis. Ar fi distrugere. *Prietenia* era relația care li se potrivea. Prietenia putea uni doi oameni care o apucaseră pe drumuri diferite. Dorința... era trecătoare. Periculoasă. O singură noapte ar putea distruge zece ani din viața lor.

Un bâtlan zbură pe deasupra, cu aripile mari și întunecate peste rămășițele șterse ale apusului. Trebuia să se întoarcă. Și apoi să înceapă să pună lucrurile la punct. Trebuia să-și mărturisească secretele în fața lui Karin. Odată pentru totdeauna. Și trebuia să vorbească cu Eli. Chiar trebuia.

Fusese plecat mai bine de o săptămână într-o călătorie, trimis de universitate să facă rost de mai multe mostre de meteoriți pentru colecția lor, însă când se va întoarce trebuiau să stabilească niște reguli. El nu va încerca să forțeze povestea. Nu o făcuse niciodată.

Când știi adevărul, trebuie să-l spui. Trase puternic de vâsle, apoi mângâie suprafața apei cu vârful degetelor, cu ochii pe urma pe care o lăsa.

3 septembrie

Eli era la începutul cursului de introducere în astronomie și spera doar că studenții săi cuprinși de o oboseală cronică să nu observe epuizarea profesorului lor. Fusese plecat în călătorie și luase un avion de noapte spre

Burlington ca să ajungă la curs – primul său curs din acel an și singurul pe care îl avea programat pentru toamnă. Mereu iubise primul curs pentru că punea baza pentru toate misterele ce aveau să vină. Astăzi urma să le prezinte studenților săi materia întunecată, care alcătuia peste nouăzeci și nouă la sută din masa universului, însă pe care oamenii de știință nu reușiseră încă să o înțeleagă pe deplin.

Din nefericire, cursul din acea zi păruse mai mult o lecție învățată pe dinafară. Gândurile la Lana îl măcinau. Înainte să plece, ea se eschivase de la întâlnirea pe care o plănuiseră la planetariu, iar el rămăsese acasă de unul singur, cuprins de frustrare. Se îngrijora că ea se ținea departe pentru că își dăduse seama de schimbarea din el. Poate că ar fi trebuit să o ascundă mai bine. Sau poate că ar fi trebuit să dea totul pe față atunci, să-i fi luat chipul în palme și să o fi sărutat fără avertisment, ca să nu se ferească de sentimentele ei înainte ca măcar să le cunoască.

Indiferent ce metodă alegea, exista un risc foarte real să strice relația. Însă nu putea să fie fericit cu ea dacă ea l-ar fi ținut la distanță pentru tot restul vieții. Trebuia să facă ceva. Însă chiar și bobocii de la cursul lui știau, probabil, mult mai multe despre seducție decât el. Însă ceea ce *nu știau* – nu puteau ști – era forța unei dorințe care se acumulase în zece ani, amenințarea triplă a prieteniei, a dragostei și a dorinței care deveniseră una singură.

Își dădea seama că le vorbea studenților, dar și că ei nu erau mai atenți ca el la ceea ce spunea. Se hotărî să le dea drumul mai devreme. Cu toate că nimeni nu scoase un cuvânt, le putea simți oftatul de ușurare în timp ce se pregăteau să plece. Eli le împărtășea sentimentul, chiar dacă nu o arăta.

După ce se goli sala, Meggie – aceeași Meggie pe care o ajutase să obțină o slujbă la Wildflower Barn

în primăvară – veni direct la biroul său, în timp ce el își strângea lucrurile.

–Eli? Adică, domnule Ward?

El bătu cu teancul de foi ale studenților pe masă.

–Ce s-a întâmplat?

–Nu pricep chestia asta cu materia întunecată.

–Nu ești singura, spuse el râzând.

Ea își puse mâinile în șolduri.

–Și atunci cum se știe că există dacă nu a văzut-o nimeni? Nu are logică.

Eli dădu din cap. Înțelegea ce voia Meggie să spună. Să înveți despre univers putea fi frustrant. Lăsă geanta pe birou și încercă să explice din nou, subliniind că, deși acea materie nu era vizibilă, efectele ei erau.

Ea scutură din cap.

–Atunci cred că dacă oameni de știință nu pot să-și dea seama ce e, eu cu atât mai puțin n-aș putea să rezolv misterul din Astro I. Oftă și își luă rucsacul pe umăr. N-ați mai dat pe la Barn în ultima vreme.

–Am fost plecat. Își îndreptă privirea spre masă, ca să-și ascundă fața roșie. Ce face Lana?

–A venit Ron să o vadă.

–Stai. Poftim?

Meggie rânji.

–S-a aflat. Știm cu toții că Lana a dat de belea. Știe și Karin.

Eli își luă geanta pe umăr, cu mâinile tremurând. Nu se gândise că eforturile lui de a-l convinge pe Ron avuseseră succes, dacă judeca după coastele lui răpite. Însă poate fusese mai convingător decât crezuse. Sau poate că, la urma urmei, Ron avea conștiință.

–Și ce a spus?

Meggie își încrucișă brațele.

–N-ar trebui să-ți spună Lana asta?

„Ba da", se gândi el.

–Ascultă, dacă o vezi...

–Dacă?

–Bine, *când* o vezi, spune-i...

–Ce anume?

„Că o iubesc. Că o doresc. Că mereu a fost așa."

–Spune-i că o să vin curând.

–Azi?

–Nu.

–De ce nu?

–Am mult de lucru după călătorie. Asta e partea frumoasă când obții fonduri. Totul trebuie documentat în trei feluri diferite.

Ea râse.

–Și... mulțumesc pentru veștile despre Ron.

–Câte puncte primesc pentru următoarea lucrare?

Eli își încrucișă brațele.

–*Glumesc*, spuse ea. Însă lui nu i se păru.

Eli termină de strâns lucrurile. Mai pălăvrăgiră vreo câteva minute despre fleacuri, în drum spre parcare, apoi se despărțiră.

El rămase o clipă rezemat de capota mașinii și privi norii mari și albi care se plimbau pe deasupra. Rotițele universului se învârteau, viitorul se apropia inevitabil, însă niciodată nu era ceea ce așteptai. Ron îl bătuse măr, iar rezultatul nu fusese o înfrângere: fusese o revelație. Karin își dorise un copil, însă Lana era cea care avea să devină curând mamă. Nu puteai ști ce-ți aducea viitorul și nu exista vreo metodă să-l controlezi, însă eșecul era garantat dacă nici măcar nu încercai.

Descuie portiera mașinii. Știa ce avea de făcut. Cândva, el și Lana atinseseră împreună ceva care îi depășea. Găsiseră un spațiu dincolo de teamă, griji și nesiguranță de sine. Bine sau rău, Eli nu dorea să-și analizeze mai târziu viața și să se întrebe „Cum ar fi fost dacă?" Trebuia să se întoarcă din nou în acel loc. Iar Lana îl va însoți.

4 septembrie

În spațiul întins din spatele Wildflower Barn, pădurea deasă era presărată cu porțiuni de umbră și lumină, o lumină caldă. Venise toamna, iar Karin își strânse jacheta de nailon în timp ce mergea pe poteca bătătorită ce traversa crângul. O urma un grup de copii, unii târșâindu-și picioarele, alții împiedicându-se plini de nerăbdare.

– Domnișoară Karin? Domnișoară Karin? Un băiat blond cu șapcă Lake Monsters îi atinse cotul. Anne a spus „capcana lui penis"[1].

– Așa se numește! strigă fata, cu ochii mari și verzi cuprinși de spaimă, ca și când ar fi știut că a dat de necaz, ca și cum mai dăduse de necaz și înainte că spusese „capcana lui penis".

– Cred că ai vrut să spui capcana lui *Venus*, draga mea. Dar nu avem așa ceva aici.

– *Eu* am o capcană a lui penis, spuse băiatul. Ia uite-o! E fermoarul de la pantalonii mei!

Karin își stăpâni zâmbetul care amenința să o dea de gol. Nu dorea să-i încurajeze – un grup de copii de opt ani sigur le-ar spune părinților că au văzu capcane ale lui penis la Wildflower Barn.

– Haideți, copii. Vă duc la eleșteu.

Îi conduse mai departe pe potecă, printre tulpinile înalte și veștede ale florilor de vară. Le-o arătă pe Stumpy, veverița, și le povesti despre Amos, marele elan cafeniu care se plimba pe acolo de două ori pe an. Simți mișcare în spatele ei și o văzu pe Meggie care venea rapid să-i prindă din urmă. Cercelul din nasul ei reflectă o rază de soare ca o suliță în ochiul lui Karin. Își făcu drum prin grupul de copii până ajunse lângă Karin.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Karin.

[1] În original, joc de cuvinte între „penis flytrap" și „venus flytrap", care denumește o plantă carnivoră, „capcana lui Venus" (n.tr.)

–Lana e înăuntru.

–Și?

–Vrea să te înlocuiesc eu.

–Spune-i că vin când mi se termina tura, răspunse Karin.

–Chiar nu mă deranjează...

–Am spus că mă întorc curând.

Meggie dădu din cap și plecă.

Încă din ziua în care aflase de copilul Lanei, reușise să evite orice conversație în plus față de cele absolut necesare cu sora ei, iar Lana nu încercase să transforme o discuție scurtă despre taxe de expediere sau aranjamente florale într-una personală. Însă Karin știa că va trebui să o înfrunte. Tăcerea aceea durase prea mult.

Se strădui să se concentreze la ce avea atunci de făcut.

–Haideți, copii. E vremea să îngrijim florile.

Toți izbucniră în urale, iar ea îi conduse pe potecă spre sera micuță de pe proprietatea lor, în care plantase mușchi moale, scaieți, pelin, plante care implorau să fie „îngrijite". Le spuse să atingă, dar să nu smulgă, iar ei se răspândiră în jurul meselor de lemn, țipând și râzând.

Entuziasmul lor era viu și molipsitor. Cât de minunat era să crești copii aici, mult mai bine decât în locul în care crescuseră Karin și Lana. Însă, desigur, copilul Lanei va culege flori în aceste câmpuri cu mult înainte de al ei.

Lana privi spre ușă când aceasta se deschise, iar Karin apăru, fără vreo urmă de zâmbet. Purta blugi tociți în genunchi și tenișii albi care deveniseră maronii. Își strânsese părul sus la spate, lăsându-și buclele frumoase de culoarea chihlimbarului să îi atârne pe umeri. Chiar și încruntată și uitându-se urât, era o priveliște încântătoare.

–Salut, Kari, spuse Lana încet.

Karin veni în fața ei, fără să spună nimic. Expresia ei era atât de dezaprobatoare, încât Lana se simți ca un copil care așteaptă să își audă pedeapsa.

–Bine. În cât ești?

–Nu prea știu. Cred că în nouăsprezece săptămâni.

–Știi de patru luni? De patru luni întregi?

–Nu, răspunse Lana stânjenită. De vreo două.

Karin îi privi burta cu dezgust.

–E mică pentru patru luni. Salopeta aia nu e de gravide, nu?

Lana scutură din cap.

–Dar *ești* însărcinată.

–Nu știu, nu am încercat.

–Dar nu mai încapi în vechile haine.

Lana nu spuse nimic. Se pregăti pentru și mai multe întrebări, pe care Karin avea dreptul să i le pună. Se simțea ca și când ar fi fost în fața unui tribunal care o judeca pentru crima ei.

–Și când naști?

–Pe treisprezece ianuarie.

–Pe treisprezece ianuarie, repetă Karin.

Lana aproape că putea să audă ceea ce gândea sora ei: „Pe treisprezece ianuarie tu o să fii mamă, iar eu nu".

–Pare foarte departe, spuse ea, pe un ton distant.

Lana oftă. Niciodată nu știuse să își ceară scuze. Acele cuvinte i se păruseră mereu un înlocuitor superficial pentru o despăgubire adevărată, ca și când ai încerca să repari un braț rupt cu plasture. Avea nevoie de alt mod să arate că îi părea rău. Altă metodă de a mărturisi.

–Îți aduci aminte că, atunci când eram copii, aveai pisica aceea de pluș în rochie albastră?

–Domnișoara Kitty, spuse Karin. Am pierdut-o în autobuz.

–Nu, nu ai pierdut-o. Am vărsat eu din greșeală muștar pe ea. Am îngropat-o în spatele vechiului leagăn de cauciuc și am tot plâns.

–Și îmi spui asta acum...?

–M-am gândit că dacă tot dăm lucrurile pe față, pot la fel de bine să îți spun și asta.

Karin scoase un oftat de înfrângere.

–Știi că mă înnebunești?

–Suntem surori.

–Așa e. Și nu pot să *nu* te iert. Chiar și când nu vreau, tot te iert.

Lana întinse mâna să i-o prindă pe a ei.

–Ultimul lucru pe care mi l-am dorit a fost să te rănesc.

–Știu. Karin îi strânse degetele. Însă nu pot să înțeleg de ce nu mi-ai spus.

–Cred că din două motive. Am crezut că o să fii furioasă pe mine. Și pentru că am știut că o să te rănesc.

–Și ai crezut că dacă nu îmi spui puteai să te prefaci că nu se întâmplă nimic?

–Poate și de asta.

Karin întinse mâna.

–Pot să...?

Lana o privi o clipă, fără să înțeleagă.

–Adică crezi că aș putea, știi tu...? Făcu un semn către burta Lanei.

–Oh. Oh, da. Copilul.

Karin dorea să-i atingă burta, să pipăie acea fortăreață ciudat de tare. Lana nu o învinuia; era ceva curios ce putea face trupul unei femei.

–Sigur. De ce nu?

Făcu un pas în față, iar Karin își apăsă cu mare șovăială palma pe umflătura ușoară de dedesubtul buricului.

–Uau, spuse Karin.

Lana era tăcută, transfigurată de uimirea surorii ei. Respectul și adorația din ochii ei păreau aproape sacre. O privi pe Karin cum îngenunchează în fața ei.

–Salut, micuțule, șopti ea.

Lana izbucni în plâns și oftă. Își puse și ea mâna pe burtă, cu mușchii tremurând. Simțea atât apăsarea mâinii lui Karin, cât și pe a ei.

„Salut, copilașule", își spuse cea mai tăcută parte a minții ei. „Salut."

–Ai simțit vreo lovitură? întrebă Karin, care își luă mâna și se ridică din nou.

Lana scutură din cap, abia stăpânindu-și lacrimile.

–Ești în nouăsprezece săptămâni? Și nu a dat din picioruțe?

–E ceva rău?

Karin se încruntă.

–Dacă nu mișcă, trebuie să mergem imediat la doctor.

Lana privi în altă parte, stânjenită.

–Ei bine, uneori cred că simt...

–Ce anume?

–Gaze! izbucni Lana, stânjenită, însă fericită că putea vorbi în sfârșit cu Karin despre sarcina ei. Sau cel puțin asta cred. Însă totuși nu e... știi tu. Nu e chiar gaz.

Karin râse, iar ochii ei se aprinseră cu primul licăr de entuziasm adevărat pe care îl văzuse Lana de mult timp.

–E copilul!

Coborî privirea și o înghionti ușor pe Lana în burtă cu palma; imediat, Lana simți în ea o presiune ușoară, ca un foc mic de artificii. O făcu să râdă.

Iar când Karin ridică privirea de la burtă, întregul câmp vizual al Lanei se umplu de la căldura ochilor căprui ai surorii ei, care semănau atât de mult cu ai mamei lor. Karin o îmbrățișă, bătând-o ușor pe spate.

–Sunt fericită pentru tine, surioară. Chiar sunt.

Lana o strânse cu putere, plângând de fericire că avea din nou compania și prietenia lui Karin. Și totuși Karin spunea că se bucură pentru ea, în timp ce Lana simțea doar acel conflict al emoțiilor ei... Șocul brusc când își dădu seama că pruncul din ea avea o viață a lui și teama disperată care însoțea acel șoc. O strânse și mai tare și închise ochii.

–Mi-e frică.

–Nu-ți face griji, spuse Karin. Se desprinse și o privi pe Lana în ochi. Copilul acesta va avea o viață minunată. Suntem o familie puternică, eu și cu tine.

–Nu știu dacă să-l păstrez, spuse Lana.

–Vrei să spui... Un licăr de furie apăru pe chipul lui Karin.

–S-ar putea să îl dau în adopție. Încă nu sunt sigură.

Privi cum chipul lui Karin se schimbă. Și știu că tocmai îi provocase altă rană surorii ei. Karin se gândise deja la viitorul familiei lor, un viitor în care era inclus și copilul Lanei. Iar Lana îi dăduse de înțeles că va distruge chiar și acea picătură de fericire.

–Nu pot să fiu mamă, spuse Lana, urmărind o reacție pe chipul surorii ei, să vadă dacă o aproba.

Însă fața lui Karin era imposibil de citit.

–Nu. Nu pot să mi te imaginez ca mamă.

Durerea dezamăgirii îi cuprinse inima Lanei. Sperase ca sora ei să o contrazică, să-i spună: „Cred că maternitatea e ceva ce ți s-ar potrivi". Iar Lana știa că dacă sora ei ar fi crezut-o în stare să fie o mamă bună, atunci i-ar fi spus-o. Însă, tipic pentru ea, Karin nu-i ascunsese adevărul: Lana *ar fi* o mamă rea. Karin o spusese răspicat.

–Nu e drept să cresc un copil dacă știu că nu fac treabă bună, continuă Lana, învârtind cuțitul și mai mult în rană. Ea *nu dorea* un copil. Atunci de ce o durea atât de mult să recunoască ceea ce știa deja, și anume că nu se pricepea să fie mamă? Adică ar fi prea crud, nu-i așa? Să mă aibă pe mine drept mamă.

–Un copil are nevoie de cineva sigur. De cineva care să-i ofere viața pe care o merită.

Lana dădu din cap. În sufletul ei se deschidea un adevărat crater.

–Se pare că adopția e singura soluție.

Karin își retrase mâna.

–E decizia ta.

–Mulțumesc.

–Însă până atunci nu mai nega povestea asta cu copilul. Se va naște, fie că-ți place, fie că nu. Ai încredere în mine. O să fie bine.

O parte din grijile ei dispărură. O *să fie bine*. Karin era din nou de partea ei. Iar Lana știa că ele – ele două – puteau depăși orice obstacol, chiar dacă acele obstacole erau din când în când ele însele.

– Mulțumesc, spuse Lana. Încă mai erau multe de spus. Despre Eli. Și despre trădarea lui. Și despre Ron. Însă atunci nu dorea decât să se bucure de alinarea ce i se oferea. Își îmbrățișă strâns sora.

În acea seară, Karin se duse la biserică. Îngenunche în al doilea șir de bănci și își plecă fruntea. De acum înainte se va strădui să fie un om mai bun. Să pună familia pe primul loc și să prețuiască legăturile de sânge. Să fie mai iertătoare și mai generoasă. Să nu se mai streseze atât de mult pentru viitorul ei și să lase asta în mâinile lui Dumnezeu. Cum de nu și-a dat seama până atunci? Viitorul se întindea în fața ei precum o potecă însorită. Știa care era menirea ei.

5 septembrie

Cerul de deasupra Parcului Primăriei era întunecat și rece, cenușiu, aproape violet. În ciuda vremii, piața fermierilor era deja plină când apăru Eli. Mirosul de produse proaspete înmiresma aerul. Mere, morcovi, napi și alte legume timpurii de toamnă își etalau prospețimea. Oamenii strigau și întindeau mâna să le dea banii vânzătorilor ocupați.

Eli se îndreptă către colțul din spate al parcului, dincolo de fântâna circulară de beton, către standul Lanei și al lui Karin. Își strânse și mai mult în jurul bărbiei haina cafenie, cu gândurile concentrate către găsirea Lanei.

La standul Wildflower Barn erau clienți când apăru el, un grup de oameni care o urmăreau pe Lana făcând aranjamente florale, în timp ce Karin se ocupa de comenzi. Rămase deoparte și o privi. Pielea ei avea reflexe roz

de la pânza care le acoperea standul, iar ea era îmbrăcată cu un tricou Wildflower Barn pe sub o jachetă maro. La gât avea un colier simplu din mărgele de lemn, iar părul îi cădea pe umeri.

O privi la lucru. Spre deosebire de alte aranjamente florale, Lana nu avea răbdare pentru simetrie și uniformitate. Buchetele ei erau mereu sălbatice, neîngrijite, firele de scai și ramurile de salcie ieșind într-un haos aproape necontrolat. De câte ori plecase Eli acasă cu un mănunchi de lujere de flori din acea piață? Și de câte ori se gândise: *o iubesc* și încercase să se convingă că o iubea doar ca pe o prietenă?

Își așteptă rândul să vorbească cu Lana, urmărindu-i mâinile care împachetau tulpinile lungi în hârtie maro, legate cu fire de cânepă. Zâmbetul pe care i-l oferi când o salută păru cald și sincer pentru toți cei din jur, însă el zări precauția subtilă din ochii ei.

–Trebuie să vorbim, spuse el.

Ea privi peste umărul lui, unde se formase coadă.

–Despre ce?

Karin se oprise din servit clienții și veni lângă sora ei. Un protector, așa cum își imagina Eli că trebuia să arate unul.

–E ocupată. Vino mai târziu.

–Nu pot. Am nevoie de un singur minut. Lana, vii cu mine?

Ea nu spuse nimic. El merse de partea cealaltă a mesei.

–Lana.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, mari și albaștri. Ea scutură din cap, iar Eli încercă să nu-și piardă firea. Se acumulaseră ani de distrugere. Ani de negare care nu aveau cum să fie lămuriți în cinci minute. Însă trebuia să încerce.

–Te rog? insistă el.

Văzu cum ochii ei se îndreaptă către șirul de clienți, apoi către sora ei. Karin ridică din umeri, ca și când ar fi spus: „Depinde de tine".

–*Un* minut, zise Lana.

El o luă de mână și o ținu strâns în timp ce ocoliră masa și ieșiră prin mulțime. Degetele ei nu le strânseră pe ale lui, însă el nu-i dădu drumul. El le simțea asprimea și și-ar fi dorit să le simtă pe pielea lui. O conduse pe potecă prin parc și îi dădu drumul doar când se opriră într-un loc umbros, departe de gloată. Frunzele de deasupra scoteau un foșnet uscat și șoptit, care amintea că toamna era aproape. Era ca și când simțurile lui se schimbaseră căpătând o sensibilitate deosebită. Simțea vântul care îi bătea ei prin păr. Auzea bumbacul jachetei ei care îi șoptea pe piele. Era dureros de conștient de liniile naturale paralele pe care le făceau trupurile lor când se aflau față în față. Cât de ușor ar fi fost să facă un pas în față și să închidă distanța dintre ei, transformând acele două linii în una singură.

–Sunt furioasă pe tine, spuse ea, desprinzându-și mâna din a lui.

El dădu din cap, ușurat cumva că recunoștea atât de ușor, că pur și simplu dădeau cărțile pe față.

–Nu mi-ai spus că te-ai bătut, continuă ea.

–Nu, spuse el. Cred că am primit ce-am meritat.

Chipul ei trădă îngrijorarea.

–Ești... ești bine?

–Mai bine pe zi ce trece, spuse el.

–De ce-ai făcut asta? Tu nu te bați.

–Nu știu. Vreo genă de om al peșterilor.

I se păru că văzu un zâmbet vag pe buzele ei.

–Ți-a fost dor de mine, spuse el.

–Poate.

–Ți-a fost.

Ea îi împinse ușor brațul.

–*Ție* ți-a fost dor de *mine*.

–Da, răspunse el, mi-a fost. Își ținu răsuflarea, nedorind să întrerupă acel moment de flirt firesc. O frunză roșie ca petalele de mac se desprinse din vârful unui copac, plutind înainte să coboare învârtindu-se către pământ.

Ce ușurare era să o vadă zâmbind. Însă aveau lucruri importante de discutat.

–Spune-mi ce voia Ron.

Zâmbetul ei pieri.

–A dispărut din peisaj. Din punctul lui de vedere, e problema mea.

Eli dădu din cap. Se așteptase la asta.

–Ești ușurată?

–De ce-aș fi ușurată?

–Pentru că acum nu trebuie să mai dai socoteală nimănui. Doar ție.

–Cred că ai dreptate, oftă ea. Ridică mâna să se scarpine pe gât, iar mișcarea ei făcu jacheta să se deschidă puțin; burta ei apăru brusc *acolo*, între ei, ușor umflată, fără să mai fie ascunsă de rochiile largi sau de salopetă. Își potrivi din nou jacheta. Iar când privirea lui reveni pe chipul ei, el văzu că ea se simțea rușinată când îl văzuse uitându-se atât de direct la dovada greșelii ei.

–Crezi... crezi că e un lucru îngrozitor? întrebă ea, cu vocea plină de vulnerabilitate și speranță.

El își strânse pumnul, gândindu-se la felul în care se schimba trupul ei și la faptul că nu avea nici o legătură cu el. Copilul nu era al lui; bărbatul primitiv și posesiv ascuns în ADN-ul său nu îl lăsa să uite asta. În sângele lui era ceva instinctiv care și-ar fi dorit ca umflătura din trupul ei să i se datoreze *lui*, unui lucru pe care el (și ea) îl înfăptuiseră. Și totuși, împreună cu acea gelozie mai venea și un sentiment complicat de duioșie, dragoste și chiar devotament. Se simțea ca și când ar fi avut misiunea de a-i îngriji pe Lana și pe bebelușul ei, ca și când ea ar fi avut nevoie de el. Și se simțea tare bine la gândul că putea face ceva pentru ea.

–Cred că e uimitor să văd de ce e în stare trupul tău. Și de ce ești în stare tu. Ești frumoasă. Iar copilul tău va fi și el frumos.

–Mulțumesc, spuse ea zâmbind.

–Încă te gândești la adopție? întrebă el pe cât de blând putea.

–E singura cale.

El încercă să nu arate ceea ce simțea. O mai auzise vorbind despre adopție, însă nu cu atâta tristețe și resemnare în glas.

–Nu cred asta. Ascultă-mă, Lana. Cred că ai fi o mamă minunată, cea mai bună, dacă te-ai hotărî să îți crești singură copilul.

–Nu știu, spuse ea. Pur și simplu nu pot să nu mă gândesc la Calvert. La faptul că el nu ne-a dorit, însă s-a pricopsit, oricum, cu noi. Și să văd cum a respins Ron acest copil... Pur și simplu trecutul revine. Nu vreau ca acest copil să aibă o copilărie dificilă ca a mea.

–Însă îi poți oferi o viață bună.

Ea scuturâ din cap.

–Ca să fii părinte, trebuie să fii stabil. Iar eu? Cu mine există riscul să dispar. În afară de Karin, tu ești singurul om cu care am avut o relație de durată.

–Dar *ești* stabilă cu mine. Și asta e o dovadă. Dacă vrei, poți crește copilul.

Ea șovăi. Vântul le trimise la picioare un vârtej de frunze ruginii.

–Suntem? întrebă ea.

–Suntem ce?

–Suntem *stabili?* Adică... nu vrei să se schimbe nimic?

Inima lui bătu dureros de tare în liniștea care se lăsă între ei. Cum să-i răspundă? El provoca intenționat tot mai mult cu fiecare zi limitele prieteniei lor. Și, cu toate că nu dorea să se retragă, nu dorea ca ea să știe că era iubită, în siguranță, că el dorea să fie acolo pentru ea și să o aline în timp ce nevoile lui se intensificau.

El se apropie și mai mult de ea și se aplecă. Mâna ei era aproape de a lui, iar degetele lui le mângâie pe ale ei. Se gândi că, dacă ar privi în jos, ar vedea scântei mici și albastre ieșind din palmele lor.

–Vrei să știi de ce m-am despărțit de Kelly?

–Nu.

–Ba cred că vrei. Inima lui bătea cu putere. Îi spusese orice, mai puțin adevărul: acela că o iubea. Însă l-ar asculta? Și l-ar accepta?

–Îmi pare rău că nu a mers, spuse ea, însă chiar dacă tonul ei era apăsat, el o cunoștea suficient de bine cât să-i vadă tulburarea din ochi, să simtă momentul în care i se tăiase răsuflarea. „Bine", se gândi el. Dorea ca ea să îl asculte în problema lui cea mai sensibilă.

–Eli?

–Da?

–Sunt fericită că suntem prieteni.

El zâmbi, nu mai putea să-l prostească. Apoi se aplecă și o sărută pe obraz, atât de aproape de gură, încât colțul buzelor lui le atinse pe ale ei. Pentru el fu sfâșietor să se retragă.

–Riscul să dispari e un risc pe care mi l-aș asuma într-o bună zi.

Ea făcu ochii mari.

–Eu... trebuie să mă întorc.

El dădu din cap. În timp ce se îndepărta, lumina i se reflecta în păr, dându-i o strălucire de aur alb. O privi până când ea dispăru în mulțime, apoi fredonă ceva în surdină în drum spre casă.

16 septembrie

În miercurea săptămânii următoare, Lana ținea la biblioteca locală o prezentare despre cum se pregătesc grădinile pentru iarnă. De obicei îi plăceau discuțiile prietenoase și intime despre sol și vreme, însă în acea zi se simțea destul de distrasă de la ceea ce spunea. Chiar și după atâtea zile încă mai simțea urma sărutului lui Eli;

fusese atât de ușor încât abia se putea numi sărut, însă rămăsese acolo, o urmă caldă pe pielea ei.

Și, ca să înrăutățească lucrurile, secretul că era însărcinată era acum la fel de puțin secret precum burta ei. În ultimele zile explodase. Doamna Montaigne dorise să știe care dintre prietenii ei era tatăl de fapt și care dorea Lana să spună că era tatăl. Fred Daly, care lucra la poștă, îi dăduse cartea de vizită pentru biserica lui, spunându-i că aveau un program prin care să le ajute pe mamele necăsătorite. Jenn O'Toole spusese că-i putea împrumuta un leagăn făcut manual și o rugase să o invite la botez.

Faptul cel mai uimitor era că dintre toți cei care vorbeau despre copil, doar Karin îi dăduse de înțeles că nu era potrivită pentru maternitate. Întregul oraș presupunea că urma să păstreze copilul. Și, mai mult, se trezi gândindu-se „*Ce-ar fi dacă?*"

Toată viața ei crezuse că nu-și dorea copii. Și, la fel precum Karin, nu credea că oamenii se puteau schimba complet și fundamental. Însă începea să vadă că era simplu să se confunde o schimbare în personalitatea cuiva cu descoperirea unui adevăr despre acea persoană. Nu se *transforma* într-o femeie care brusc își dorea să aibă un copil, ci de fapt descoperea posibilitatea că poate copiii o interesaseră tot timpul.

Se întrebă: Ce-ar fi dacă n-ar exclude de tot ideea maternității? Nu era deloc sigură că-și dorea să păstreze copilul, însă începea să simtă că poate fusese prea pripită în a exclude complet posibilitatea. Femei și mai rele ca ea deveniseră mame. Din momentul în care Karin se aplecase și îl salutase pe bebelușul din ea, Lana se atașase tot mai mult de el. Când își lăsa mintea să zburde, se trezea întrebându-se dacă era fetiță sau băiețel, dacă îi vor plăcea florile, meteoriții sau plimbările cu motocicleta. Se întreba dacă bebelușul ei va avea același simț al aventurii ca ea, și în tăcere se rugă să aibă.

Trebuia să se hotărască într-un fel sau altul cu adopția, însă acum știa că nu mai era dispusă să dea copilul ca în trecut. Încă se simțea presată de viitor, simțea că poate nu era în stare să fie cu adevărat părinte, că nu știa cum să-și împace visurile cu ideea de maternitate. Însă chiar dacă nu era cea mai bună mamă din lume, poate nu era, totuși, nici cea mai rea. Avea nevoie de mai mult timp să se gândească, să decidă ce era bine pentru ea și pentru copilul din ea.

În sfârșit, cursul ei se încheie. Cei mai mulți participanți erau aceiași din anul anterior și din cel de dinainte; îi cunoștea după nume. Își strânse afișele de carton, își adună materialele tipărite, apoi se îndreptă spre ușă.

Tatăl ei o aștepta în fața bibliotecii.

Lanei i se strânse stomacul.

–De unde știi că eram aici?

–Am văzut în ziar. Arăți bine. Mai bine ca data trecută.

Nu-i mulțumi. Se părea că planul lui Karin de a-l alunga pe Calvert din oraș nu funcționase.

–Cum se simte sora ta? întrebă el.

–Bine.

–Și iubitul acela al tău?

Lana își dădu seama că se referea la Ron.

–Nu am timp de vorbă...

–Oh, știu. Ș nu vreau să te deranjez. Însă știi, am cam dat de belea.

Lana nu spuse nimic.

–Vezi mașina aia de acolo? Făcu un semn cu capul în direcția unei berline negre și strălucitoare, însă nu arătă direct spre ea. Dintr-un motiv sau altul, sunt urmărit de polițiști. Nu am făcut nimic rău, nu știu de ce mă vânează. Însă proprietarul meu nu îmi reînnoiește chiria, iar acum nu am unde să mă duc.

–De ce mă întrebi pe mine și nu pe Karin?

–Mereu mi s-a părut că tu ești mai blândă cu mine decât ea.

Ea trase aer în piept, tremurând. Poate își ascunsese mai bine decât Karin sentimentele, însă asta nu însemna că-l plăcea pe Calvert mai mult decât sora ei.

–Îți aduci aminte când Karin a venit să mă ia de la secția de poliție și nu m-au lăsat să plec din cauză că nu era tutorele meu legal?

El încuviință din cap.

–Tu și prietenii tăi ați lipit poze cu fața primarului pe toți copacii care urmau să fie tăiați. Și pentru atâta lucru te-au arestat.

Lana se înfurie în fața acelei nostalgii bonome. El își amintea incidentul ca pe o anecdotă fermecătoare despre o fiică năbădăioasă. Însă nu *el* petrecuse noaptea în închisoare.

–Polițiștii te-au sunat să mă iei, însă erai de negăsit, spuse ea.

–Îmi pare rău.

–Nu a fost chiar atât de groaznic. Am avut mâncare, polițistul a fost drăguț, și era cald. Însă știi ce a făcut Karin în noaptea aceea? Știi măcar?

Cal își băgă mâinile în buzunarele din față.

–Nici Karin nu a venit în noaptea aceea acasă. A rămas în mașină în parcarea secției de poliție toată noaptea în ger, cu radiatorul stricat. Ar fi rămas cu mine în celulă dacă ar fi lăsat-o.

–Nu am venit să vorbesc despre Karin.

–La dracu! se răsti Lana. Nu-și mai amintea ultima dată când fusese atât de furioasă. Trebuie să asculți asta. Te-ai purtat îngrozitor cu ea. Îți dai seama măcar? A avut nevoie de ani buni până să se gândească măcar să-și dea inima cuiva din cauza a ceea ce ai făcut-o tu să creadă că era dragostea. Dacă n-ar fi fost o persoană puternică, i-ai fi distrus viața.

–Viața ei, Lana? *Doar* a ei?

–N-ar fi trebuit niciodată să ai copii dacă nu erai în stare să te dedici lor. Ochii i se umpluseră de lacrimi, lacrimi adevărate pe care nu și le mai putea stăpâni. Trebuia să se întoarcă.

–Trebuie să vorbim, spuse el. Să mergem la tine. Cu niște bere fără alcool.

Geanta de pânză îi aluneca din brațe, așa că o atârnă pe umăr.

–N-o să mai dorm niciodată sub același acoperiș cu tine, spuse ea. Apoi se îndepărtă.

Însă merse doar jumătate de stradă înainte să parcheze sub frunzișul des și roșu al unui arțar japonez. Simțea cum i se taie respirația.

Formă numărul de telefon al lui Karin, însă când răspunse robotul nu avu idee ce să spună. Încropi câteva cuvinte care, spera ea, semănau a propoziții. Și-ar fi dorit ceva mai mult de la robot, ceva care să o facă să se simtă mai bine. Însă nu primi nimic. Avea să vorbească mai târziu cu Karin.

O clipă, când privise chipul lui Calvert, nu văzuse chipul unui bătrân josnic și inutil, ci chipul *ei*. Ochii ei, nasul ei. Se vedea pe ea din spatele pupilelor lui.

Karin moștenise puterea lui Ellen, curajul ei, hotărârea și îndrăzneala ei. Însă Lana fusese blestemată să moștenească înclinația tatălui său spre fugă. Nu-i plăcea trăsătura asta la ea însăși, însă de-a lungul anilor ajunsese să o accepte. O parte din ea îl înțelegea, înțelegea nevoia lui de a nu fi legat. Ca adult încercase să privească neglijența lui cu iertare și bunătate pentru că vedea în el o parte din ea.

Însă acum gândul că împărțea același ADN cu tatăl ei îi provoca mâncărimi de piele. Oare ce naiba o făcuse să creadă că, pentru că acum începuse să-și iubească pruncul, într-o zi nu-l va urî că i-a zdrobit visele? Dacă va fi un părinte la fel cum fusese el?

Inima ei era sfâșiată. Își lăsă capul pe volan și începu să plângă. Hotărârea ei de a da copilul spre adopție fusese

o reacție bruscă, o alegere pe care o făcuse ca să se apere. Însă în adâncul sufletului ei își dădea seama că nu se gândise prea mult la hotărârea ei pentru că, de fapt, nu *dorea* să dea copilul spre adopție. Și, pe măsură ce trecea timpul, lăsa garda jos, cochetând cu ideea că ar putea să-l păstreze.

Însă acum, că apăruse Calvert – și îi ceruse nici mai mult nici mai puțin decât să se mute cu ea! –, nu avusese de ales decât să privească adevărul așa cum era. Exista o posibilitate foarte reală să nu fie o mamă bună. Așa că trebuia să facă ce era mai bine. Nu va mai cocheta cu ideea de a păstra copilul. Trebuia să se gândească în primul rând la viitorul lui. Iar asta însemna să-și dea copilul cuiva care ar fi o mamă mai bună... lui Karin.

Afară vântul biciuia norii joși și cenușii, iar o avalanșă de frunze și de pahare de hârtie începură să zboare de-a lungul străzii. Lana trase adânc aer în piept, o dată și încă o dată. Putea să treacă prin asta. Era nevoită. Copilul se răsuci încet în burta ei, dar se stăpâni să se gândească la el ca fiind *al ei*.

17 septembrie

Timp de mai bine de o săptămână, Karin încercase să găsească o metodă prin care să-i dea vestea lui Gene; nu că Lana era însărcinată, căci îi spusese asta imediat. Căuta metoda perfectă prin care să-i dea vestea *cealaltă*, mai importantă. Era nevoie de răbdare și de grijă să-l prindă în toanele potrivite, la momentul potrivit. Spera că în noaptea aceea se va ivi ocazia.

Stăteau pe terasa din spate a căsuței lor, ascultând țipetele ascuțite ale mierlelor de la poalele dealului. Gene bea ceai cu gheață dintr-un pahar, iar pe masa de plastic de lângă el se afla o pungă de covrigei. Era în toane bune. Tocmai aflase că un client mare, cu care mai

lucrase, îl solicitase tot pe el. Zâmbetul și dispoziția lui erau remarcabile.

Ca să facă introducerea pentru subiectul pe care-l avea în minte, îi spuse că se duce să cumpere haine de gravidă cu Lana. În ultimele câteva zile petrecuse mult timp cu Lana, făcând cercetări, mergând la cumpărături, vorbind despre tot ce trebuia să știe Lana despre naștere. Subiectul adopției nu fusese încă deschis, însă Karin era sigură că nu mai era mult până atunci.

–Știi, spuse ea pe cât de calm putea, Lana spune că e posibil să dea copilul spre adopție.

Gene păru surprins.

–De ce?

Karin ridică din umeri.

–Nu vrea copii.

–Nu cred că pentru o femeie există ceva mai greu decât să-și dea propriul copil.

–Dacă femeia nu vrea copii, atunci nu vrea și basta, spuse Karin iritată. Întinse mâna să ia un covrigel sărat din pungă și îl rupse între dinți. Cred că e minunat că Lana e realistă în privința asta. Adică abia e în stare să aibă grijă de sine, darămite de un copil. Însă ideea să dea copilul unor străini... mi se pare un pic cam, știi, *greșită*.

Gene își încrucișă brațele.

–Karin...

–Adică acel copil o să fie sânge din sângele ei. Și din familia *noastră*. Pur și simplu nu e normal să-l dea unui străin când... când... Simți cum i se strânge gâtul. Când există atâta nevoie și atâta dragoste pentru un copil chiar aici.

–Am vorbit deja despre asta, rosti Gene cu blândețe. Dacă Dumnezeu ar fi vrut să avem un copil, am fi avut unul. Vrem un copil care să fie al nostru. Propriul nostru copil.

–Însă asta era înainte să aflăm că *Lana* a rămas însărcinată.

Își privi soțul o clipă, apoi se cuibări în poala lui. El își deschise brațele, iar ea se ghemui lângă el, cu obrazul lipit de pieptul lui. Mirosea a haine curate și a ceai.

–Dar dacă Dumnezeu vrea pentru noi chiar asta? Dacă motivul pentru care nu am putut avea un copil este pentru că trebuie să o ajutăm pe Lana? Nu are logică?

Gene o mângâie pe spate.

–Ești *sigură* că Lana nu vrea să păstreze copilul?

–Asta mi-a spus ea.

–Ești absolut sigură? S-a dus la vreo agenție de adopții?

–Hm... nu, din câte știu eu.

–A angajat un avocat?

–Urmează să...

–A făcut vreo cercetare? Măcar un pic?

–Nu știu. Însă mi-a spus că *se gândește* la adopție. Și Gene, cine ar fi niște părinți mai buni pentru copilul Lanei decât noi noi?

Gene trase adânc aer în piept și o strânse și mai tare.

–Aș vrea să mă asculți, da, iubito? Vreau să îmi promiți că nu o vei întreba pe Lana dacă îi putem adopta copilul.

Karin ridică fruntea să-l privească.

–De ce nu?

–Pentru că e copilul *Lanei*. Și trebuie să fie decizia Lanei. Nu putem să-i băgăm noi idei în cap sau să punem și mai multă presiune pe ea.

–Dar Gene...

–Draga mea, e sarcina Lanei. Nu a noastră.

Karin își sprijini bărbia de pieptul lui. De ce nu vedea cât de logic era totul? Își dădu seama că nu avea rost să continue în noaptea aceea și se hotărî să renunțe – pentru moment. Își lăsă din nou capul pe pieptul lui.

–Ar trebui să te gândești măcar la asta. Să îți cauți în suflet. Să-ți dai seama dacă e normal să iubești copilul Lanei și să ai grijă de el.

–Nu știu...

–Promite-mi că măcar te gândești.

–Bine. Însă trebuie să-mi promiți că nu deschizi subiectul cu ea.

–Nu, spuse ea.

–Promiți?

–*Promit*, pufni ea. Se relaxă și mai mult pe pieptul lui lat. Nu era genul de persoană care să-și încalce cuvântul. Însă dacă Lana nu ajungea singură la concluzia corectă, Karin era hotărâtă să-i bată niște apropouri semnificative.

Îl simți pe Gene oftând sub ea, iar trupul ei coborî odată cu răsuflarea lui.

–Te iubesc.

–Și eu te iubesc, răspunse el.

23 septembrie

Eli luă brațul Lanei când ieșiră din foaierul clubului și îi urmară pe ceilalți invitați la nuntă în sala uriașă și elegantă. Mirele și mireasa – prieteni vechi din facultate – se duseseră să facă poze. În timpul slujbei păruseră atât de fericiți, atât de sincer îndrăgostiți, încât zâmbetele lor erau de-a dreptul triumfătoare. În acel moment, și Eli se simțea triumfător în felul lui.

Era îmbrăcat cu cel mai frumos costum bleumarin al său, care era, de fapt, singurul costum bleumarin pe care îl avea, cu o cămașă albă. Știa că arăta bine, însă nu se ridica nici pe departe la înălțimea femeii pe care o însoțea. Într-o rochie scurtă și vișinie de seară, Lana era mai mult decât frumoasă; părea o adevărată sculptură. Părul îi era strâns într-un coc, astfel că gâtul, frumosul ei gât lung, era expus în întregime. Un lănțișor simplu de argint îi atârna pe piele, strălucind în punctul de întâlnire a claviculelor. Era cel mai sexy lucru pe care îl văzuse vreodată.

–Nu fi agitată, spuse el. Se aplecă spre ea și mirosi parfumul din spatele urechii ei. Arăți minunat.

–Arăt ca o balenă.

–Arăți mirific. Cea mai sexy femeie din încăpere, spuse el.

Și vorbea serios. Felul în care cădea rochia pe ea, silueta ei frumoasă, zveltă și înaltă. Însă nu-și mai ascundea burta. Când o privea, simțea o durere ascuțită în inimă, o dorință. Știa că era vorba și de sex. Însă ceea ce dorea el nu putea fi rezumat așa simplu. Burta ei nu-l scârbea; îl fascina, așa cum îl fascina fiecare părticică din ea. Nu-și putea lua ochii de la ea, nu doar pentru că arăta uimitor în rochia aceea cu decolteu adânc, ci pentru că era subjugat de reacțiile ei schimbătoare față de el.

Își mută mâna de pe brațul pe spatele ei, iar palma lui intră în contact cu pielea ei goală. Pe chipul ei apăru o scânteie de surpriză, însă el se prefăcu că nu vede. „*Răbdare*", își spuse el. Fuseseră „doar prieteni" atât de mult timp, încât, chiar dacă s-ar fi mișcat cu viteza unui melc, tot ar fi avut impresia că pentru ea ar fi fost prea rapid.

–Ce te-a apucat? întrebă ea, râzând nervos.

El nu răspunse.

Merseră împreună în centrul sălii principale, cu podea de marmură și tavan înalt și alb. Invitații pălăvrăgeau și-și căutau locurile printre flori proaspete și scaune învelite în satin. El își prinse brațul pe după al ei, simțind sub antebrațe coastele ei.

Asta îl surprinsese de fapt; să vadă cât de receptivă era la o atingere obișnuită, după ce se înfometaseră amândoi atât de mult timp. Da, păruse puțin speriată și timidă când el îi luase haina de pe umeri sau îi îndepărtase o geană de pe obraz. Însă mișcările lui fuseseră primite cu mai puțină rezistență decât s-ar fi gândit. Nu se uitase urât la el, nici nu-l respinsese, nici nu-i spusese să se potolească. Iar el, pur și simplu, nu-și dădea seama cum reușise să se abțină atâta timp.

–Cred că aici e masa noastră, spuse el, trăgând un scaun de la o masă liberă și făcându-i semn să se așeze.

Ea se așeză, privind neliniștită în jur.

–Ești bine? întrebă el.

El îi văzu mușchii gâtului contractându-se.

–Toți vor întreba de copil.

–Nimeni nu va gândi nimic decât ce femeie frumoasă, inteligentă și fascinantă ești.

–Nu pot să le spun că l-am făcut singură? Că a fost o concepție spontană?

El se așeză și îi dădu o șuviță de păr pe după ureche, nu pentru că ar fi avut nevoie să stea altfel, ci pentru că lui îi plăcea să-i simtă părul între degete. Abia se stăpânea să nu-și bage toată mâna în părul ei și să strice acel coc perfect.

Se retrase, cu răsuflarea tăiată.

Indiferent dacă ieșea ceva sau nu, nu se mai puteau întoarce la prietenie. Trebuia să facă totul bine. Era ultima lui șansă.

Unul câte unul, invitații se așezară la masă, iar Lana se simțea din ce în ce mai mult în largul ei cu fiecare nou-venit. Îi cunoștea pe câțiva dintre cei care apăruseră lângă ei și fu încântată să vadă că discuția decurgea natural, fără acele întreruperi fragile și ciudate care uneori apăreau în conversațiile de obicei firești între prieteni vechi. Se rezemă de spătarul scaunului să se relaxeze, însă cu Eli atât de aproape îi era greu.

Ceremonia fusese foarte frumoasă. Cei doi își scriseseră propriile jurăminte, apoi și le citiseră pe un ton plin de pasiune și cu mâinile tremurând vizibil. Ochii Lanei se umpluseră de lacrimi. În față avea doi oameni care porneau cu încredere spre un viitor împreună. Își vorbeau despre dragostea și sprijinul pe care și-l vor oferi unul altuia și despre copiii pe care îi vor crește într-o zi. Părea că nu le era teamă deloc de ceea ce îi aștepta. Chiar dacă viitorul lor era un ocean vast și neprevăzut, ei vâsleau cu nerăbdare cât mai departe de țărm.

Erau fericiți că le fuseseră atât de simplu să se căsătorească. În fiecare zi, Lana vedea ochii unei cliente oprindu-se cu plăcere pe burta ei, apoi rămânând nedumeriți pe mâna ei stângă fără verighetă. Oamenii se așteptau s-o vadă măritată. Dacă nu, li se va face milă de ea și de copilul ei. Însă căsătoria nu o atrăsese niciodată prea mult.

Fusese mult prea mică să vadă cum se destrămase căsnicia părinților ei, însă uneori când trecea prin bucătăria pensiunii vedea femei străine luând micul dejun la masă cu tatăl ei, încercând să susțină o conversație cu ceafa lui Karin. Din ce știa Lana, poveștile de dragoste erau de două feluri: oameni care se băgau în căsnicii restrictive și sufocante și oameni care aveau aventuri. Poate de aceea cea mai bună relație a Lanei fusese întotdeauna cea cu Eli, care sfida cele două grupuri și intra într-o categorie proprie.

Nu mai putea să se învârtă în jurul cozii. Vestigiile vechii ei dorințe pentru el înviau din nou. Însă trebuia să le țină sub control: trebuia. Ar fi îndurat orice ca să păstreze aceea prietenie solidă și neschimbată. Pe care o *creaseră*. Se consolă cu gândul că, după ce copilul se va naște și își va găsi o familie, va putea pleca în Costa Rica fără teama că lucrurile dintre ea și Eli se vor schimba. Va avea propriile ei aventuri, așa cum și Eli le avea pe ale lui și nu vor avea pretenții unul de la celălalt și nici nu se vor reține unul pe celălalt. Chiar dacă o parte din ea visa că într-o zi se va uita în ochii lui Eli și va vedea că ea era singura femeie care îl înțelesese cu adevărat sau care îi cucerise inima, nu credea că pasiunea îi va câștiga acea poziție permanentă. Însă prietenia ar fi putut.

– Ce e? întrebă Eli, cu o sclipire în ochi.

– Cum adică, *ce e*?

– Te holbai la mine.

Ea își întoarse imediat privirea.

– Visam cu ochii deschiși.

–Nu vreau să te întrerup, spuse el. Zâmbetul lui era viclean și jucăuș. Îmi place ideea că sunt în visele tale.

Ea sorbi din apă; lămâia era răcoritoare pe buzele ei, o distragere bine-venită. Interesul brusc al lui Eli față de ea trebuia să fi venit de undeva. Dar de unde? Poate că despărțirea de Kelly îi rănise orgoliul, iar acum avea nevoie de un flirt nevinovat ca să-și recapete mândria. Poate doar se refăcea.

Pe cine voia ea să păcălească? Era clar mai mult de-atât.

Își trecu degetul peste picăturile lăsate de condens pe paharul ei. Copilul o lovi, iar ea își ținu răsuflarea. „E timpul să dau o fugă până la baie." Se scuză și își împinse scaunul, cuprinsă de o disperare bruscă. Era uimitor cât de rapid trecuse de la o vezică goală la senzația de sațietate bruscă și dureroasă de plin. Lăsă șervetul pe masă și se ridică în picioare.

–Oh, Dumnezeule, Lana! Leroy, care fusese „Domnul Federer" în facultate, își aruncă șervetul pe farfurie. Ochii lui se opriră chiar pe burta ei. De ce nu ne-ai spus că ești însărcinată?

Lana privi cum, pe rând, toți cei de la masă se întoarseră spre ea. Își puse protector mâna pe burtă în dreptul buricului, care de o săptămână începuse să nu mai semene a buric deloc. Copilul creștea cu mare rapiditate, se făcea mai mare cu fiecare zi. Zâmbi neliniștită și ridică din umeri.

–Când naști? exclamă el.

Ea îi răspunse. Eli se ridică în picioare lângă ea, ca și când ar fi vrut să-i fie un fel de scut.

Leroy scutură mâna lui Eli.

–Bună treabă, Eli. Chiar ne întrebam cât o să vă ia până faceți copii.

Lana bolborosi ceva, încercând să găsească cele mai potrivite cuvinte.

–Însă mai bine mai târziu decât niciodată, continuă el.

–Ei bine... Lana roși și își încrucișă brațele. Împietrise... însă bietul Eli. Probabil se simțea de o sută de ori mai rău. Trebuia să clarifice lucrurile. De fapt, adevărul este că...

–Ne-am mișcat destul de greu, o întrerupse Eli. Dar mulțumim.

Apoi îi simți mâna pe talie în spate, conducând-o de la masă spre ieșire. Simțea cum toți ochii din încăperea uriașă rămăseseră lipiți de burta ei, ca și când aceasta ar fi fost conducătoarea unei parade, în timp ce ea nu era decât un biet supus. Se grăbi, clătinându-se vizibil pe tocurile pantofilor pe care Karin insistase să îi cumpere.

În sfârșit, ajunseră după colț, oprindu-se lângă un ficus luminat în alb din coridorul izolat care ducea spre toaleta doamnelor. Acolo erau singuri. O singurătate binecuvântată. Se aplecă spre el și șopti, în caz că se apropia cineva:

–De ce-ai făcut asta? Cum o să ne întoarcem să explicăm că nu e al tău?

–Nu vom face asta, spuse el.

Ea îl privi. În noaptea aceea purta lentile de contact, iar ochii lui căprui sclipeau calzi, dar serioși de sub genele lungi. Chipul lui era calm și hotărât, iar privirea lui era concentrată exclusiv asupra ei. Simți cum întreaga ființă îi e cuprinsă de căldură. Încercă să o stăpânească, să o calce în picioare, însă nu reuși.

El întinse mâna și și-o așeză la baza gâtului ei, fascinat de ceva ce văzuse acolo, poate contrastul dintre pielea lui și a ei. Era atât de încrezător, atât de sigur că totul va fi bine. Asta o făcea pur și simplu să-și dorească să se lase în mâinile lui, din toate punctele de vedere. I s-ar fi dat lui în întregime, apoi totul – copilul, tatăl ei, amintirile ei, viitorul, trupul ei, sentimentele ei pentru *el* – n-ar mai fi decizia ei, ci ar deveni a lui. L-ar fi lăsat să o tragă în flăcări, într-un foc care i-ar fi mistuit pe amândoi.

–O să fie bine, spuse Eli, cu o privire blândă. Ai încredere în mine.

Nu putea îndura să-l privească, de teamă că i-ar citi sentimentele pe chip. Bărbatul cu care își petrecuse seara era un străin pentru ea. Acesta nu era Eli, cel mai bun prieten care ar fi mers cu ea fără să se plângă să vadă puii, care niciodată nu o „scotea" la cină în oraș, însă era întotdeauna bucuros să o „însoțească", care își îndepărta privirea când ochii ei se opreau într-ai lui. Acest Eli nou era mai dur, mai încrezător și mai pretențios. Și dorea ceva. O dorea pe ea.

Trebuia să pună punct. Chiar atunci. O să-i taie elanul. O să-l rănească. Așa cum o mai făcuse o dată. Va fi îngrozitoare și crudă, și urâcioasă, și îi va spune: „Indiferent cât de mult mi-aș fi dorit să fie adevărat, dacă le spui că e copilul tău asta n-o să-l facă al tău..."

Însă când deschise gura să vorbească, îi muriră cuvintele pe buze.

–Eli...

Degetul lui mare alunecă pe gâtul ei, iar ea simți cum fierbințeala o taie precum o sabie. Trase rapid aer în piept. Dintr-odată, întregul ei corp își amintea de el. Rațiunea era inutilă. Nici o logică nu putea desface felul în care o făcuse el să se simtă în noaptea aceea pe câmp. Cum o făcea să se simtă atunci.

–Lana... Privirea lui coborî până la gura ei, apoi se ridică din nou spre ochi.

„Da", se gândi ea. „Tot ce vrei."

El făcu un pas înapoi.

–Baia e acolo.

Ea aproape căzu în față. Nu-și dăduse seama că își sprijinise întreaga greutate pe vârfurile picioarelor. Aerul rece îi răcori pielea fierbinte.

–Oh. Mulțumesc.

–Ești bine?

–Dacă *eu* sunt bine? râse ea. Însă imediat ce ajunse în siguranța toaletei, își strânse mâinile să le oprească tremurul.

El o împingea. Intenționat. Deliberat. Ura asta. Iubea asta. Înnebunise. Își sprijini mâinile de chiuveta neagră de granit și se privi în ochi.

–Nu, răspunse ea. Nu sunt bine deloc.

Karin închise luminile la Wildflower Barn și setă alarma. Trecuseră patru zile întregi de când ea și Gene discutaseră despre posibilitatea de a adopta copilul Lanei. Iar Karin se felicită pentru că avusese puterea să nu mai deschidă subiectul. Se îndreptă spre mașină sub norii groși de toamnă și prin frunzele cu nuanțe ruginii. Pașii de pe pietrișul parcării o făcură să tresară speriată. Iar când se întoarse îl zări pe Calvert, care pândea în felul său caracteristic. Purta blugi vechi și o haină la fel de veche. Nu se bărbierise. Își dădu seama că geanta de marinar era singura sa posesiune.

–Salut, Karin.

Sentimentele ei erau amestecate. Nu era chiar surprinsă să-l vadă; Lana îi spusese că o mai vizitase în acea lună. Îi privi hainele ponosite și chipul obosit și, pe de o parte, se gândi: „Perfect, merită să arate în halul ăsta". Însă, pe de altă parte, inima ei se deschise spre el, i se făcu milă și văzu în el doar o persoană care avea nevoie de ajutor. Planul ei funcționase perfect; Calvert era, oficial, un om fără adăpost. Însă acum, că primise ceea ce dorise, gustul răzbunării se dovedi acid.

Deschise portiera mașinii și își aruncă poșeta înăuntru.

–Karin, îmi pare rău. Nu știu ce să fac. Însă am nevoie... Am nevoie...

–De ce anume?

–Am încercat să mă descurc singur în ultimele zile, spuse el. Însă am nevoie de *ajutor*.

Inima ei bătea să-i spargă pieptul. Avea nevoie de ajutor. Avea nevoie de ajutorul *ei*. Avea nevoie de *ea*.

Știa că bărbatul din fața ei era tatăl ei și totuși, dintr-un motiv inexplicabil, îl simțea complet străin, ca și când întregul lor trecut fusese șters – sau echilibrat –, iar ei se întâlneau pentru prima dată pe picior de egalitate.

–Nu am unde să mă duc. Vor să mă alunge din oraș.

–Și ce vrei să fac eu? întrebă ea.

Calvert plecă fruntea.

–Nu știu.

Karin oftă. Nu asta plănuise ea. Nu dorise să-l vadă cerșetor. Pur și simplu, dorise să dispară. Să se ducă înapoi de unde venise. Dar iată-l acolo, cerându-i ajutorul.

„Oh, Doamne", se rugă ea în tăcere.

Cum ar fi putut să-l refuze? Acum lucrurile stăteau altfel decât atunci când apăruse prima dată, de când pusese poliția pe urmele lui. Acum că Lana era însărcinată, vedea direcția în care se îndrepta propria ei viață. În viitorul ei exista un copil. În viitorul ei apropiat. Și știa că trebuia să fie recunoscătoare pentru asta. Făcuse o promisiune în fața lui Dumnezeu că va fi un om mai bun. Dacă refuza să îl ajute atunci pe Calvert, ar fi însemnat să-și calce cuvântul.

–Am o slujbă la șantierul de lângă lac, continuă Calvert. Fac opt dolari pe oră la negru. Până mă pun pe picioare. Și curând o să am un loc al meu. Însă încep abia peste câteva zile. Și nu știam ce să fac și am venit să te văd.

–Nu știu, spuse Karin. Un lucru bun la el era că nu-și aducea aminte să o fi mințit vreodată. Însă tot nu avea încredere în el. Își strânse buzele și îl privi pe bărbatul care îi era tată, îi privi cizmele murdare de șantier, blugii care fuseseră spălați de atâtea ori încât deveniseră cenușii. Acea imagine demonstra că își ispășise cu adevărat pedeapsa, iar acum venea să implore la ușa ei. Nu-l putea

refuza. Mai ales că, în parte, nefericirea lui fusese provocată de ea.

–Karin, știu că m-am purtat urât cu voi. Și, probabil, n-ar fi trebuit să mă întorc în oraș. Însă m-am gândit... M-am gândit că poate reușesc să repar lucrurile. Să văd dacă pot să fac ceva să mă revanșez pentru tot.

Karin continua să tacă.

–Însă acum am încurcat-o din nou, râse el sec.

–Pe unde dormi? întrebă ea.

–Pe ici, pe colo, răspunse el. A fost cald afară. Nu e chiar atât de rău.

Își îndepărtă privirea de la el, incapabilă să-și imagineze că ar fi putut dormi pe pământ. Ura să-l știe în nesiguranță.

–De cât timp ai nevoie?

–Ei bine, eu...

–Și dacă îți cumpăr un bilet de tren să te întorci în Wisconsin?

–Frumos din partea ta. Însă am nevoie de doar câteva zile. Cel mult trei. Vezi tu, eu...

–În regulă. Se sprijini de mașină, caldă încă de la soare. Pot să te cazez la un motel, o vreme.

–Mulțumesc. Mulțumesc din suflet.

Ea își îndreptă degetul spre el și se încruntă.

–Și să nu crezi că dacă te ajut asta înseamnă că se schimbă ceva. Nu-mi placi. N-o să-mi placi niciodată.

–Înțeleg, spuse el.

Ea șovăi. Era o nebunie. Se simțea ca și când i-ar fi deschis o ușă să se întoarcă în viața ei. „Dar poate chiar asta ți-ai dorit tot timpul", îi șopti o voce din adâncul ei.

–E doar temporar, spuse ea.

Apoi deschise ușa mașinii și îi făcu semn să urce.

25 septembrie

Lana și Charlotte stăteau una lângă alta, pe scaune identice, la ginecologie. În colț se aflau două adolescente, dând mesaje cu atâta preocupare încât nu putea exista altă explicație decât nervozitatea. Sub un televizor vechi, pe ecranul căruia se vedeau Julia Roberts și Cameron Diaz, un cuplu mai în vârstă răsfoia revistele vechi de o lună. Lana abia se stăpânea să nu-i întrebe: „Voi doi pentru ce ați venit?" Privi peretele cu afișe din fața ei, din care zeci de chipuri desenate pline de grijă se holbau la ea.

Charlotte se juca absentă cu un cercel, o verigă de argint.

–N-ai spus nimic despre nuntă. Cum a fost?

–Frumos, răspunse Lana, însă mintea ei încă era amețită după acea noapte. Aproape că-l lăsase pe Eli să o sărute. Sau, și mai rău, aproape îl sărutase ea pe el. Nu știa ce era mai chinuitor: să știe ceea ce aproape se întâmplase sau să știe ce nu se întâmplase.

–Eli se poartă... ciudat.

–Cum adică?

–E... nu știu. E schimbat.

–Va trebui să-mi explici mai multe, spuse Charlotte încruntându-se.

Lana își mușcă buza pe interior, temându-se să vorbească despre subiectul pe care nu dorea să-l recunoască pronunțându-l cu glas tare.

–Flirtează cu mine! spuse ea repede.

–Flirt. Adică flirt *pe bune?* întrebă Charlotte, dându-și părul castaniu-cenușiu peste umeri. Adică mai mult decât flirturile voastre obișnuite?

–Cred că a vrut să mă sărute. Am văzut asta în ochii lui.

–Spune-mi ceva ce nu știu, râse Charlotte. Lana, simte de ani buni ceva pentru tine. Am crezut că știi.

Lana coborî privirea.

–La început, așa am crezut și eu. Apoi... apoi am fost sigură că a trecut. Cred că m-am înșelat.

–E îndrăgostit de tine, zise Charlotte cu un zâmbet trist. Însă îmi dau seama de ce nu-i dai importanță în mintea ta. E mai simplu așa.

–Nu știu ce să fac. Schimbă regulile.

–E un joc pe care vrei să-l joci?

Lana trase adânc aer în piept.

–O parte din mine vrea. Însă... nu cred că o relație romantică ar funcționa. Mi-ar fi prea teamă să nu-l pierd.

–Și de ce n-ai face-o să meargă? Sunteți prieteni de-atâta timp. Ce anume s-ar schimba în afară de partea fizică?

–Nu știu. Lana își frecă puternic palma de brațul capitonat al scaunului. Poate el se va schimba. Sau poate eu. Apoi ce s-ar întâmpla? L-aș pierde dacă relația n-ar merge.

–În dragoste există întotdeauna riscuri.

–Nu vreau riscuri, spuse Lana, simțind cum furia urcă dintr-un izvor adânc și ascuns. Vreau ceva sigur. Ceva pe care să mă pot baza, dar care să nu-mi pună lanțuri.

–Și nu face chiar asta Eli pentru tine?

–Ba da. Acum. Ca prieten.

–Nu prea sunt convinsă.

–E ca și cum ai face o prăjitură, spuse Lana. De ce să schimb rețeta dacă prăjitura e perfectă așa?

Charlotte încuviință din cap, cu o privire caldă și înțelegătoare.

–Însă dacă tu crezi, de fapt, că prăjitura e perfectă pentru că nu ai gustat ceva mai bun? Dacă există mai mult de oferit?

Asistenta strigă un nume din prag, iar cele două adolescente se priviră cu o expresie îngrozită. Apoi se ridicară și o urmară.

–Poate că ai dreptate, spuse Lana.

–Și ce te-ai hotărât să faci cu copilul? întrebă Charlotte, coborând vocea.

–Îl dau în adopție.

–Dar chiar ai putea să faci asta?

–De ce să nu pot? Lana coborî privirea. Ar fi mai moral să îl dau decât să-l păstrez. Adică, uită-te la mine. Uite ce viață și ce visuri am. Nu sunt pregătită să renunț la aventură. Așa că nu prea pot să fiu mamă.

–Poți să ai aventuri *și* să fii și mamă.

–Nu. Știu cum e să trăiești într-o casă în care nu te poți baza pe oameni, în care doar ei vin și pleacă. Copilul are nevoie de o mamă cu picioarele pe pământ. Puternică. Previzibilă. De cineva care să nu-mi semene.

–Ar avea cine să te ajute, spuse Charlotte cu căldură.

–Te referi la Karin.

–Și la mine. Și la Eli. Copilul nici nu și-ar putea dori o familie mai bună.

–Da, așa este. Însă indiferent cât de mult ajutor mi-ați putea da, tot eu rămân mama lui. Totul va depinde de mine. Ori renunț la visele mele de călătorie, ori le amân pentru după douăzeci de ani, când va crește copilul. Și chiar dacă l-aș păstra, e posibil să-i fac rău.

–De ce crezi că ai putea să-i faci rău?

–Pentru că, chiar dacă acum îl iubesc, poate că după câțiva ani o să ajung să-l urăsc pentru că s-a așezat în calea vieții pe care îmi doresc să o duc.

Charlotte scutură din cap.

–Lana, nu ești *el*. Nu semeni cu Calvert. Nu cred că ar trebui să-ți faci astfel de griji.

Lana coborî vocea:

–Chestia este că cea menită să fie mamă este Karin. Nu eu. Simt că soarta noastră a fost cumva încurcată. Mi se pare destul de clar ce trebuie să fac.

–Dumnezeule, spuse Charlotte șocată. Vrei să-i dai copilul lui Karin.

–Dacă îl va vrea, oftă Lana. Însă nu sunt sigură că o să vrea. Dacă ar fi vrut să adopte un copil, probabil ar fi făcut-o până acum.

Charlotte se încruntă.

–Nu e chiar atât de rău, continuă Lana. Are logică. Așa aș putea să văd copilul și să rămân în viața lui, fără să risc să îl distrug dacă sunt un părinte rău.

–Karin știe?

–Încă nu, dar cred că mi-a făcut niște aluzii. Nimic evident. Acum câteva zile, în timp ce vorbea despre depozitarea echipamentului de sport, mi-a zis: „Eu și Gene am pus bicicleta organică în camera care ar fi trebuit să fie a copilului. Păcat că tu nu ai o cameră în plus la *tine* acasă."

–Asta e răutate, spuse Charlotte.

–Nu chiar. Așa e Karin.

–N-ar trebui să-i dai copilul lui Karin doar pentru că așa vrea Karin.

–Dar nu e vorba doar de Karin, ci și despre mine. Mi-am spus că atunci când Karin va avea o familie a ei, eu o să pot pleca o vreme. Așa că este logic: îi dau copilul lui Karin, ea are atunci familia și stabilitatea pe care și le-a dorit mereu, iar eu sunt liberă să plec o vreme în Costa Rica, așa cum mi-am dorit mereu.

Charlotte scutură din cap.

–Ceva lipsește din planul ăsta.

–Ce anume?

–Sentimentele tale. Charlotte îi luă mâna. Copilul acela e al tău, Lana. E parte din tine. Și mereu ai avut un suflet blând și iubitor. Nu cred că o să-ți fie atât de ușor precum crezi să dai copilul.

Lana își înghiți nodul din gât. Îi era teamă că Charlotte avea dreptate. O să-i fie greu să dea copilul, însă era nevoită. Își auzi numele strigat de asistenta din prag, cu hotărârea ciocănașului unui judecător.

–Cred că e singura cale, spuse ea.

Eli scoase un teanc de bancnote mototolite din buzunarul blugilor și se strădui să le îndrepte înainte de a le oferi la casierie. El și femeia, o roșcată probabil de aceeași vârstă ca studenții lui, începuseră să pălăvrăgească despre polițiștii de la rutieră și despre intersecțiile aglomerate, însă conversația se întrerupse când Eli porni să se scotocească după bani. Ea începuse să-i pună cumpărăturile în punga reciclabilă, în timp ce el se încrunta și își cerea scuze. Ea râse când el îi întinse, în sfârșit, banii. El își luă pungile și se îndreptă spre casă.

În ultimele zile fusese în toane bune. Se simțea ca și când ar fi trecut peste un obstacol, însă acela nu era decât primul din numeroasele obstacole, iar următorul avea să fie important. Pentru prima dată în viață, se simțea complet relaxat în pielea lui.

Consecințele acestei transformări fuseseră uimitoare. Brusc, se părea că oamenii îl plăceau mai mult, iar el pe ei, de asemenea. Era interesat de orice. Se simțea bun și generos față de toată lumea. Mai ales femeile erau receptive. Nu era prea sigur, însă i se păruse că flirtau mai mult cu el sau le surprindea observându-l. De obicei, nu-și permitea să creadă că se întâmpla așa ceva. Însă de ce să nege adevărul? Se schimbase.

Duse cumpărăturile acasă, fredonând încetișor. Iar când începu să despacheteze, găsi un bon care nu era al lui, cu numele casieriței și un număr de telefon scris cu cerneală albastră. Râse, însă mototoli bonul.

Pentru el exista o singură femeie. Posibilitatea să dea greș, să fie obligat să folosească noua încredere căpătată ca să-și făurească un viitor fără ea, era reală. Însă nu va da înapoi. De ani întregi nu se simțise atât de optimist; avea același entuziasm pe care îl simțea când era în vreo expediție și era sigur că avea să descopere ceva măreț. Era prea aproape ca să dea înapoi.

Lana purta un pulover vechi de lână cu guler înalt răsucit până la bărbie. Chiar dacă rămăsese surprins

să o vadă la ușa lui la ora nouă seara, Eli nu o arătă. Însă ea observă felul în care el o cuprinse cu brațul, sub pretextul că o conduce înăuntru.

Casa lui Eli fusese întotdeauna un refugiu pentru ea. Gustul său pentru mobilă era mult mai rafinat decât al ei. Chiar dacă ei îi plăceau mai mult culorile exotice și scaunele desperecheate, canapeaua lui de piele maro și pereții ruginii arătau preferința lui pentru simplitate. Și totuși, cu tot interesul său pentru design, nu se chinuia să păstreze ordinea în casă. Pe podea zăceau aruncate cărți, iar ziarele acopereau măsuța de cafea. Tot felul de telecomenzi stăteau pe brațele fotoliilor, iar tenișii lui rămăseseră cu șireturile legate, în mijlocul camerei.

–Ce vrei să-ți aduc? întrebă el.

–Nimic, răspunse ea. Se așeză pe canapea, fără să atingă pernele din spatele ei.

–Sigur?

–Da. Vino și stai lângă mine.

Eli zâmbi ușor în colțul gurii. Se așeză pe canapea, mai aproape decât și-ar fi dorit ea.

Lana trase aer în piept. Discuția pe care trebuiau să o aibă nu era simplă. El părea în toane bune, iar ea ura că trebuia să îi strice buna dispoziție. Însă nu avea de ales. Așteptarea doar ar fi înrăutățit lucrurile.

Își repetase de sute de ori cuvintele acasă și în drum spre el. „Eli, vreau să știi că te prețuiesc ca prieten, un prieten foarte apropiat. Mereu o să simt asta."

Și totuși, acum că el stătea lângă ea, tremura și își dădea seama că habar n-avea cum să înceapă conversația pe care era necesar să o poarte. Nu plănuise nici o introducere, nu se gândise cum să abordeze subiectul. Mereu îi fusese ușor să vorbească cu Eli. Însă acum cuvintele refuzau să iasă.

–Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea îl privi în ochii căprui, atât de luminoși și de plini de afecțiune. Acel pistrui care clipea precum o stea de sub genele sale de jos. Era îmbrăcat cu un hanorac bleumarin

și blugi largi, iar părul castaniu îi stătea ridicat la spate, ca și când tocmai s-ar fi trezit din somn. Putea simți mirosul detergentului de rufe și izul masculin al gelului său de duș. Dintr-odată și-ar fi dorit să-și îngroape fața în căldura acelui loc în care hanoracul întâlnea fierbințeala netedă a pielii.

Eli își îngustă privirea, ca și când ar fi știut ce gândea ea, ca și când și-ar fi dat seama de schimbarea subtilă a privirii ei și i-ar fi citit în minte. Ea se sperie și încercă să se uite în altă direcție. Însă atracția era imposibil de alungat. Eli se întoarse ușor, întorcându-se infinitezimal spre ea. Lana surprinse mirosul de mentă al respirației lui și văzu cum privirea lui se opri pe gura ei.

„Eli, vreau să știi că te prețuiesc ca..." Dar cuvintele îi rămaseră în gât, înlocuite de o dorință care izbucnise în ea ca un gheizer, ridicată dintr-un loc adânc și ascuns. „Te rog, sărută-mă", se rugă ea. „Te rog."

Iar pentru că el nu o făcu, ea îi cuprinse chipul în palme și se aplecă spre el.

Simți cu întârziere surprinderea lui, iar preț de o clipă se gândi: „Oh, nu, l-am judecat greșit". Poate că dorința din ochii lui fusese doar imaginația ei. Poate îi atribuise o nevoie care era, de fapt, în întregime a ei.

Însă imediat mâinile lui erau în părul ei, pe umerii ei, peste tot, iar gura lui era doar un foc mistuitor și lacom ca un incendiu, un foc ce se revărsa printr-o ușă deschisă. Ea își îngropă degetele în hanoracul lui, ridicându-și coapsa ca să se apropie mai mult de el. Era mai bine decât își amintea ea. Mult mai bine. El se răsuci pe canapea și o lăsă pe spate pe pernele moi ca să-și potrivească trupurile, iar când pieptul lui se lipi de al ei, ea se arcui spre el, căci întregul ei corp dorea mai mult. Era copleșită de el. Îi atingea începutul și sfârșitul fiecărui nerv din corp, pe cei de la suprafața pielii și pe cei din adâncul ei. Dorise doar să încerce apa cu degetul,

să verifice temperatura. Dar se trezise cufundându-se și înecându-se împreună cu el.

Mâna lui îi prinse spatele genunchiului și cu o mișcare rapidă îi îndoi și ridică piciorul, legându-le trupurile într-un fel vechi de când lumea. O șocă intimitatea acelui gest, presiunea decisă a coapselor lui. Avea nevoie de aer, avea nevoie să-și limpezească mintea. Dar nu reuși să respire decât o secundă înainte ca gura lui să ajungă pe gâtul ei, înnebunind-o, trăgând-o din nou în vârtej.

„Așteaptă!" Auzi cuvântul în minte cu mult înainte să găsească luciditatea să-l rostească.

–Eli. Așteaptă.

Din gâtul lui se auzi un zgomot înfundat.

–Te rog. *Așteaptă.*

El nu își ridică imediat capul. Încetă să se miște, iar ea simți dificultatea cu care o făcuse, bătaia inimii lui și respirația lui fierbinte pe pielea ei. Când ridică în sfârșit privirea, ochii lui erau încețoșați de dorință. Se desprinse ușor, iar ea îl împinse. Se ridică pe cât de repede putea, cu tot sângele în obraji, apoi se duse în cealaltă parte a încăperii. Nu putea să-l privească, astfel că rămase lângă fereastră, uitându-se prin propria reflexie la luminile slabe ale străzii.

Trebuia să spună ceva. El aștepta și merita asta. Însă cuvintele păreau inutile și fără valoare. Când vorbi, răsuflarea ei lăsă o pată vie și albă pe geam.

–Nu asta am vrut să se întâmple.

El nu spuse nimic.

Panica se lupta cu dorința de-a oferi o explicație, de a desface ceea ce făcuse. Se gândi cu toată rapiditatea de care era în stare creierul ei încetinit.

–Eli. Am venit aici să îți spun că te prețuiesc ca prieten...

–Știu asta.

Se întoarse cu fața spre el și îl văzu stând pe canapea, cu brațele pe genunchi, privind-o intens. Mâinile lui era încleștate.

–Și eu te prețuiesc ca prietenă.

Ea dădu din cap, fără să fie prea sigură că sunt pe aceeași lungime de undă.

–N-am vrut să te sărut.

–Dar ai făcut-o.

–Am făcut-o. Se rezemă din nou de pervaz, cu ambele mâini pe marginea de lemn. Se simți cuprinsă de un fior minunat, care ardea îndoiala și întunericul. „Clar am făcut-o."

El se ridică și se apropie încet spre ea.

Ea continuă, străduindu-se să-și amintească argumentele logice pentru care i se părea o idee proastă să-și sărute cel mai bun prieten.

–Te-am sărutat. Însă nu am vrut. Pentru că, adică vreau să spun că nu e un moment prea potrivit. El mai făcu vreo câțiva pași spre ea, iar ea nu-și dădea seama dacă o asculta sau nu. Însă continuă: Nu știu de unde au apărut sentimentele astea. Acum am nevoie ca noi – tu – să fim oameni cu capul pe umeri. El ajunse aproape de ea. Știa că se bâlbâia, însă nu se putea opri. Nu vezi? E o perioadă atât de stranie pentru mine. Am nevoie de stabilitate. Am nevoie de prietenie. Am nevoie de... Am nevoie de...

–Ai nevoie de...?

Ea îi privi gura, acele buze care știa că o puteau înnebuni. Nu mai putea să nege.

–Am nevoie de tine.

El o sărută, însă nu era sărutul pe care și-l dorise ea. Doar un sărut ușor, care o făcu să îl prindă de hanorac și să caute mai mult. Trebuia să închidă ochii o clipă ca să se calmeze.

–Trebuie să vorbim despre asta, spuse ea.

–Da. Trebuie. Făcu un pas înapoi, lăsând aerul rece între ei. Însă nu în seara asta. Nici unul din noi nu e în stare acum să vorbească.

–Mulțumesc, spuse ea.

Afară era o noapte vântoasă, iar copacii se aplecau și trosneau. Își strânse și mai mult haina și se îndreptă spre mașină. Luă o gură de aer curat, așteptând să fie cuprinsă de un sentiment de eliberare, să fie ea însăși din nou. Însă nu avea decât sentimentul paradoxal că tocmai fugise dintr-un loc în care își dorise întotdeauna să fie.

Pe străzile întunecate și pustii coborî geamul de la fereastra mașinii ca să lase să intre aerul înghețat și deschise radioul, căutând până când difuzoarele vibrară de la sunetele de bass. Câmpiile care se întindeau către munții îndepărtați erau întunecate și sinistre, mai mult fumurii decât negre în lumina lunii. Deasupra, cerul era fără stele, doar cu o lună umflată.

Conduse pe cât de repede o lăsau curbele șoselei. Existau motive pentru care oamenii nu se îndrăgosteau de prietenii lor. Trebuia să țină minte asta. Ar fi trebuit să știe deja că atunci când fantezia se lovea de realitate, rezultatul era, de obicei, un dezastru. Așteptările mari ale fanteziei și adevărurile fundamentate ale vieții reale pur și simplu nu se potrivesc. Acela era unul dintre motivele pentru care se învățase să-și definească foarte clar sentimentele pentru Eli, îndepărtând dorința și aducând la lumină prietenia.

Însă locul pe care Eli îl ocupa în inima ei era prea mare și prea extins ca să primească vreo etichetă superficială sau să fie încadrat în vreun grup. În tot acest timp se bazase pe el să fie realitatea ei, un fel de bun venit pentru ea, omul ei de bază de zi cu zi. Însă acum Eli îi spunea că era altceva: era și fantezia ei, o promisiune secretă de plăcere, pasiune și sex. Și se îngrijoră. Cum ar putea să fie el ambele și să fie și de durată? Cum ar fi putut trăi o viață cu el?

Avusese atâta grijă să construiască structura relației lor; petrecuse ani întregi șlefuindu-și sentimentele pentru el, înăbușindu-le când deveneau prea fierbinți și acute, convingându-se că tot ce simțea era blând și îndepărtat. Timp de zeci ani, prietenia lor asistase la numeroasele călătorii ale lui Eli, urcușurile și coborâșurile create de absența și de prezența lui. Prietenia protejase propriile vise de călătorie ale Lanei; atâta timp cât se ținea la o anumită distanță de el, nu va fi tentată să renunțe la visele ei pentru el. Regulile ei îi ajutaseră pe amândoi.

Însă, pe măsură ce pe sub roțile ei treceau kilometru după kilometru și își tot repeta să fie rațională, realistă și inteligentă, o parte din ea rămăsese cu el, în sufrageria lui, în brațele lui, cerând tot ce avea el de dat, văzând acea seară cu un final diferit, mult mai satisfăcător.

Octombrie

Primula: Ca floare polenizată de insectele nocturne, primula este o floare a nopții. Unii spun că petalele sunt ușor fosforescente. Alții speculează că florile nu răspândesc lumină proprie, ci păstrează lumina soarelui primită în timpul zilei. Indiferent care e motivul, natura adevărată a acestei flori se vede cel mai bine după apus.

1 octombrie

După ce i se termină tura, Karin ieși de pe alee și vră către motelul unde stătea tatăl ei, îndreptându-se în linie dreaptă spre clădire. Acum se întuneca devreme, și felinarele de pe străzi se aprindeau încă din timpul după-amiezii. Copacii de pe munții din depărtare erau o masă de portocaliu și roșu aprins, strălucind precum flăcările sub cerul rece.

Când luă colțul la motel, Calvert o aștepta în ușa camerei 41, chiar acolo unde spusese că va fi. Respira greu. Purta o jachetă ponosită cu lângă albă la guler, blugi vechi și cizme maro mari. Își încrucișase mâinile la piept ca să se încălzească.

–Ți-e foame? întrebă ea.

El încuviință din cap, privind-o ca și când s-ar fi așteptat să-i răspundă: „Asta e, ghinion".

–Atunci vino. Să mergem.

El o urmă la dubiță.

În prima parte a drumului către restaurant, el nu încercă să facă conversație, iar Karin îi fu recunoscătoare pentru asta. Avea nevoie de timp să se obișnuiască, să trăiască iar în același spațiu cu el. Trecuse aproape o săptămână de când acceptase să îl ajute și, pe măsură ce treceau zilele, Karin se gândise atent. Începuse să vadă apariția lui Calvert cu alți ochi. I se ivise ocazia să îi vorbească pentru prima dată ca de la adult la adult. Poate că merita o explicație pentru felul în care o crescuse. Și poate și el merita șansa să ofere o explicație.

Casele treceau una câte una, cu lacul zărindu-se printre copacii de pe partea dreaptă, și, kilometru după kilometru, distanța dintre clădiri devenea tot mai mică, până când peisajul de țară lăsă loc energiei orașului, cu trotuarele sale aglomerate și intersecțiile luminate de farurile mașinilor. Când intră în parcarea supraetajată, el îi întinse un teanc de bancnote; ea îi făcu semn să le lase lângă schimbătorul de viteze, în timp ce ea rămase cu ochii la rampele de beton.

–Ce sunt ăștia?

–Banii pe care ți-i datorez pentru cele trei zile la motel.

Ea privi în lumina slabă a garajului cu tavan jos, concentrându-se mai mult decât era necesar să găsească un loc.

–Și am vrut să-ți mulțumesc.

–N-a fost mare lucru să-ți împrumut banii.

–Da, îți mulțumesc pentru bani. Însă îți mulțumesc că i-ai luat pe polițiști de pe capul meu.

Karin își frecă palmele cu putere de pielea volanului, foarte stânjenită. Băgă dubița într-un spațiu liber și opri motorul.

–De unde ai știut că eu sunt?

–Eu aș fi făcut același lucru, spuse el.

Ea dădu din cap, abia stăpânindu-se să nu-și ceară iertare. Își dădu seama brusc cât de nebunesc era totul. Poate că exagerase un pic.

–Să nu îți ceri scuze. Nici mie nu mi-ar fi plăcut să mă văd apărând în oraș după toți acești ani. Ai făcut ce trebuia.

–Hai să mergem să mâncăm, spuse ea.

După ce străbătuseră câteva străzi, acum stăteau pe scaune de lemn, privind tăcuți meniul. Restaurantul, aflat pe Cherry Street colț cu South Winooski, avea pereți bej luminoși, un bar lung și ferestre mari care dădeau spre strada aglomerată. Când chelnerița veni la masă, Karin comandă clătite de hrișcă cu sirop local de arțar, iar Calvert o tortilla cu cârnat chorizo, ouă ochiuri și brânză Monterey Jack. Închise meniul și îl lăsă pe masă, însă Karin îl luă și i-l dădu direct chelneriței, care plecă.

El își încrucișă mâinile în poală.

–De cât timp ești măritată?

–De trei ani, răspunse Karin.

–Și e un băiat bun?

–Cel mai bun. O să fie un tată bun. Când o să avem copii.

Calvert sorbi din apă.

–Și când se va întâmpla asta?

–Greu de spus, răspunse Karin pe un ton sugrumat.

El nu continuă subiectul.

–Și cum se descurcă Lana cu... treaba aia?

–Cred că e bine. E sănătoasă, dacă asta vrei să știi.

–Iar prietenul acela al ei o să-și asume responsabilitatea?

–Tu ar trebui să știi mai bine, râse Karin.

Calvert tăcu.

–Ce e? întrebă Karin. Ce s-a întâmplat?

El luă șervețelul și îi rupse colțul.

–Îți aduci aminte de ziua în care Lana a absolvit liceul?

–Sigur. Le-ai dat vecinilor biletul tău.

–Ei bine, am fost.

–Nu, n-ai fost.

–Am stat în vârful dealului, în pădure, unde mergeau copiii să fumeze după meciurile de fotbal și am văzut totul.

–Ai făcut asta și pentru mine? întrebă Karin.

–Nu. Nu, n-am făcut-o.

Sunetul de tacâmuri și muzica acopereau liniștea dintre ei. Karin se uită absentă la chelnerițele care alergau prin încăperea aglomerată, asimilând cu greu ceea ce tocmai auzise.

–Îmi pare rău, spuse Calvert.

Karin nu-l putea privi.

–Am vrut atât de mult să mă placi...

–Și te-am plăcut. Doar că... Mi-a fost mai ușor să mă înțeleg cu Lana pentru că părea că nu-i pasă prea mult de nimic.

–Îi păsa, rosti Karin furioasă. Doar că nu o arăta niciodată.

–Poate că așa e. Nu încerc să îmi caut scuze. Dar că... după ce a absolvit Lana, am știut că nu mai aveți nici un motiv să rămâneți aici. Am știut că o să plecați îndată ce o să puteți. Așa că am stat acolo, pe dealul lângă terenul de fotbal, și am ascultat tot discursul acela îngrozitor, gândindu-mă: „Trebuie să lămuresc lucrurile cu ele". Însă știți la fel de bine ca mine că nu sunt altceva decât un laș. Și nu puteam atunci să spun sau să fac nimic ca să îndrept lucrurile.

–Nu sunt prea sigură că poți face asta acum, spuse Karin. Poate sentimentele tale s-au schimbat de-a lungul anilor, însă ale mele și ale Lanei, nu. Și dacă ai fi uns papă mâine, tot același Calvert vei rămâne pentru noi.

–Nu pot să-mi cer iertare pentru felul în care v-am crescut, pentru că voi v-ați crescut, de fapt, singure. Însă vă spun că, dacă aș fi știut atunci ceea ce știu acum, aș fi procedat altfel.

Karin îl privi cu atenție, stăpânindu-și dorința de a-și întinde brațele spre el. Sesizase o vulnerabilitate profundă și timidă în cuvintele lui. Și, cu toate că o parte din ea încă era furioasă pe el, îi urla în ureche să nu-l creadă, să nu se lase păcălită, respingea acea voce negativă. Calvert avea nevoie să se împace cu trecutul la fel de mult ca ea. Se gândi cât de dificile fuseseră ultimele luni, cât de dificil îi era să facă față zilnic propriei ei furii. Ar fi un adevărat balsam pentru amândoi să ierte, chiar dacă nu puteau uita.

–Apreciez ceea ce încerci să faci, spuse Karin încet. Așa că, dacă vrei, te pot ierta.

Calvert privi în farfurie, iar Karin se gândi că își ascunde lacrimile.

–Însă trebuie să știi, continuă ea, că dacă te iert nu înseamnă că putem fi iar o familie mare și fericită. Înțelegi ce vreau să spun? Sunt prea multe între noi. Prea multă istorie. Chestiile astea... n-o să treacă așa ușor.

–Știu asta, spuse Calvert. Nu mă aștept să fiu invitat la masa de Crăciun. Pur și simplu era ceva ce trebuia să fac. Am crezut că o să pot să vă ajut, fetelor, că o să pot să îmi răscumpăr greșelile. Iar după ce termin cu asta, o să plec.

Karin dădu din cap. Și-ar fi dorit ca viața ei să fie ca a personajelor din cărți sau din filme, când fiii rătăcitori se întorceau, se împăcau și totul avea un final perfect. Însă sfârșiturile cu adevărat fericite erau mai puțin spectaculoase și mai complicate decât în filme. În timp ce stătea acolo cu Calvert, simțea o apropiere. Și era recunoscătoare pentru asta; o satisfăcea. Însă așa ceva nu însemna că se va plimba la apus de soare la brațul lui.

–Nu prea avem nevoie de ajutor, spuse Karin. Așa că nu e nevoie să mai rămâi aici. Cred că te poți întoarce.

–Dar ce se va întâmpla cu... Vocea i se pierdu. Lana tot nu vrea să vorbească cu mine. Vrei să vorbești tu cu ea în numele meu? Vrei să-i spui că... să-i spui că...

–Ce anume?

–Nu știu. Poate o poți ruga să-i dea o șansă bătrânului.

Karin trase aer în piept, amintindu-și că o făcuse pe Lana să-l înfrunte pe Calvert în locul ei.

–Nu știu dacă o să pot face asta. Asta e între voi doi. Și cred că i-am cerut deja prea multe în privința ta.

Calvert își aranjă tivul mânecii.

–Însă o să mă gândesc la asta, spuse ea.

Chelnerița veni la masă, așezându-le pe rând farfuriile.

–Clătite și tortilla... Vă mai aduc ceva?

Karin își privi farfuria plină cu mâncare. Deja era sătulă, fără ca măcar să se fi atins de ea.

–Mulțumesc, deocamdată nu mai vrem nimic, spuse ea.

Gene o aștepta în bucătărie când ajunse acasă de la Barn în acea seară. În încăpere mirosea a pâine prăjită cu unt și a omletă. Micul dejun la cină fusese întotdeauna specialitatea lui, și totuși nu o încânta prea mult ideea să mănânce două mic dejunuri în acea zi.

–Hei, spuse el, fără să se întoarcă. Ai întârziat.

–Iar tu ai venit prea devreme.

–Te-am sunat pe mobil.

Își lăsă geanta pe masă și își scoase haina. Își închisese celularul cât stătuse la masă cu Calvert și uitase să-l deschidă din nou. Agăță haina în cuierul de lângă ușă. I se întâmplaseră multe în acea zi. Atât de multe pe care dorea să le împărtășească cu soțul ei. Nu știa de unde să înceapă.

–Vrei un ou? întrebă el.

Ea se așeză la masă, urmărind cum cutele de la spatele cămășii lui se încrețeau odată cu mișcările cu care învârtea spatula.

–Am mâncat, spuse ea. Am luat cina.

–Cu cine?

–Cu Calvert...

Rămase o clipă nemișcat, fără să facă nimic, ca și când aștepta să se întâmple ceva.

–De ce ?

–Pentru că simțeam nevoia, răspunse ea.

Se întoarse brusc, cu spatula în aer.

–Însă ți-ai petrecut fiecare clipă de când te cunosc spunându-mi cât de mult îl urăști, cât de greu a fost să crești la pensiune. Nu înțeleg.

Ea studie ridul dintre ochii lui și șanțurile de pe frunte.

–De ce pari enervat?

El se întoarse din nou cu spatele la ea, zgâriind fundul tigăii.

–Pur și simplu mi se pare ciudat că vrei brusc să-l vezi.

–Nu e chiar așa, spuse ea. Însă trebuie să-ți spun... că mă simt mai bine.

–Bine, bravo ție, răspunse el.

–Gene... ce e... de ce ești așa?

–Omul e un nenorocit. Karin, când te-am cunoscut nu puteai să dormi dacă nu era ușa încuiată. Nu puteai să faci duș dacă nu mai era cineva cu tine în casă. Iar acum îmi spui că ai avut o seară tată-fiică?

–Încerc să nu mai fiu atât de furioasă, răspunse ea, neliniștită de gândul că erau cât pe ce să se certe din nou. Nu la asta se așteptase; se gândise că o va înțelege.

–Știi ce cred eu? întrebă el.

Ea nu-i răspunse.

–Cred că ești disperată. Cred că te agăți de Calvert pentru că ești înnebunită de gândul că nu putem avea copii. Ca și când dacă ai din nou o familie cu el vei răscumpăra faptul că nu putem avea noi o familie a noastră. Karin, nu-l vreau pe ticălosul acela în viața noastră. Cine știe în ce rahat vrea să te bage. Ți-a cerut bani?

–Nu, răspunse ea. Mă rog, într-un fel... însă mi-a dat banii înapoi. S-a întâmplat de fapt altfel, eu...

–Karin, e o nebunie. Chiar nu vezi? Vobim de *Calvert*.

Ea se ridică furioasă. Pentru întâia dată după atâtea săptămâni simțise primele clipe de pace, ca și când ar fi fost în stare să vadă lumea ceva mai bine și să-și dea seama că dracul nu era chiar atât de negru.

–Nu înțeleg de ce nu mă poți sprijini în asta.

–Îmi pare rău, oftă el. Însă pur și simplu simt că nu știu cine ești în ultima vreme. Îmi faci tot felul de surprize. Ești complet imprevizibilă. Și nu știu cum să reacționez.

Ea tăcea. Înțelegea ce voia să spună. Îl făcuse să treacă prin destule.

–Cred că și pe mine m-am surprins.

El tăcu o bună bucată de timp. Într-un final se întoarse către ouă, iar ea văzu că umerii lui se relaxaseră.

–Îmi pare bine că te-ai dus să-l vezi dacă simțeai nevoia să o faci.

–Mulțumesc, zise ea, așezându-se din nou, ezitant, pe scaun. Nu știa de ce, însă avea sentimentul ciudat că el îi ascundea ceva, ceva ce știa, însă nu putea spune. Se gândi că poate era excesiv de prudentă din nou. Paranoică. Încercă să scape de acea senzație. Nu mai trebuia să gândească așa. Și se gândi că nu avea sens să dea detalii despre situația în care se afla cu Calvert, mai ales că Gene arătase clar că nu dorea să audă. Voia să se concentreze asupra lucrurilor bune.

–E prea târziu să comand omletă? întrebă ea.

–Parcă spuneai că nu ți-e foame.

–Ba cred că mi-e, răspunse ea.

9 octombrie

Lana stătea pe scaunul din față în mașina lui Eli, ciupind materialul banchetei prin mănuși, cu o concentrare sârguincioasă. În cele două săptămâni care trecuseră de când îl sărutase se tot gândise la ce să-i spună când el se va întoarce din călătorie. Când era mică, în casa lui Calvert,

Karin o învățase să nu deschidă niciodată ușa vreunei camere în care era singură, nici măcar un centimetru. Pentru că dacă zăvorul era tras, iar ușa crăpată, nu mai era în siguranță. O parte din ea simțea același lucru cu Eli, că pura curiozitate o făcuse să deschidă ușa suficient cât să tragă cu ochiul, iar acum el n-o mai lăsa să o închidă din nou complet.

–Și unde anume mergem? întrebă ea.

El o privi prin întuneric, iar ochelarii lui reflectară sclipirea rece a unui felinar pe sub care trecură.

–Aproape am ajuns.

Ea râse, un râs nervos fără motiv, apoi reveni la jocul cu mănușile. Oriunde ar fi mers, știa ce conversație urmau să aibă după ce ajungeau. Nu va putea nega că era atrasă fizic de el, însă putea sublinia că erau ori prieteni, ori nimic. Ca iubiți nu aveau vreun viitor împreună. Viața lor se îndrepta în două direcții diferite. Însă ca prieteni ar fi putut continua.

Apoi, dacă asta n-ar fi mers, va recunoaște că depindea în egală măsură de *el* și de ea să întărească limitele prieteniei lor. Va face apel la simțul datoriei și onoarei pe care îl avea el și îl va implora să nu-i ceară mai mult decât putea ea oferi.

Privi pe fereastră. Noaptea era foarte rece, iar cerul era senin și plin de stele. El coti pe o alee mică și pustie, pe lângă de terenul de atletism. Ea începu să se gândească la ce era mai rău.

–Asta e probabil ilegal, spuse ea.

–Probabil. Parcă într-un luminiș care nu era chiar parcare, apoi opri motorul. Haide.

Ea nu se mișcă.

–Vrei să vorbim? Atunci să vorbim. Însă vreau să mă plimb pe-afară în timpul ăsta.

Ieși din mașină, fără să-i lase altă alegere decât să-l urmeze. Ea își adună tot curajul pe care-l avea și își desfăcu centura de siguranță. În afara habitaclului încălzit, aerul

era înghețat, biciuindu-i obrajii. Trebui să alerge ca să-l prindă din urmă; el mergea cu pași mari.

În jurul lor, copacii căpătaseră nuanțe de auriu și roșu. Lana nu-i putea vedea, însă le simțea mirosul, dulceața frunzelor care putrezeau pe crengi. Iarba de sub tenișii ei scârțâia precum sticla care se sparge.

–Eli, e stupid. Ce vrei să dovedești?

El se opri, apoi făcu câțiva pași în urmă și o luă de mână. De la distanța aceea mirosea a castane și a scoarță de copac. Fruntea îi era încruntată, așa că se aștepta să fie furios. Și totuși, îi vorbi pe un ton blând.

–Răbdare, spuse el. Mâna lui o prinse ferm pe a ei, într-un soi de posesiune la care nu se așteptase, și își continuară așa drumul. Nu îl privi când, în sfârșit, se opriră din mers. Știa cât de lați erau umerii lui în comparație cu ai ei, cât de mult trebuia să-și ridice bărbia ca să-l privească. Știa că spațiul dintre tălpile lor nu era mai mare de câțiva centimetri și că el se uita la ea, citind-o mai bine decât ar fi făcut-o oricine altcineva.

–Știi foarte bine unde suntem, spuse el.

–Da, știu.

Ea privi în jur, ferindu-se de ochii lui. Peisajul se schimbase în ultimii zece ani. Pe deal, spre nord, se înălța o clădire care atunci nu fusese. Acum, locul în care roțile multor cărucioare de golf tociseră iarba transformând-o în firișoare mici și maro era traversat de o potecă. Și anotimpul era altul; ea și Eli veniseră aici la începutul verii, în ultima săptămână a examenelor finale. O perioadă de teste. Acum frunzele erau înghețate pe ramuri, învăluite în întuneric, însă luminate straniu de ceață și de lună.

–Eli... Îl privi cu grijă, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Îi vedea pupilele, ca două găuri negre fără fund. Senzația pe care i-o lăsase el era încă în ea, chiar și după atâția ani; coapsele lui tari, greutatea șoldurilor sale.

–Te rog, spuse ea, păstrând un ton firesc, aproape jucăuș. Du-mă înapoi.

–Nu încă. Am amânat prea mult discuția asta.

–Dacă am putea merge altundeva...

–Vreau să-mi spui o poveste. De la început. Vreau să îmi spui exact ce s-a întâmplat. Chiar aici, în locul ăsta.

„Nu se poate", se gândi ea. Privi iarba de sub picioarele ei, ca și când ar fi putut găsi acolo răspunsuri. Inima aproape îi urcase în gât. Cum ar fi putut rosti cu voce tare acele cuvinte pe care nici măcar nu le putea șopti pentru ea însăși?

–E o prostie. Haide, Eli. Uneori faci niște glume... Hai să mergem la...

–Lana. Vocea lui avea o nuanță dură și rece. *Spune*-mi.

–Te rog. Nu face asta.

–Bine. Dacă tu nu poți să-mi spui, atunci o să îți spun eu. Îi puse o mână pe torace, unde haina i se desfăcuse. Aici am văzut meteoritul. Lana... aici am făcut dragoste.

Ea îi simți cuvintele ca și când ar fi fost mai mult decât un simplu sunet, aproape ca și când el ar fi pătruns pentru a doua oară în trupul ei. Și totuși, stăteau la douăzeci de centimetri depărtare, îmbrăcați în haine groase și cu mănuși, iar de la acel moment trecuseră ani întregi.

–Nu fi supărată, spuse el.

–Nu sunt.

–E doar o amintire, nu-i așa? Nu are de ce să-ți fie teamă să te gândești din nou la ea. Se aplecă și mai mult. Ea era atât de sensibilă la atingerea lui, mereu fusese, încât se gândi că simte presiunea unică a fiecăruia dintre degetele lui pe pielea ei. Eu m-am gândit la asta de-a lungul anilor. Chiar și când îmi spuneam că nu înseamnă nimic, tot mă gândeam. Dar tu?

Ea nu răspunse. Îi simțea în respirație o ușoară aromă de mentă.

–Și încă mă gândesc și acum la asta. La felul în care părul tău se răsucea în mâna mea. La felul în care lumina răsăritului cădea pe oasele șoldului tău. Lana, m-am

gândit de o mie de ori. De câte ori te văd. Și știu că și tu te gândești.

Ea rămase locului, nemișcată.

–Vrei să-mi spui că mă înșel? întrebă el.

–Nu pot, spuse ea.

Ea îi simți ușurarea, cum întregul lui corp se relaxează. Însă doar o clipă mai târziu o privea cu o atenție și o intensitate sporită.

–Vrei să mă primești din nou în același fel?

–M-ai crede dacă ți-aș spune că nu mi-a plăcut?

–Lana, râse el, ai avut orgasm în mâna mea.

Chipul ei se înroși.

–Mi-a fost teamă să nu te pierd. Încă îmi este.

–De ce?

–Pentru că eram atât de buni prieteni. Și atunci voiam lucruri diferite de la viață. Voiam să călătoresc prin lume, iar tu doreai să rămâi aici și să-ți faci un cămin. Însă uite ce-a ieșit. Tu călătorești mereu, în timp ce eu n-am făcut-o niciodată. Viața e uneori atât de complicată și de încurcată... Am crezut că atâta timp cât rămânem prieteni eu o să pot să am viața mea și tu pe a ta, și ne vom avea mereu unul pe celălalt. Și mai știi ceva?

–Ce?

–Am avut dreptate.

El clipi, iar ea știu că își dăduse seama de logica prieteniei, de siguranța ei. Ce făcuse ea îi avantaja pe amândoi. Într-un fel, ar fi meritat să-i mulțumească.

Însă el se apropie și mai mult de ea, își urcă mâna de pe trupul pe gâtul ei și îi trecu degetele prin păr, până când capul ei se lăsă ușor pe spate.

–Ești sigură că ai avut dreptate? întrebă el.

Ea își întoarse fața, stânjenită de ceea ce știa și el: că era nevoie doar de un sărut pentru ca tot trupul ei să se cutremure. Trebuia să găsească altă tactică. Făcu un pas în spate.

–Eli, te rog. Dacă m-ai iubit vreodată, trebuie să treci peste asta. Trebuie.

Văzu cum încrederea de pe chipul lui începe să se clatine.

–De ce?

–Pentru că dacă facem dragoste, lucrurile s-ar putea schimba. Te rog... Dacă respecți prietenia noastră, dacă respecți tot ce am avut împreună în ultimii zece ani, atunci nu vei încerca să schimbi nimic.

–Nici nu schimb nimic. Ceea ce simt pentru tine nu s-a schimbat. Și nu se va schimba vreodată. Doar că nu mai ascund.

–Dar trebuie să o faci! spuse ea speriată.

–Nu văd de ce.

Ea îl prinse de haină, frustrată că nu se făcea înțeleasă.

–Ascultă-mă. Suntem prieteni. Ne *înțelegem bine* ca prieteni. Te rog, nu schimba regulile cu mine. Nu acum. Nu acum când am cea mai mare nevoie de tine.

–Însă nu-ți dai seama ce bine o să fie? Vrei să-mi spui că nu ți-ai imaginat niciodată?

–Nu mă refer la sex.

–Nici eu.

Ea trase adânc aer în piept. De ce nu putea vedea siguranța, logica uitării pentru totdeauna a acelei clipe?

–Nu pot să te mai mint. Te doresc. În adâncul sufletului meu te doresc de mult timp. Însă *nu pot* să te pierd. Tu și Karin sunteți tot ce am. Înțelegi? Nu pot să-mi imaginez viața mea fără tine.

–Simt același lucru.

–Perfect. Și dacă... dacă facem asta, riscăm să pierdem totul.

–Sau să câștigăm totul, răspunse el.

–Dar viața pe care o ducem? Visurile noastre? Și ele sunt supuse acestui risc. Nu vezi?

Vocea lui era calmă și hotărâtă.

–O să ne descurcăm. Mereu ne-am descurcat.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Logica suferinței ei îndelungate, a motivului pentru care petrecuse atâția ani negând ceea ce simțea, pentru care primise bărbați inferiori în patul ei, toate motivele deveneau alunecoase și vâscoase. Anii de logică și rațiune dispăreau, iar el contracara toate motivele ei. Zidurile se prăbușeau, granițele cedau. Se simțea ca și când el deja ar fi părăsit-o, că deja aluneca din mâinile ei.

Își șterse lacrimile de pe față, hotărâtă să încerce din nou.

–Nu vreau ca într-o zi să privesc în urmă și să mă întreb dacă a meritat atât de mult să mă culc cu tine încât să te pierd.

–Oh, Lana. Îi atinse fața cu o mângâiere blândă. Atunci merită atât de mult să *nu* te culci cu mine încât să mă pierzi?

–Ce vrei să spui? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

–Nu mai pot continua așa, oftă el. Stătea atât de aproape de ea, încât respirația lui se oprea pe chipul ei. Nu mai pot lăsa să treacă un minut din viața mea gândindu-mă că oricând poate apărea un bărbat care să te ia și să aibă viața pe care mi-o doresc eu. Vreau să mă trezesc dimineața lângă tine. Vreau să găsesc locul în care îți place cel mai mult să fii sărutată. Indiferent dacă facem dragoste sau nu, nu mai putem rămâne doar prieteni.

Ea își strânse brațele. Și ea dorea aceleași lucruri ca el. Însă nu dorința era problema. Problema era că acea dorință risca tot ce era între ei.

–Îți cer să uiți. Te *implor*. Nu-mi face asta acum.

–Iar eu îți spun că nu pot să uit. Am nevoie să știu ce suntem, spuse el, șuierând cuvintele printre dinții încleștați.

–Dar de ce trebuie să-i spunem pe nume?

–Pentru că te iubesc. Te-am iubit mereu. Și nu mai vreau să trăiesc în minciună.

O sărută.

Ea încercă să raționeze, să-și spună: „E doar Eli". Teoretic, nu ar fi trebuit să se topească la atingerea celui mai bun prieten al ei. Însă gura lui era o floare caldă în noaptea rece, blândă, dar insistentă, iar când mintea ei încerca să se retragă dinspre căldura și presiunea buzelor lui era ca și când el apărea să-i blocheze retragerea, să aţâţe și mai mult focul din ea și să facă loc pentru unul mai mare. „E doar Eli", își spuse ea. „E doar Eli." Și totuși, acele cuvinte menite să o protejeze de propria dorință se metamorfozau și se întorceau împotriva ei. Ani întregi își umpluse viața cu surogate, unul după altul, ca să nu mai simtă durerea după bărbatul pe care nu-și permitea să-l aibă. Trupul ei știa: era Eli, era real. Era el, care o săruta, în sfârșit; iar când avertismentele minții ei dispărură, își încolăci brațele în jurul gâtului lui și – *Oh, Doamne* – îi întoarse sărutul. În sfârșit, Eli al ei.

Auzi sunetul din gâtul lui – bărbătesc și satisfăcut –, iar brațele lui îi cuprinseră talia și îi traseră trupul lângă al lui. Palmele ei ardeau de dorința de a-i atinge pielea. Era din nou adolescentă, atât de fierbinte încât simțea că se topește, transformată atunci doar în lichid, instinct și dorință. Buzele ei le urmară pe ale lui când acesta se trase înapoi și se gândi: „O să îl am chiar aici. Din nou." Dacă tot avea să-l piardă, măcar să-l piardă cu încă un ultim set de amintiri înflăcărate care să-i țină de cald după ce dispărea el. Îi trase haina, în ciuda gerului.

Însă el o opri. Respirația lui scotea aburi.

– Nu. Nu aici și nu așa.

Ea se chinui să-și domolească respirația și bătăile inimii.

– Ai dreptate. Își adună gândurile, văzând cât fusese de aproape să depășească limita. Ai dreptate. Sexul nu ne va da răspunsurile.

El își arcui ușor colțul gurii.

– Poate că nu. Însă întrebările vor fi amuzante. Își trecu degetul mare peste buza ei de jos. Nu vreau să crezi că iar

facem dragoste din impuls. Când se va întâmpla, vreau să fii conștientă de asta. Înainte, în timp ce și după. Și *ani* după aceea. Trebuie să fie o decizie pe care o iei tu, ceva ce să nu mai poți nega după aceea. Dumnezeule, Lana! Nu aș mai putea trece iar prin așa ceva.

Ea se îndepărtă de el și își reveni. Când privi în jos, ca să pună, chiar și pentru o clipă, distanță între ei, curbura pântecului ei era acolo, rotundă precum linia orizontului. Realitatea reveni ca o surpriză. Își puse mâna pe acea jumătate de sferă, simțind căldura ce ieșea din propria piele.

Ridică privirea spre el, întrebarea de pe buzele ei fiind mult prea complicată ca să poată fi rostită.

–Știu, spuse el.

Apoi își puse ambele mâini pe trupul ei, pe umflătura ce adăpostea copilul din ea. Iar inima ei nu mai putu îndura. Ochii i se umplură de lacrimi.

–Te iubesc, spuse el. Iubesc tot ce ești tu și tot ce are legătură cu tine. Înțelegi?

Ea își lăsă mâinile pe ale lui, uimită. Și știu adevărul: îl iubea, era îndrăgostită de el și asta nu de ieri.

–Lasă-mă să te duc acasă, spuse el blând.

–Bine, răspunse ea.

Lana nu scoase o vorbă în mașină în drum spre casă, cu privirea ațintită pe geam. Eli și-ar fi dorit să știe la ce se gândea. Trecură rapid pe lângă șirurile de case și verandele lor vesel luminate, decorate cu dovleci și mormane de fân, iar Eli își dori în tăcere ca ea să-i ia mâna într-a ei, să-l asigure că făcuse ce trebuia. Însă ea rămase nemișcată.

El parcă lângă apartamentul ei și opri motorul. O urmări cum își scoate centura de siguranță de pe umflătura pântecului; făcu și el același lucru.

–Eli..., spuse ea, rostindu-i numele la fel de ușor precum o adiere. Când o privi și văzu strălucirea ochilor ei luminați de felinarele străzii, lucirea buzei inferioare, știu

că ar fi trebuit să simtă o oarecare blândețe, nevoia de a o proteja cu orice preț, chiar dacă asta însemna să o protejeze de *el însuși*. Însă nu asta simțea. Dorința, întunecată și lacomă, îi îngroșa sângele.

–Pot să te sărut din nou? Îi atinse obrazul, atât de moale, iar degetele ei le cuprinseră pe ale lui.

Ea rămase tăcută.

–Dacă vrei, trebuie să spui. Spune-mi.

El văzu șovăiala de pe chipul ei, însă ea se aplecă și îl sărută. Inima lui bătea să-i spargă pieptul. Cât așteptase să se întâmple asta, cât o așteptase pe ea? Acolo era tot ce și-ar fi dorit. Căldură, pasiune, dorință. Nu dorea să o grăbească, trebuia să se stăpânească. Și totuși, nu-și dorea nimic mai mult pe lume în acel moment decât să o tragă lângă el și să-și bage mâinile pe sub hainele ei.

Ea se retrase. Ochii ei sclipeau ca oceanul sub lună plină.

–Vrei să... intri?

El închise ochii o clipă ca să absoarbă în întregime impactul cuvintelor ei. O clipă nu putu răspunde. Se lăsă pe spate pe scaunul său și își luă mâna de pe trupul ei. În fața lor, strada se întindea pustie și tăcută. Bătea vântul, iar ramurile mișcătoare făceau ca umbrele împletite să danseze sălbatic pe asfalt. Și-ar fi dorit ca inima lui să bată mai încet, ca răsuflarea lui să se domolească.

–Nu, răspunse el. Nu, nu intru.

Ea păru surprinsă, însă el nu avea de gând să se lase înduplecat. Când vor face din nou dragoste nu va fi pentru că așa dorise *el*, ca și când ar fi fost decizia lui, nu a ei. În noaptea asta trupul său îl va urî. Însă trebuia să refuze.

Într-un final, Lana întinse mâna să deschidă portiera. De câte ori se întorseseră împreună acasă, se conduseseră unul pe altul până în fața ușii și se simțiseră ca acasă? Data următoare când Eli va intra în casa ei va fi altfel. Nu va mai fi ca să vadă un film sau să împartă o porție de paste. Va fi ca să o ducă în pat.

Aerul rece intră prin ușa deschisă a mașinii. El aștepta să-i spună noapte bună, însă ea nu o făcu. Îl privi o clipă, cu chipul imposibil de citit. Abia când o văzu intrând își continuă drumul.

12 octombrie

În ziua ei liberă, Karin stătea pe canapea cu picioarele pe măsuța de cafea, ca să poată sufla peste oja de unghii. Trecuseră ani buni de când nu-și mai făcuse unghiile. Și chiar dacă nu le va vedea nimeni, căci era octombrie, o încânta că unghiile ei mici de la picioare erau vopsite în violet strălucitor.

–Karin?

Gene o strigă din camera alăturată. Nu-l vedea, însă știa exact unde era, aplecat peste un teanc de facturi pe masa din bucătărie. De câte ori îi spusese că, dacă avea ceva de comunicat, trebuia să vină să-i spună, nu să strige prin pereți? Sau mai rău, să aștepte să se ridice ea? Scutură din cap, râzând în gândul ei. Soțul ei nu putea fi educat.

Începuse deja să-și compună răspunsul – urma să-i spună că unghiile ei de la picioare nu se uscaseră încă, deci nu putea merge – când îl văzu brusc în prag cu o bucată de hârtie în mână.

–Vrei să-mi explici ce e *asta?* Vocea lui cu greu îi ascundea furia. Nu-i dădu documentul, ci îl aruncă spre ea, iar hârtia tăie aerul și ateriză pe canapea.

Ea întinse mâna să o ia. Era chitanța cărții ei de credit, iar Gene marcase cu galben al treilea rând. Motelul lui Calvert.

–Despre asta vorbeam când ți-am spus...

–Oprește-te. Ridică mâna. Nu vreau să aud. Făcu câțiva pași prin cameră, iar când ajunse în celălalt capăt lovi o măsuță cu piciorul atât de tare, încât aceasta se răsturnă, dărâmând veioza.

Ea se ridică, fără să-i mai pese de unghiile umede încă.

–Gene... ce naiba?

–Ce *prost* sunt! Mi s-a spus că ai fost văzută cu el într-un loc unde se vinde hotdog. Însă știi ce-am zis eu? Sigur era altcineva. Nu se poate să fi fost soția *mea*. Nu *a mea*.

–Gene...

–Și nici măcar n-ai avut creier cât să plătești cu banii jos?

–Nu! Gene, nu înțelegi. Eu...

–Sau o să-mi spui că ai făcut-o pentru noi? Că încercai să rămâi însărcinată printr-un soi de plan B complet ciudat?

Karin strigă la el. Era ultima picătură. Luă o pernă de pe canapea și o aruncă în el cu o singură mână. El o prinse la piept și, o secundă, tăcu.

–Cum îndrăznești să insinuezi că te *înșel*? Gene, nu te-aș înșela niciodată. Am jurat asta la nuntă și mă țin de cuvânt.

El făcu ochii mari și respira cu greu. Aruncă perna pe podea.

–Cât de prost mă crezi? Karin, mai mulți mi-au spus că umbli cu Andy Gervais. Că ați avut o întâlnire! Iar aici am factura pentru camera de motel pentru care ai plătit cu cardul *nostru*! Cum anume îmi explici chestia asta?

Karin închise ochii și se strădui să-și păstreze calmul. Niciodată nu îl văzuse pe soțul ei atât de furios. Însă faptul că era furios era cea mai mică dintre probleme. Marea problemă, adevărata problemă, era că bărbatul care trebuia să aibă încredere deplină în ea până la sfârșitul vieții, bărbatul în fața căruia rostise jurămintele o bănuia. Era o adevărată lovitură, în egală măsură pentru orgoliul și pentru sufletul ei.

Lăsă jos factura și făcu câțiva pași spre el. Când ridică privirea, îi țintui ochii cu toată puterea pe care o avea.

–Când am jurat că îți voi fi credincioasă, am vorbit serios. Dacă tu chiar crezi că aș putea vreodată să mă dau

altui bărbat decât soțului meu, atunci toată căsnicia asta e o cacealma.

O secundă rămase nemișcat, cu ochii încă plini de furie. Însă apoi văzu că furia lui se prăbușește încet, trupul lui puternic se apleacă, iar ochii lui se umplu de tristețe și regret.

–Karin...

Ea nu răspunse. Fusese înțeleasă. Nu era vorba de înșelat. Acuzația aceea era doar un simptom al unor lucruri mai grave din mintea lui. Îl cuprinse în brațe, simțindu-i greutatea trupului când se sprijini de ea, îmbrățișând-o la rândul său. Începu să respire iarăși normal, furia lăsând loc unui tremur tăcut.

–Îmi pare rău. Îmi pare rău. Am crezut că te pierd, spuse el.

–Taci, spuse ea. Știu.

–Cred că mă urăști.

–Nu te urăsc.

–Probabil mă crezi un prost.

–Ești prostul meu, răspunse ea.

El se retrase ușor și o privi în ochi.

–Toți mi-au spus că te vezi cu el. Iar tu te purtai atât de ciudat. Nu aveam altă explicație.

Karin se îndepărtă de el și își trecu mâna prin păr.

–De fapt, chiar mă vedeam cu el. Însă nu e ce crezi tu. Mă ajuta. Și nu știam cum să-ți spun fără să te înfurii.

Gene se așeză pe canapea, iar ea, lângă el.

–Ce se întâmplă?

Karin trase o pernă în poală și îi spuse întreaga poveste, cum intenționase să-l alunge pe Calvert din oraș, cum îi ceruse ajutor lui Andy. Și îi explică apoi că banii pe care recunoscuse înainte că-i împrumutase lui Calvert fuseseră sub forma unei camere la motel. După ce termină, Gene scutură din cap.

–Nu înțeleg. Spune-mi tot.

–Îmi pare rău. Încercam să fac ce e mai bine pentru mine și Lana; am vrut să dispară. Și nu ți-am spus că am vorbit cu Andy pentru că m-am temut că o să crezi că exagerez și nu mă vei lăsa. Acum, că privesc lucrurile mai bine, îmi dau seama că ai fi avut dreptate.

El oftă, apoi vorbi cu o tandrețe nouă în glas. Îi luă mâna.

–Hai să plecăm. Nu îmi pasă unde. Pur și simplu să plecăm.

–Acum? întrebă ea, râzând.

–Da. Chiar acum.

–Nu pot, răspunse ea.

–De ce nu?

–Eu... trebuie să fiu aici, pentru Lana.

–Ce legătură are ea cu toate astea?

–Nu pot pur și simplu să-mi părăsesc sora când e însărcinată.

–E sarcina *Lanei*. Nu a ta. Lana se poate descurca și singură. Nu are nevoie de tine.

Karin simți cum i se face pielea de găină.

–Dar... e sora mea. Și are nevoie de mine. Nu înțelegi.

–Înțeleg că ai grijă de ea. Însă trebuie să o lași și în pace. Și, în plus, ce e mai important? Sarcina Lanei sau căsnicia noastră? Pentru că asta e pe muchie de cuțit.

Karin îi strânse degetele.

–În ziua în care ne-am căsătorit, am jurat să te iubesc pentru totdeauna. Și știi că nu mi-aș încălca vreodată cuvântul.

–Atunci hai să plecăm. Te rog, Karin. Sunt îngrijorat pentru noi.

Timp de câteva clipe se gândi la asta. Însă cum putea pleca atunci? Dorea să fie lângă sora ei; Lana nu avusese niciodată mai multă nevoie de sprijin.

–Te iubesc și vreau să ne rezolvăm problemele.

–Și eu. De-asta îți cer să plecăm.

Karin încuviință din cap.

–Nu am spus nu.

–Dar nu ai spus nici da.

–Spun doar că mai am nevoie de puțin timp. Trebuie să mă gândesc.

Gene se ridică.

–Fă-o rapid. Îl privi cum se îndreaptă spre ușă, apoi se opri. Nu pot salva căsnicia asta de unul singur, continuă el. Apoi ieși.

Ea se rezemă pe canapea și închise ochii. Gene avea dreptate. Ceva nu mergea bine, iar lucrurile se înrăutățeau pe zi ce trecea. Și totuși, îl iubea la fel de mult ca în ziua în care spusese „Da". Și știa cu siguranța unui răsărit de soare că și el o iubea. Însă ceva nu mergea bine, o rotiță ieșea ușor din angrenaj. Și știa exact când începuse totul, în noaptea tulburătoare care le schimbase viața, în care ajunseseră la concluzia că da, erau pregătiți să aibă un copil.

„Nu pot salva căsnicia asta de unul singur..." Karin închise ochii. Unul dintre ei trebuia să salveze relația lor, însă Karin era cea care putea face asta. Nu Gene. Și exista o singură cale.

13 octombrie

Doamna Montaigne fu prima clientă din acea zi de la Wildflower Barn, zâmbind cu zâmbetul ei larg și făcându-și drum înăuntru.

–Bună dimineața doamnă M., spuse Lana.

–*Bonjour*, draga mea, răspunse doamna Montaigne. Mergea cu demnitatea unei ducese care alunecă plină de grație într-o sală de bal, însă fusta îi era prinsă în șosetă într-o parte. Am trecut să iau o carte despre cum să scobești dovlecii, pentru nepoata mea.

Lana îi arătă unde să se ducă, însă doamna Montaigne nu se îndreptă spre cărți. Veni fix către Lana și își puse mâinile pe burta ei cu naturalețea cu care ar fi luat un produs de pe raft.

–Minge de fotbal, mârâi doamna Montaigne. E fată.

Lana râse, simțindu-se ca și când toți trei ar fi împărtășit o glumă.

–A trecut mai bine de jumătate din perioadă, spuse doamna Montaigne. Ești nerăbdătoare? L-ai arătat cu degetul pe tată?

–A fost un fel de imaculata concepțiune, spuse Lana, luând-o de braț pe doamna Montaigne ca să o conducă spre cărțile despre felinarele de dovleac.

–Vrei să spui că...? Domnișoara Montaigne arătă cu un deget spre tavan, cu sprâncenele ridicate. Măcar știi că o să primești ajutor de nădejde pentru copil.

–Amuzant, spuse Lana.

Trecuseră patru zile de când îl văzuse ultima dată pe Eli, de când o sărutase. O suna în fiecare seară să-i ureze noapte bună. Nimic neobișnuit. Uneori vorbeau zilnic timp de săptămâni întregi. Alteori nu se vedeau cu lunile, apoi Eli se întorcea din călătorie și totul se relua de unde rămăsese.

Însă în ultimele patru zile se simțise diferit, uimitor de aproape de el. Se trezi așteptând cu nerăbdare telefonul lui, seara. Și visa momentul și locul în care o va săruta din nou. Ce se întâmplase în acea noapte încă vibra între ei, mai intens din cauză că era dificil să nu pomenească nimic despre asta. Mai intens pentru că ea nu putea să-l vadă. Bănuia că totul făcea parte din planul lui.

Cu o seară în urmă se dusese la un curs pentru nașteri și nu-l invitase să vină cu ea. Urmăriseră un film cu mai multe femei care nasc – privirea de pe chipul lor era îndurerată, însă nu speriată, în timp ce soții lor le frecau tălpile sau le alintau pe un pat de spital, așezați lângă

ele. După aceea, instructoarea le împărțise pe perechi, ca să discute despre cum își imaginau ele că va fi nașterea. Ea spusese că relația dintre mamă și partener era foarte importantă în ziua nașterii copilului. Că sprijinul emoțional era vital pentru o mamă care naște, la fel de vital precum aparatul care monitorizează bătăile inimii ei și pe ale copilului ei. În vreme ce alte cupluri vorbeau încet, strângându-și mâinile și alintându-se, Lana stătea singură, completând foaia.

Asta o făcu să-și dea seama de ceva important: nu știa la ce să se aștepte de la Eli sau încotro se îndrepta relația lor. Și, mai mult, nu știa ce așteptări avea el de la faptul că ea urma să nască. Unde vedea acel copil în viitorul lor împreună? Dorințele ei nu se schimbaseră; încă voia să călătorească, să exploreze. Și totuși, când privea în ochii lui Eli, își dădea seama că el vedea restul vieții lui cu alți ochi. Vedea un gard alb, copii jucându-se în curte – o familie frumoasă. Însă ceea ce pentru el era un vis de-o viață, pentru ea era doar „a fi la casa ta".

Venise timpul să-i spună clar lui Karin că putea să-i dea copilul. Ea nu putea avea și familie, și visuri. Admise că amânase momentul. După ce îi va face oferta de adopție lui Karin, nu-și va mai putea lua cuvântul înapoi. Însă deja trecuseră multe luni de sarcină și trebuia să rezolve pentru totdeauna problema adopției; dacă îi promitea copilul lui Karin, poate va reuși să nu se mai atașeze de el. Nu se va mai gândi la copil ca fiind al ei. Și la fel de bine putea s-o facă și Eli.

Doamna Montaigne tocmai pleca de la Barn când intră Karin. Sora ei purta blugi și o bluză cu mâneci lungi pe sub un tricou Wildflower Barn. Se conversă puțin cu doamna Montaigne în ușă.

– A cumpărat ceva? întrebă Karin după ce femeia plecă. Își lăsă lucrurile pe tejghea și geanta dedesubt.

–O carte. Lana se uită la lista de inventar la care trebuia să lucreze. Karin o privi lung.

–Ești bine?

Lana ridică din umeri.

–O iau ca pe un „Nu, nu sunt" în limbajul surorilor. Cum a fost la curs?

Lana încercă să pară entuziasmată.

–Bine. Ar fi trebuit să am un partener.

Karin ridică vocea:

–Au spus că primesc și mame singure! Știam eu că trebuia să mă fi lăsat să vin cu tine. O să-i sun imediat.

–Nu, nu! M-au primit. Doar că... m-am simțit ciudat.

Karin încuviință din cap.

–Meggie e aici?

–E în spate, asamblează coșurile de cadouri.

–Hai s-o rugăm să stea puțin la casă. Trebuie să vorbim.

Lana dădu din cap, cu nervii încordați. De câte ori o lua deoparte, Karin avea ceva de spus. Putea să fie de bine sau de rău. Îi dădură mesaj pe pager lui Meggie să vină la casă, apoi se retraseră printre rămășițele scheletice ale grădinii. Chiar sub linia orizontului, copacii din depărtare căpătaseră o nuanță puternică de portocaliu și de roșu, iar Lana se gândi că adevărata lor culoare iese la lumină nu în zilele însorite, ci în zile ca aceea, când cerul era cenușiu și acoperit cu nori. În depărtare, un stol de gâște trecea într-un V aproape perfect, zburând spre sud, spre căldură. Le auzea gâgâitul distant, însă zburau atât de sus, încât zbaterea acelor aripi uriașe părea tăcută precum vântul.

–Nu știu cum să spun asta cât mai bine, începu Karin. Mă tot gândesc cum pot să te ajut.

–Ai făcut deja destule, o asigură Lana.

–Însă nu la asta mă refer. Vreau să te ajut. Și pe copil. Și pe mine. Însă nu vreau să te jignesc.

–Spune-mi o dată.

Karin se juca cu manșeta hainei.

–Mi-e teamă că te vei înfuria. Sper că n-o vei face. Vreau doar să te ajut. Și, desigur, poți refuza.

–Despre ce e vorba?

–Încă te mai gândești să dai copilul în adopție?

–Da. Lana își ținu răsuflarea.

Karin îi luă mâna; era rece de la aerul de toamnă.

–Vrei să mă întrebi și pe mine?

Lana își privi sora, sora ei puternică, generoasă, care, în altă situație, ar fi fost soldatul care își târăște camarazii de pe câmpul de luptă, fără să-i pese de propriile răni.

–Ce să vreau să te întreb? bâigui Lana, încă nesigură dacă era capabilă să facă asta.

–Vrei să mă întrebi dacă eu și Gene vrem să-ți adoptăm copilul?

Lana privi mâinile lor împreunate. Și, cu toate că își strânse buzele, implorându-se să tacă, începu să plângă.

–Oh, Lana. Karin o cuprinse cu brațul și o trase mai aproape. Materialul impermeabilului ei fâșâi la acea mișcare. Nu trebuie s-o spui dacă nu vrei. Trebuie doar să faci un semn cu capul...

Lana se aplecă spre sora ei, simțind cum i se taie răsuflarea. Oricât de mult și-ar fi dorit, nu putea trăi în două locuri în același timp. Trebuia să aleagă: Eli și viziunea lui de familie liniștită? Sau visul ei de-o viață?

Să-i dea copilul lui Karin era cea mai bună soluție pentru toată lumea. Sau, dacă nu cea mai bună, cea mai realistă. Și ăsta era cel mai bun lucru la care putea spera.

–Ai face asta? bolborosi Lana. Nu credeam că vreți să adoptați. Am crezut că tu și Gene sunteți împotrivă.

–E vorba de copilul *tău*, spuse Karin strângând-o lângă ea. Așa că e altceva. Copilul va rămâne parte din familia ta, la fel de apropiat cum ești tu. Iar eu și Gene îi vom asigura o viață bună ca părinți ai lui. Am putea să-i dăm tot ce-și dorește.

Lana ar fi trebuit să se simtă bucuroasă și liberă; aceea era soluția pe care și-o dorise, însă îi fusese prea frică să întrebe.

–Și Gene...?

–Știe că și noi... avem nevoie de asta.

Lana și-l imagină pe Gene dându-i un buchet de flori fiicei ei după o serbare de școală, mândru să fie numit „tată". Nu era nici o îndoială că Gene va iubi copilul ca și când ar fi fost al lui. Privi spre cer, spre păsările care părăseau emisfera. Dispărură după copaci, iar aerul deveni din nou tăcut și încremenit.

Lana se desprinse din brațul surorii ei și își îndreptă spatele. Trase adânc aer în piept și își șterse lacrimile de pe față.

–După ce se va naște copilul, voi pleca într-o călătorie, spuse ea, hotărându-se în acea clipă să plece. O să fiu departe o vreme. Cel puțin un an.

–Oh, Lana. Și Karin începu la rândul ei să plângă. Faci ceea ce trebuie. O să vezi. E cel mai bine așa.

Lana dădu din cap. Pe cer, o gâscă singuratică îi atrase atenția. Scotea sunete furioase, pătrunzătoare precum cântecul unui oboi, zbură rapid printre nori. Lana își mișcă picioarele, căci frigul dimineții îi înghețase tălpile, apoi o luă pe Karin de braț și intrară înăuntru.

14 octombrie

Eli stătea la volanul mașinii, cu Lana lângă el. În jurul lor, soarele apunea și transforma munții plini de vegetație în covoare de auriu, verde și roșu. Șoseaua îi ducea spre Stowe, șerpuind printre munți, coborând în văi și abia atingând poalele vârfurilor înalte și fermele verzi ca smaraldul.

–E frumos, spuse Lana.

Mergeau în tăcere, copleșiți de jocul făcut de lumina puternică a toamnei în frunzișul colorat care rivaliza cu pășunile din timpul primăverii de la Wildflower Barn. Nu se vedea nici un panou, doar stânci golașe ce apăreau din când în când, pătate în nuanțele de roz ale serii. Chiar și pinii, înalți și sobri pe pantele abrupte ale munților, păreau că lucesc ușor.

Eli nu îndrăzni să vorbească până când nu se termină acel spectacol și intrară pe Route 100.

–E în regulă? Mă refer la cină.

–E minunat, spuse Lana. Însă părea ușor distrată.

–La ce te gândești?

Când le rosti, cuvintele se auziră ca și când ar fi fost înregistrate înainte.

–I-am spus lui Karin că poate adopta copilul.

Eli își înghiți răspunsul care aproape că îi ieși pe gură: „Nu". O clipă se sperie; ideea că Lana și-ar da copilul îl șocă. Nu se gândise nici măcar o secundă că ea vorbise serios în legătură cu adopția. Da, o auzise pomenind de asta. Însă el simțise că ea doar cocheta cu ideea, nu că era hotărâtă să o facă. Nu-i plăcea gândul că își va abandona copilul, însă nici nu dorea să pună presiune pe ea, așa că își păstrase părerile pentru el.

–E singurul lucru pe care îl pot face, spuse ea, pe același ton sec.

–Nu, nu este.

–Atunci ce mi-ai sugera?

–Există... opțiuni.

–Nu-l pot păstra.

–De ce nu?

–Te rog, Eli. Știm amândoi că nu pot.

–De ce?

–Sunt o mie de motive, spuse ea.

–Dă-mi unul.

–Eli, mă cunoști. Nu vreau să mă așez la casa mea. Vreau să-mi trăiesc viața. Vreau să văd lumea. Am planuri.

–Și la asta se rezumă tot?

–Ce vrei să spui?

Eli își reținu oftatul care i se formase în plămâni.

–Nu crezi că poate motivul este că nu consideri că vei fi o mamă bună?

Lana rămase o vreme tăcută, atât de mult încât Eli și-ar fi dorit să-și fi păstrat teoria pentru el.

–Nu consider că nu voi fi o mamă bună, spuse ea într-un sfârșit. *Știu* că nu voi fi.

El se gândi la toate dățile când își văzuse cea mai bună prietenă aplecată la o masă plină de răsaduri, examinând frunzele între degete, plină de dragoste. Sau la momentele în care se oprea într-un câmp cu flori să mângâie afectuos florile mov și roz de rapiță și brumărele, atât de fermecătoare încât părea o imagine a primăverii înseși. Desigur, era uitucă și imprevizibilă. Și avea vise de călătorie. Însă chiar și florile cele mai năbădăioase și delicate înfloreau sub grija ei plină de răbdare și nu se îndoia că și cu un copil va fi la fel.

–Ești sigură? Sau pur și simplu ți-e teamă? întrebă el.

–Mi-e teamă de tot. Mi-e teamă că nu o să primesc ce vreau de la viață, că am stricat totul. Mă tem să păstrez copilul pentru că mereu o să-l învinuiesc în adâncul sufletului meu că mi-a stricat planurile și nici un copil nu merită asemenea vină. Însă mi-e teamă și să-l dau, pentru că... Nu știu de ce. Însă acum că am luat hotărârea, nu mai pot da înapoi.

Eli îi strânse mâna. Undeva, soarele încă era deasupra liniei orizontului, însă acolo, în Munții Green, amurgul venea mai repede și umbrele nopții apăruseră deja. Și-ar fi dorit să știe ce cuvinte să-i spună, care să fie raționale în lumea ei irațională.

–Nu trebuie să faci asta singură. Sunt cu tine. Înțelegi ce înseamnă asta? N-o să te părăsesc niciodată, Lana. O să fiu lângă tine tot drumul.

Ea îl privi. Ochii ei străluceau de la lumină și de la lacrimile care așteptau să curgă.

–Ce crezi *tu?*

–Cred că în adâncul sufletului tău deja iubești acel copil.

–Da, așa e.

–Dacă îl iubești, de ce nu îl păstrezi?

–Dragostea nu e de ajuns.

Eli îi duse mâna la buze și îi sărută podul palmei.

–O să fii o mamă minunată. Dacă iubești acel copil, e al tău.

–Nu înțelegi? întrebă ea încet. Nu pot să le am pe amândouă. Nu pot să am viața pe care mi-o doresc *și* să fiu și o mamă bună. Tocmai pentru că iubesc copilul trebuie să-l dau.

Lana se opri pe alee, privind clădirea care se înălța în fața lor cu veranda și frontoanele sale albe, zidurile de cărămidă roșie în stil colonial și obloanele negre și frumoase. Hanul era o relicvă a altor timpuri, iar ferestrele sale puternic luminate străluceau cu căldură în noapte. Dacă ar fi văzut o trăsură cu cai apărând de pe stradă în acea clipă, Lana n-ar fi rămas surprinsă.

–*Aici* luăm cina?

–Îți place?

–Oh, da, spuse ea, apoi îi luă brațul și intrară.

Lana tremură neliniștită când el o ajută să-și scoată haina și i-o dădu femeii de la garderobă. Dintr-odată, întrebările despre copil și despre viitor fură depășite de una și mai mare, care stătea tensionată între ei, atunci și acolo. În timp ce ea mergea înaintea lui, urmând-o pe chelneriță într-o frumoasă sală de mese, simțea privirea lui Eli asupra ei, de parcă și pașii, și respirația ei ar fi fost

importante. Era îmbrăcată cu o fustă gri de lână și un pulover negru care îi cădea drapat pe umeri și își simțea ceafa arzând acolo unde i se vedea pielea. Se bucură când, în sfârșit, se așezară.

Camera era cufundată în semiobscuritate, cu lambriuri din lemn în culori închise. Decorul era elegant și totodată simplu. Candelabrele erau doar ceva mai sofisticate decât niște felinare, ștanțate frumos, sub formă de stele. Între ei, pe masă, licărea o singură lumânare, într-un bol de sticlă, iar șervetele de pânză erau apretate, însă moi. Lana nu fusese niciodată într-un asemenea restaurant, la o întâlnire; amestecul perfect de confort și romantism.

– E uimitor, spuse ea.

– E doar începutul, răspunse el.

Ospătarul veni la masa lor și începu să îi toarne un pahar de vin fără să întrebe. Ea râse și ridică mâna.

– Oh, îmi pare rău. Nu pot să beau.

Ospătarul îl privi pe Eli, apoi din nou pe Lana.

– E un vin deosebit, spuse el.

Iar când întoarse sticla, Lana văzu că era cidru spumant, produs, fără îndoială, în Vermont.

Îi zâmbi lui Eli.

– Te-ai gândit la tot, spuse ea.

Studiară meniul, apoi dădură comanda. Între ei se lăsă o clipă de tăcere, umplută de sunetul de farfurii și de conversațiile celorlalți. Eli se scuză, iar ea rămase așezată, privind în jur. Sala era plină de cupluri așezate pe scaune elegante. Se țineau de mână peste masă, jucându-se cu degetele celuilalt, sau stăteau unul lângă celălalt vorbind în șoaptă ori cufundați în tăcere.

O clipă după ce se întoarse Eli, se gândi îngrijorată că nu mai aveau despre ce să vorbească. Însă conversația dintre ei decurse natural, sosi și mâncarea, iar în momentul următor în încăpere nu mai rămăseseră decât câțiva

oameni; apoi doar ei doi, cu ceștile de cafea aproape reci și cu lumânarea dintre ei aproape topită.

Îl privi pe bărbatul din fața ei, pe bărbatul pe care crezuse că-l cunoaște, dar pe care poate că nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat. În lumina felinarelor de deasupra, părul lui scurt părea aproape auriu. Era bărbierit, iar privirea lui era caldă. Lana se simțea ca și când anii dintre ei dispăruseră, ca și când și-ar fi petrecut tot acel timp încercând să nu-l cunoască, iar acum se trezea sfâșiind straturile pe care le așezase între ei, ca să găsească în interior ceva frumos și sincer. Erau aceiași doi oameni dintotdeauna, însă discuțiile lor aveau acum o bogăție și o densitate noi, tonuri armonioase adăugate unei linii melodice familiare.

Ea privi bulele efervescente ale cidrului din paharul ei.

–Trebuie să-ți spun ceva.

–De ce am sentimentul că nu e de bine? răspunse el zâmbind.

–Nu e de rău. E doar ceva ce nu ți-am spus niciodată. Ceva ce simt că trebuie să știi.

Eli dădu din cap, așteptând.

–În ziua aceea după meteorit, începu ea. Ziua în care ai venit în camera mea de cămin și m-ai găsit cu Chip...

–Deci așa îl chema.

–Da. Voiam să-ți spun că... în ziua aceea nu s-a întâmplat nimic între mine și el.

El o privi atent, aplecându-se spre ea cu coatele pe masă, fără să-și schimbe expresia feței.

–Știu ce-am văzut.

Ea scutură din cap.

–Chip nu era interesat de mine și nici eu de el. Eu... nu știu cum să spun asta.

–Pur și simplu spune.

–Am plănuit ca tu să ne găsești așa.

El se rezemă de spetează și rămase tăcut o vreme. Când vorbi din nou, vocea lui era aproape o șoaptă.

– Vrei să spui că nu era adevărat?

Ea scutură din cap.

– Nu. Și îmi pare rău.

– Dar... de ce?

– Pentru că știam că n-o să fiu în stare să mă controlez alături de tine, nu după ce se întâmplase. Pentru că am crezut că, dacă o să te fac să... nu mai fii atras de mine, vom avea o șansă ca prieteni.

Ospătarul veni la masă și începu să spună ceva, însă păru să observe cât de intensă era concentrarea lui Eli. Se scuză imediat.

Eli râse ușor.

– Și chiar ai crezut că *asta* o să mă facă să nu te mai doresc?

Ea dădu din cap.

– Am crezut că dacă fac ca sentimentele tale să dispară, vor dispărea și ale mele.

– Și au dispărut?

Chipul lui era pe jumătate în umbră, iar vocea îi era joasă și sumbră. Lana știa, cu o claritate care o înspăimânta și, în egală măsură, îi dădea curaj, că era inutil să continue cu ideea ei de prietenie. Deja se implicase prea mult ca să se mai poată întoarce. Nu avea altceva de făcut decât să privească înainte. Dorea să fie iar cu el, indiferent de riscuri, cu orice preț. Chiar dacă va dura doar o clipă, dorea totul, totul fără restricții, măcar o dată.

– Am crezut că da, răspunse ea. M-am înșelat.

El se ridică și veni lângă ea la masă. Întinse mâna și o ajută să se ridice.

– Vino cu mine.

– Unde mergem?

El scutură din cap.

– Doar vino.

Privi înapoi spre masă, în timp ce Eli o conducea în foaierul principal, și apoi pe o scară cu un covor frumos. O ținea strâns de mână, ca și când s-ar fi temut să nu fugă. Când scoase o cheie argintie din buzunar, Lana nu fu deloc surprinsă.

Nu o mângâie și nu o luă de mână. Mirosul proaspăt și îmbietor al coloniei lui o învăluia. Inima îi bătea dureros în piept.

–Rămâi cu mine, spuse el.

–Rămân.

Eli o sărută. Camera era minunată. Flăcările dansau în șemineul din partea opusă a încăperii, îmbrăcând pereții bej într-o lumină de chihlimbar. Patul era acoperit cu o cuvertură și avea un baldachin simplu, cu patru stâlpi de lemn de culoare închisă. Pe o pernă albă se afla un trandafir roșu, iar inima ei dansa precum flăcările care încălzeau aerul din jurul ei. Nu-și amintea să fi fost atât de neliniștită data trecută când făcuse dragoste cu el. Însă acum erau mult mai multe la mijloc.

–Vino, spuse el.

Ea se abandonă în întregime în seama senzațiilor pe care i le stârnea sărutul lui, a lăcomiei gurii lui. Fiorul atracției dintre ei ardea cu un foc pe care nu-l simțise niciodată. Când era mai tânără, pasiunea o cuprindea brusc și complet, fără avertisment. Însă această atracție nouă pe care o simțea era lentă și misterioasă, ca fumul întunecat al unui foc înăbușit, ca strânsoarea unui șarpe care se încolăcește centimetru cu centimetru.

Hainele îi căzură de pe trup la fel de tăcute precum lumina lunii. El o ținu de mână să nu se dezechilibreze când își scoase rochia, iar ea desfăcu nasturii mici ai cămășii lui – o scenă pe care și-o închipuise de o sută de ori, însă care nu era nici pe departe la fel de frumoasă ca realitatea. Îi scoase râzând maioul alb din pantaloni, apoi i-l trecu peste cap și îi mângâie pielea netedă a pieptului

și a brațelor. El rămase o clipă nemișcat, lăsând degetele ei să alunece pe pielea lui, zâmbind răbdător și amuzat. Însă când ea întâmpină bariera curelei, zâmbetul lui deveni o grimasă din pricina unei dorințe atât de feroce, încât semăna a durere. O prinse de mână și o duse cu el la pat.

Rămase minute în șir să o privească, abia atingând-o, cu răsuflarea atât de regulată, încât ea știu că se străduia s-o păstreze astfel. Lumina focului dansa pe pieptul lui și picta umbre pe micile văi ale mușchilor și oaselor sub privirea lui. Lana nu se mai simțea stânjenită de trupul de femeie însărcinată; era fascinată, pur și simplu sedusă, de fascinația *lui*. Eli păru să știe exact momentul în care ea nu mai putea îndura. Apoi, se lăsă cu grijă deasupra ei, greu și cald, în timp ce ea era atât de dureros de sensibilă, încât avea impresia că simte fiecare cusătură a cuverturii care îi zgâria spatele gol. Privea în ochii lui când el, în sfârșit, se ridică ușor în genunchi și intră în ea. Brusc, întreaga lume i se păru magică, de parcă florile ar înflori în cer, iar stelele ar răsări din pământ. Își încolăci brațele în jurul lui, înfigându-și degete în pielea lui fierbinte, și, în sfârșit, i se dărui în întregime.

Mai târziu, zăceau acolo, cu cuvertura înfășurată în jurul gleznelor, în timp ce lumina lunii se strecura printre jaluzelele ferestrei. Afară, mașinile treceau pe stradă, zgomotul cauciucurilor fiind completat de țăcănitul ocazional al tocurilor vreunei femei. Așternuturile moi pe picioarele lor goale, aerul răcoros pe pielea ei fierbinte, felul în care Eli desena cercuri lenește pe clavicula ei; totul putea fi însumat într-un singur cuvânt: *fericire*.

Niciodată în viața ei nu se mai simțise atât de sensibilizată, în asemenea acord cu altă persoană. Ani întregi crezuse că pasiunea e ceva strălucitor și trecător. O flacără care nu putea să dureze. Însă acela fusese doar un strat superficial al pasiunii, un foc care ardea la suprafață, însă lăsa adâncurile reci. Ceea ce simțise în noaptea aceea era

fundamental, răsunător – un infern care începuse în interior și își crease drum spre suprafață. Nu mai cunoscuse așa ceva.

Îi sărută pieptul, iar când își apăsă nasul de el fu ca și când și-ar fi amintit – mereu va asocia mirosul lui cu cerul senin de noapte.

– Încă o dată, spuse el. Mai spune-mi o dată.

Ea îi sărută lobul urechii și șopti: „Eli". Iar el scoase un oftat de mulțumire. Mâna lui se opri pe curbura sânului ei.

O clipă mai târziu sări din pat, atât de rapid încât ea abia avu timp să se ridice în capul oaselor înainte ca el să traverseze dormitorul și să se ducă la fereastră. Deschise geamul cu o singură mișcare. Lana veni în grabă lângă el, atentă să nu intre în raza vizuală a străzii de dedesubt.

– Ce faci? Ai înnebunit?

Aerul înghețat de munte pătrunse în încăperea caldă. El scoase o mână pe fereastră și își mișcă degetele, cu palma în sus, ca și când ar fi vrut să vadă dacă plouă.

– Vreau să văd dacă se prăbușește cerul.

Ea se holbă la el. Nu era în toate mințile.

– Nu. Își retrase din nou mâna. Și nici n-au apărut cei patru cavaleri ai Apocalipsei. Cred că putem spune că lumea, așa cum o știm, nu s-a sfârșit pentru că am făcut dragoste.

Ea își dădu ochii peste cap și râse.

– Pleacă de lângă fereastră, nebunule.

El o închise și se apropie de ea. Mâinile lui o prinseră cu putere și o traseră în brațele lui. După toate momentele în care stătuse în fața lui complet îmbrăcată, șocul pielii lui calde o făcu din nou să-l dorească.

El o sărută, și râsul i se topi în gât. Mâna lui îi mângâie fundul, căutându-i căldura dintre coapse. Presiunea degetelor lui o împiedica să deschidă ochii.

Acea clipă era o nebunie trecătoare. Se simțea precum Pandora, nu se putea stăpâni să nu deschidă cutia care știa că însemna distrugere. Dar ce distrugere dulce era...

Cu ochii pironiți asupra chipului ei, intră în ea. Iar ea mai avu un singur gând înainte să-și piardă complet rațiunea. El avusese dreptate. Nu mai puteau fi prieteni.

Noiembrie

Aster: Sunt printre cele mai rezistente și mai durabile flori ale anului, iar denumirea lor are la origine termenul grecesc pentru stea. De aceea, dacă stelele nu sunt în favoarea ta, poți suferi un *dezastru* (o „stea rea"). Cu toate că multe flori se închid noaptea ca să se ferească de frig și rouă, aster rămâne deschisă către stele.

2 noiembrie

Karin se așteptase ca femeia de la agenția de adopții să ridice din sprânceană față de decizia Lanei de a lăsa custodia copilului în seama surorii ei, dar se părea că astfel de lucruri erau ceva obișnuit. Era uimitor de câte hârțoage era nevoie, ca să nu mai vorbim de câți bani trebuiau să cheltuiască Karin și Gene. Încă nu îi spusese soțului ei despre demersul pe care îl începuse, pentru că știa că trebuia să-i spună într-un fel în care să nu mai respingă ideea de îndată ce o auzea. Era sigură că acela era cel mai rațional și mai bun scop pe care-l avusese în viață. Dintr-o singură lovitură își ajuta sora, căsnicia și pe ea însăși.

În drum spre casă, Lana rămase tăcută. Câțiva fulgi de zăpadă alunecară peste capota și parbrizul mașinii care mergea. Câmpul din afara orașului căpătase un aspect de iarnă, cu iarbă măruntă întinzându-se pe suprafețe uriașe, care se înălțau sau coborau blând. Lana se ținea de partea de sus a centurii de siguranță, ca și când viața ei ar fi depins de ea.

–Nu te răzgândești, nu-i așa? o întrebă Karin, neliniștită.

Mașina se umplu de sunetul aparatului de radio.

–Nu. M-am culcat cu Eli.

La început, lui Karin i se păru că nu auzise bine.

–Poftim? Când?

–Noaptea trecută.

–Dar... de ce?

Lana privea pe fereastră.

–Pentru că așa am vrut. A fost... frumos. Uimitor. Ca și când ne-am fi îndreptat spre o prăpastie și am fi sărit; și a fost mai mult decât... mai mult decât mi-aș fi imaginat, ca și când aș fi fost trează și aș fi visat în același timp. Crezi că am înnebunit?

Karin se concentră la mașina din fața ei, căci nu voia să aibă o reacție prea vizibilă.

–Însă ai mai încercat asta cu el, nu-i așa? La facultate? Parcă spuneai că n-a mers.

–N-a mers. Și mă îngrijorez că poate nici de data asta n-o să meargă. N-o să mai putem pretinde că nu s-a întâmplat, așa cum am făcut înainte.

Karin îi aruncă surorii sale o privire cu coada ochiului. În tonul Lanei era o urmă de îngrijorare care îi dădea fiori. Mereu sperase ca Lana să-și găsească aceeași dragoste pe care o avea ea cu Gene. Cu ani în urmă, susținea ideea ca Lana și Eli să se căsătorească și să-și făurească un cămin. Eli își dorea să aibă cândva o familie, iar Karin sperase ca ea și sora ei să-și crească împreună copiii în Vermont. Însă, pe măsură ce trecea timpul și se părea că între ei doi nu exista vreo urmă de romantism, renunțase la idee. Acum i se părea ciudat să se confrunte din nou cu aceleași probleme.

–Dar ai fost întotdeauna doar prietenă cu Eli.

–Așa e. De aceea sunt îngrijorată. Dacă am întrecut limita?

Karin rămase tăcută o vreme. Nu-și învinuia sora că nu dorea să-și dăruiască inima. Până să-l întâlnească pe Gene, Karin abia dacă ieșise la vreo întâlnire. Apoi, când apăruse el, știuse că își găsise bărbatul potrivit, așa că îl iubise complet, trup și suflet.

Însă Lana era mai rezervată, mai precaută. Încă i se părea că sora ei dăduse în relațiile ei de scurtă durată tot ce avea, toată grija și bunătatea. Așa cum făcuse cu nenumărații clienți de la pensiunea lui Calvert. Și totuși, nu-și dăruise niciodată inima. Trăiau de ani de zile în Vermont, însă o parte din Lana încă rămăsese în pensiunea aceea dintr-o vreme îndepărtată.

–Și ce ai de gând să faci? O să fugi? O să-i spui să te lase în pace?

–Nu știu. Karin, ce-o să fac dacă îl pierd?

Karin întinse mâna și o bătu pe sora ei pe genunchi.

–Nu face vreo prostie și totul va fi bine. Tu și Eli ați trecut prin multe împreună. Cred că pur și simplu ar trebui să te relaxezi și să vezi ce iese.

–Și să aștept să mă părăsească? Sau să dispară?

–Trebuie să comunici cu el, spuse Karin. Să-i spui totul. Chiar dacă nu vrei. Merită asta.

Lana încuviință din cap. Peisajul se desfășura pe lângă ele, copacii căpătau nuanțe de cenușiu-roșcat pe dealurile din depărtare. Karin simțea neliniștea surorii ei ca o forță palpabilă. Deschise un pic fereastra.

–Dar comunicarea *voastră* cum merge? Tu și Gene o să încercați în continuare? întrebă Lana, încercând să vorbească pe un ton firesc; însă Karin știa că numai firesc nu era.

–Cred că luăm o pauză.

–I-ai spus că am fost de acord?

–Am încercat. De mai multe ori. Însă de câte ori pronunț cuvântul *adopție*, îmi spune să tac sau schimbă subiectul.

Lana nu păru tulburată.

–Spune-mi când vorbești cu el. Dacă vrei, pot să vin și eu.

–Mulțumesc. Karin semnalizează și o luă spre Barn. Nu era prea sigură că era o idee bună să o aibă pe Lana lângă ea când îi va da vestea lui Gene. Nu voia să-l pună pe soțul ei într-o situație stânjenitoare sau să îl facă să se simtă atacat. Însă cine mai putea spune ce se putea întâmpla? Dacă Lana și Eli făceau dragoste, totul era posibil.

Parcă dubița și își scoase centura de siguranță să coboare, însă Lana îi puse mâna pe braț să o oprească.

–Sunt fericită că tu și Gene veți adopta copilul. Merită să aibă părinți buni. Și nimeni nu e mai bun ca tine.

Karin nu zâmbi. Simțise umbra de tristețe din vocea surorii ei și se întrebă ce însemna.

–Sper că nu te superi că spun asta, zise ea. Știu că tot timpul simți cumva că nu ai control și încerci să-ți dai seama ce și pe cine vrei de la viață. Însă cred că uneori încă privești viitorul prin ochii trecutului, iar asta deformează lucrurile. Dacă ai putea vedea realitatea așa cum e de fapt, ai rămâne surprinsă.

–Poate.

–Ce încerc să-ți spun e că ar trebui să discuți cu Calvert.

–Doar pentru că tu te-ai împăcat cu el nu înseamnă că trebuie să o fac și eu.

–Dacă viitorul te neliniștește, trebuie să-ți dai seama de motiv, iar asta faci privindu-ți trecutul, spuse Karin.

În ziua în care Calvert apăruse în oraș, Karin crezuse că va fi nevoie să se lupte ca să-și împiedice sora să se împace cu el. Lana fusese întotdeauna persoana amabilă. Lana fusese mai iertătoare față de Calvert decât Karin. Însă acum Karin se întreba dacă nu cumva toată bunăvoința afișată de Lana față de tatăl lor nu fusese de fapt decât de fațadă. În mod uimitor, undeva pe drum, făcuseră schimb de roluri. Karin era cea care se împăca, în timp ce Lana încă era plină de resentimente și pretindea că nu-i pasă.

–Eli te iubește, iar tu îl iubești pe el. Nu există nici un motiv pentru care să nu meargă.

–Însă istoria se repetă. Oare nu așa se spune?

–Data trecută ai stricat totul intenționat. Acum e altceva.

Lana coborî privirea.

–Sper.

Karin deschise portiera mașinii.

–Nu te mai îngrijora și bucură-te de ce ai. E începutul unui lucru. Nu sfârșitul.

–Poate că ai dreptate, spuse Lana. Însă, în timp ce se dădeau jos din dubiță, Karin nu era deloc sigură că o convinsese.

În noaptea aceea, Lana rămase în brațele lui Eli, lipită de căldura netedă a pielii lui. Mâna lui se juca absent în părul ei răvășit. Imediat după ce ajunseseră la el acasă, tot pesimismul pe care îl simțise până atunci dispăruse precum hainele pe care i le scosese el. Nu se sătura de el. Avea un sentiment neliniștitor de nerăbdare, că trebuia să profite de fiecare clipă, că trebuia să rețină sunetul respirației lui și mirosul pielii lui. Se agăța de fiecare cuvânt pe care-l rostea el, ca și când ar fi existat riscul să dispară de lângă ea dacă nu îl asculta suficient de atentă.

–Spune-mi ceva, zise el. Ceva ce nu mi-ai spus niciodată.

Ea râse și se întoarse pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână.

–Ceva ce nu ți-am spus niciodată... hmm. Nu prea am ce... Nu-mi vine nimic în minte!

El se îndepărtă puțin ca să o poată privi mai bine, față în față cu ea. O lumină era aprinsă pe hol lângă ușă, aruncând umbre galbene pe chipurile și pielea lor.

–Spune-mi când ți-ai pierdut virginitatea.

–N-am mai vorbit o dată despre asta? Adică eu știu când ți-ai pierdut-o pe a ta.

–Asta e știre veche. Cu eleva care venise la schimb de experiență, în laborator. Dar cum se face că de tine nu știu?

–Nu știu. Cred că a fost destul de normal.

–Spune-mi.

–Dar de ce vrei să știi?

–Pentru că m-am gândit mereu la asta. Însă nu am simțit că te pot întreba.

Lana își umflă perna sub cap.

–Îl chema John. Eu aveam șaisprezece ani, iar el... nu știu. Vreo douăzeci? Venea o dată la câteva luni la pensiune. Nu-mi amintesc prea multe despre el, nimic concret. Era muzician. Un rebel. Rece. Eu puneam câte o petală de margaretă de-a lungul tăbliei patului meu pentru fiecare zi în care nu-l vedeam și observam cum se veștejesc una câte una. Prostesc, nu-i așa?

–Totul e prostesc la șaisprezece ani. Și ce s-a întâmplat?

–Ca de obicei, spuse ea râzând. Apărea o dată la câteva luni, iar eu mă gândeam că el era cel mai frumos om lăsat vreodată pe acest pământ. Avea ochelari de soare ca ai lui John Lennon, iar eu credeam că eram îndrăgostită. Mi-l imaginam apărând într-o zi și cerându-mi să fug cu el. Îmi intrase în cap că vom fi ca niște vagabonzi și vom locui în mașina lui și vom trăi din muzica lui. Mi se părea normal să mă culc cu el.

–Karin te-a lăsat?

–I-am spus că mă duc să mă uit la un film acasă la o prietenă. Însă după aceea, din felul în care mă privea, cred că și-a dat seama.

Eli îi mângâie părul cu mișcări blânde, lente, însă nu spuse nimic.

–Oricum, continuă ea. După cum vezi, nu am fugit împreună. Într-o zi mi-a spus: „Ne vedem data viitoare". Și n-a mai apărut niciodată.

–Cred că ai fost distrusă.

–Foarte brutal chiar. Dar acum mă întreb ce-oi fi văzut la el.

–O portiță de scăpare.

–Ceva de genul ăsta.

El o trase mai aproape, cu mâna pe spatele ei, lipindu-și trupul de ea pe cât de mult putea. Lana scoase un oftat de mulțumire. Rămaseră tăcuți o bună bucată de vreme.

–Nu am de gând să plec, spuse Eli, cu vocea grea de somn. Sau cel puțin nu am de gând să plec și să nu mă mai întorc.

Lana se gândi la felul în care fusese încătușată de pensiune în toți acei ani, privind cum bărbații veneau și plecau. Își lipi fruntea de pieptul lui.

–Știu.

–Nu-mi place să călătoresc tot timpul, continuă el. Acum am de gând să petrec mai mult timp aici.

–Dar n-o să-ți fie dor?

–Nu. Încă va trebui să călătoresc. Însă nu am avut niciodată de gând să călătoresc atât de mult. Pur și simplu... s-a întâmplat. Cred că niciodată n-am avut un motiv suficient de puternic ca să rămân.

Lana rămase tăcută, cu sentimente amestecate. Auzea ce-i spunea Eli, că dorea să se așeze la casa lui. Era emoționată la gândul unui viitor cu el. Dacă-și făureau o viață împreună, va fi una frumoasă și plină de dragoste.

Își frecă obrazul de pieptul lui Eli și îl sărută ușor. Felinarele de pe stradă dădeau încăperii un luciu domol; cifrele ceasului deșteptător sclipeau în roșu. Ea îi mângâie brațul în tăcere și ascultă sunetul respirației lui, care devenea mai profund, regulat. Se simțea atât de liniștită și de fericită că putea sta așa lângă el, că putea simți cu trupul ei momentul în care adormea el.

–Te iubesc, spuse ea. Știa că el n-o auzea, însă dorea să rostească acele cuvinte cu voce tare. Sunt îndrăgostită de tine. Indiferent ce se va întâmpla, acesta e adevărul.

Îl simți răsucindu-se în pat. O clipă își ținu răsuflarea, îngrijorată că o auzise și, în același timp, dorindu-și asta. Se gândi că scăpase când, o clipă mai târziu, el îi șopti, ușor ca un fulg de zăpadă:

–Atunci ce-ar fi să te măriți cu mine?

Ea rămase nemișcată, fără să scoată o vorbă. El se ridică ușor pe un braț, ca să o privească în lumina lunii.

–Chiar... chiar vorbești serios? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

El nu răspunse. Se ridică și, așa gol cum era, se îndreptă spre celălalt capăt al camerei. Sertarul de sus scârțâi când îl deschise, iar când reveni și se așeză pe pat, ținea în mână un inel. Fără cutie, fără catifea. Doar un inel care lucea în lumina lunii, între degetul lui mare și cel arătător.

–A fost al bunicii mele, spuse el, întorcându-l în lumină. Îl țin de prea multă vreme.

Inelul era frumos, un inel clasic de aur cu un diamant simplu. Nu întinse mâna să îl ia, însă își putea imagina cum se simțea pe deget; ar fi fost comod și cald.

El își lăsă mâna în jos cu inel cu tot și se întinse să îi sărute umărul.

–Nu trebuie să-mi spui da sau nu.

–Vrei să spui *pentru totdeauna?*

–Invitația rămâne în picioare cât timp o să mă iubești.

Îl privi cum duce inelul de unde îl luase. Într-un fel, simțea cât de drept era ceea ce-i propusese. Era legată de el. Viața ei era legată atât de strâns de a lui încât îl va iubi întotdeauna, indiferent dacă relația lor de cuplu va merge sau nu.

Însă el cât era dispus să o aștepte dacă pleca? Și dacă amândoi călătoreau, ce căsnicie mai era și asta? Poate că era mai simplu dacă ar fi cerut-o *după* ce se năștea copilul. *După* ce își vedea măcar o vreme visul cu ochii. Dacă momentul ar fi fost mai potrivit, cuvântul „da" ar fi ieșit fără efort din gura ei.

–Îmi pare rău, spuse ea coborând din pat, simțind aerul răcoros pe pielea goală. Însă asta... e prea mult pentru mine. Prea mult deodată. Dacă m-ai fi întrebat cu două luni în urmă cum arăta viitorul meu, n-aș fi spus *așa*. Nu mă imaginam cu un copil. Sau căsătorită. Sau... făcând dragoste cu tine.

El reveni tăcut lângă ea, după ce lăsă din nou inelul în sertar.

Lana se chinui să-i explice.

–Trebuie să-mi pun la punct niște lucruri în cap înainte să spun da.

El o privi ferm, cu o duritate care însă implora.

–Doar promite-mi că dacă vrei să termini chestia asta nu o vei face urât. Nu cred că mai sunt în stare să rezist la un șoc precum cel de data trecută.

–Promit că nu voi mai face niciodată așa ceva.

Ea îl văzu îngustându-și privirea, clipirea scurtă care îi dovedea că nu o credea pe deplin. Îi mângâie părul, plină de tandrețe. Se ridică în vârful picioarelor și îl sărută lung și apăsat pe frunte. Nevoia de a-l alina era prea puternică.

–Vrei să mă duc acasă în noaptea asta?

El o prinse de încheietura mâinii.

–Tu vrei să pleci?

–Nu.

–Atunci rămâi. O trase ușor, din nou, aproape de el. Gura lui era moale. Rămâi.

Ea cedă, simți nevoia din spatele sărutului său și îi răspunse, hrănind-o cu propria ei dorință. Cuvertura se încreți ușor între ei când Eli o așeză pe pat, iar el o trase din calea lor, căutând acces, întrebând cu mâinile.

Din nou, viitorul și trecutul deveniră inutile pe moment. Tot ce mai știa Lana era că era *a lui*, că mereu fusese și mereu va fi. Îi ceruse să-i promită că nu va termina urât. Nu știa cum să-i spună adevărul: căsătoriți sau nu, să aibă o relație atât de profundă cu Eli după atât de mult

timp era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Nu era pregătită să renunțe la visele ei de călătorie, de a pleca o vreme. Însă nu avea de gând să încheie vreodată ceea ce începuse el.

22 noiembrie

Când vântul de noiembrie începu să bată dinspre nord prin valea Champlain, scândurile vechi de la Wildflower Barn șuierau și gemeau ca și când ar fi fost îndurerate. Cerul era întunecat și înnorat; fulgii de zăpadă cădeau printre ramurile golașe ale copacilor și se îndreptau rapid spre pământul fragil. Lana era singură la computer. Și, cu toate că, teoretic, magazinul era deschis – aveau plante de interior din mica seră, dar și cadouri – clopoțelul de la ușă rămânea tăcut. Cele mai multe comenzi din acea perioadă a anului veneau prin site-ul firmei. Mereu existau flori undeva.

Lana deschise următorul e-mail; ochii îi erau încețoșați și o durea tot corpul de oboseală. Știa că nu ar fi trebuit să se culce atât de târziu, însă răsplata după o noapte fierbinte în brațele lui Eli era mult mai mare decât somnul pe care și-l sacrificase.

Trecuse aproape o lună de când o dusese pe terenul din spatele facultății, iar cu fiecare zi ce trecea Lana se simțea ca și când s-ar fi vindecat. Era mai fericită ca în trecut. Bucuria pe care o simțea ca prietenă a lui Eli nu se compara cu cea pe care o simțea în brațele și în patul lui. Crezuse că era imposibil să aibă o relație perfectă și să o facă și mai bună de-atât, doi oameni foarte apropiați să fie aduși și mai aproape. Afla, cu fericire, că se înșelase.

Se chinui să se concentreze la e-mailul din fața ochilor. Un client se plângea că fusese taxat cu 23 de dolari pentru o greblă sofisticată de peluză pe care o cumpărase online, în timp ce vecinul său plătise doar 16 dolari pentru aceeași

greblă la magazin. Își arcui spatele, apoi își masă cu putere mușchii de deasupra șoldurilor. Masajul era inutil. Durerea ei de spate era mult prea acută.

Nu apucă să facă prea mulți pași ca să verifice prețul greblei când auzi clopoțelul și Calvert intră în Barn, purtând aceleași cizme vechi de muncitor, blugii și un pardesiu mare și negru. Deja se săturase să îl vadă venind așa, pe furiș.

–Ce cauți aici? întrebă ea, îndreptându-se cu prudență spre el, pas cu pas, până când simți cum durerea de spate îi trece.

–Am venit să-mi iau rămas-bun.

–Bine atunci. La revedere, spuse ea, înclinându-și capul.

–Însă am vrut întâi să vorbesc cu tine.

–Las-o baltă, se încruntă ea. Du-te.

El o privi o vreme, cu ochii albaștri spălăciți triști ca o zi de iarnă. Deschise ușa de la Barn, însă se opri, fără să-l lase inima să plece.

–Te rog, lasă-mă să spun un lucru, apoi mă duc.

Ea râse. Durerea o săgetă adânc și puternic. Se prinse inutil de stomac, simțindu-și burta întărindu-se sub mâna ei. Aceea nu era o durere de spate. Își puse mâna liberă pe raftul de lângă ea ca să nu-și piardă echilibrul, respirând adânc ca să scape de crampe. Forța durerii o înfurie destul cât să o facă să strige.

–După atâția ani, *acum* ți-ai găsit să nu mai poți să aștepți?

–Cred că ar fi trebuit să mă port altfel, spuse el. Nu am fost un tată bun. Acum știu asta și mă supără. Nu pot să-mi continui viața dacă nu lămuresc lucrurile.

Ea nu putea vorbi. O înțepătură fierbinte îi străpunse abdomenul, un cuțit care trasa o semilună în burta ei. Încercă să-i spună lui, să spună „ajutor". Însă putea doar să respire rapid și neregulat. Se aplecă, ghemuindu-se sub durere.

Auzea în depărtare vocea tatălui ei, care îi ținea cel mai lung discurs pe care i-l ținuse vreodată în viață. Și totuși, acea voce era doar un murmur neclar în urechile ei. Mușchii burții se contorsionau și se încordau; simțea cum ceva se mișcă și se răsucește. Karin îi spusese despre contracțiile Braxton-Hicks, acele contracții dureroase care îi trimiteau pe părinții fără experiență după bagajul pentru spital. Însă nu așa își imaginase ea contracțiile. Se ghemui cu brațele strânse în jurul burții, simțind cum întregul ei trup urlă de durere și de altceva, de *pierdere*.

„Te rog, Doamne." Inima ei se ruga, implora.

Nu-l auzi pe Calvert venind spre ea, rostindu-i numele.

Eli urmă indicațiile recepționerei și merse prin spital până când, în sfârșit, găsi rezerva Lanei. Când ajunse lângă patul ei, inima lui bătea atât de puternic, încât avu senzația că stă să-i sară din piept. Lana zăcea în patul alb și îngust, cu fața întoarsă de la ușă. Karin se ridică imediat când îl văzu intrând în grabă, întrebând ce se întâmplase, și duse un deget la buze cu sprâncenele exagerat de ridicate. În ochii ei recunoscu ceva din propria lui spaimă.

–Vino aici, șopti ea.

El o urmă pe coridor, dorindu-și ca Lana să fi fost trează, să-i ia mâna și să-i audă vocea și să știe că era bine. Însă atunci era mulțumit să afle măcar despre ce era vorba.

–Ce s-a întâmplat?

–A intrat în contracții premature, spuse Karin încet. Au oprit contracțiile cu sare de magneziu și terbutalină, așa că e în afara pericolului acum. Însă pot reîncepe oricând.

–Copilul o să fie bine?

–Nu știu, răspunse Karin, cu durere în glas. Pielea din jurul ochilor ei căpătase o nuanță vineție, iar părul îi era ciufulit, căzându-i în șuvițe dezordonate pe față. Doctorul spune că bătăile inimii lui sunt puternice și e sănătos. Însă e prea mic să fie născut acum. I-au dat Lanei un fel

de steroid ca să-i accelereze dezvoltarea plămânilor și să prevină hemoragia creierului, în cazul în care va trebui să fie născut mai devreme. Însă ne rugăm să nu se ajungă la așa ceva.

Eli își trecu o mână prin păr. Momentul acela i se părea de-a dreptul suprarealist. Steroizi și hemoragii ale creierului. Nu putea nici măcar să-și imagineze prin ce trecea Lana. Trase cu ochiul peste umărul lui Karin ca să o privească, atât de tăcută și de nemișcată, cu părul ei blond îndepărtat de pe față, întins pe pernele albe.

Îl duru sufletul să se gândească la faptul că aproape pierduse copilul și abia atunci își dădu seama cât de mult ajunsese să-l iubească. Karin îi strânse brațul. Și ea avea ceva de pierdut. Probabil Karin se gândea deja la acel copil ca la copilul ei, ca și când nu *Lana* ar fi fost femeia în pericolul de a-și pierde copilul. Acea idee nu-i prea surâdea, așa că își retrase ușor brațul.

–E bine acum, spuse Karin. Dacă ai fi văzut-o... A fost ca un soldat, curajoasă și puternică.

–Ce-i vor face?

–Doctorul a recomandat odihna la pat.

–Atât?

–Nu prea mai au ce să-i facă. Ar putea să o conecteze la un sistem foarte costisitor care să o monitorizeze zi și noapte. Însă doctorul a spus că asta, oricum, nu va schimba nimic. Și știi ce părere are Lana despre aparatura de felul ăsta.

–Dar *odihnă la pat?* Parcă am fi în secolul al nouăsprezecelea. Trebuie să existe și altceva mai bun.

Karin își netezi părul.

–De fapt, doctorul spune că nici odihna la pat n-o s-o ajute prea mult. Spune că nu există dovezi clare că metoda funcționează. Însă mai bine să luăm măsuri de precauție decât să ne pară rău după aceea.

Eli se îndepărtă o clipă de ea, de acea discuție. Simțea cum îi fierbe sângele de frustrare. Se simțea neajutorat, furios și inutil.

–Atunci ce naiba o va ajuta să păstreze copilul?

–Nu știu, spuse Karin. Odihna. Să aibă grijă de ea. Copilul o să iasă când vrea el, însă doctorul încearcă să îl facă să mai stea măcar până la treizeci și cinci de săptămâni. Apoi nu ne rămâne decât să ne luptăm să-i dăm o șansă.

–Bună ziua. O femeie în halat alb se opri lângă ei pe hol și îi întinse mâna lui Eli. Părul ei negru era bine strâns la spate. Eli nici măcar nu o văzuse apropiindu-se. Sunt doctorul Christianson. Dumneavoastră trebuie să fiți...

–Eli Ward. Îi strânse mâna, știind că femeia presupunea că el era tatăl. Karin tocmai mă punea la curent.

–Foarte bine. Eram în trecere, însă am zis că e bine să mă opresc să mă prezint.

Eli se forță să-i dea drumul la mână.

–Cât timp mai trebuie să o țineți aici?

Ea privi în salon.

–Să vedem cât de bine reacționează la medicamente, însă cel puțin două zile. E o luptătoare; pot să îmi dau seama de asta. O să țină cu dinții de acel copil.

Eli nu se putu stăpâni să nu-i arunce o privire lui Karin. Ea nu îl privi.

–Mă scuzați, mă cam grăbesc. Însă mă întorc curând. Doctorul Christianson își continuă drumul pe coridor, apoi se opri și se întoarse pe jumătate. Mereu mi s-a părut că pacienții care au familie, prieteni, oameni care să-i țină de mână se descurcă cel mai bine. Sunt norocoși să se aibă unii pe alții. Aici i-aș include și pe Lana și pe copilul ei.

Eli o văzu pe Karin frecându-se la ochi. Fără să scoată o vorbă, o cuprinse cu brațul și se așezară. Nu le rămânea decât să aștepte.

Karin traversă coridoarele lungi și sterile ale spitalului, o sală după alta, uși care se deschideau spre și mai multe uși. Era ceva de coșmar în toate acele plăci de gresie și marmură și tavane albe. Poze ale eroilor locali împodobeau pereții ici și colo, toate la fel. Era deja târziu, iar clădirea era tăcută, făcând ca ecoul pașilor ei să se audă slab. Știa că saloanele din jurul ei erau pline de oameni, însă, în timp ce trecea pe coridoarele strălucitoare se simțea cu desăvârșire singură.

Îl găsi la cantină, o cameră cu mese colorate în albastru industrial și tejghele din oțel inoxidabil. Instinctul îi spusese că, desigur, Calvert n-avea cum să fi plecat din spital, că nu stătea la vedere, însă era în apropiere și avusese dreptate să se încreadă în instinctele ei. Stătea rezemat pe un scaun, cu genunchii depărtați și capul pe spate, privind spre un ecran de televizor mut.

–De ce nu ai plecat? întrebă ea, așezându-se în fața lui.

Chiar dacă îl luase prin surprindere, nu o arătă. Făcu un semn cu capul spre fereastră.

–Pot să văd mașina ta de aici. Mă gândeam că o să știu când tu și Lana o să plecați.

Karin privi pe geam, unde zăpada prindea viață sub lumina felinarelor și transforma parcarea într-o întindere blândă de alb. În spital nu simțea nici timpul, nici vremea; fiecare secundă era identică celei anterioare. Doctorul spusese că bebelușul avea șanse mari, însă Karin știa că nu era încă în afara pericolului. N-ar fi putut îndura să fie atât de aproape să aibă un copil și să vadă cum soarta îi întoarce din nou spatele.

–O să supraviețuiască? întrebă Calvert. Ochii lui erau lucioși și umflați; în jurul gurii avea riduri de îngrijorare.

–Vor fi sănătoși amândoi, îl asigură ea.

–I-a spus cineva tatălui copilului ce s-a întâmplat?

Karin râse.

–Tatăl copilului nu crede că acel copil e al lui. Nu vrea să mai aibă de-a face cu Lana.

Calvert se încruntă.

–Un copil are nevoie de un tată.

–Cred că măcar aici avem aceeași părere, spuse Karin. Se ridică și își împinse scaunul. Ascultă, nu trebuie să rămâi pe-aici. Poți pleca. O să te sun la motel să-ți dau vești.

–Bine, spuse el.

Ea își încrucișă brațele la piept.

–Să știi că nu pot să repar ce s-a întâmplat între tine și Lana. Asta e treaba voastră. Însă nu cred că trebuie să te dai bătut.

El dădu din cap.

–Apreciez că spui asta.

–Du-te acasă și culcă-te.

–Asta voi face, răspunse el.

Se întoarse să plece din sala mare și pustie, iar când se opri în prag să-l mai privească o dată peste umăr, văzu că își întinsese picioarele, cu gleznele încrucișate. Știu că nu se va duce nicăieri.

Lana se holba la tavanul de spital, înconjurată de perdele verde cu bej. Femeia din patul alăturat sforăia ușor, însă televizorul ei încă mergea. La capul patului ei, Eli dormea chinuit într-un fotoliu cu tapițerie ieftină, cu capul înclinat într-un unghi ce părea dureros. Din când în când se auzea scârțâitul unui cărucior împins pe coridorul lung.

Când era copil în școala primară avusese o profesoară care le atrăgea atenția elevilor trântind o carte mare pe jos. Sunetul scos de acel volum pe podea îi făcea să fie atenți și schimba întreaga energie din încăpere. Lana se simțea ca și când universul i-ar fi făcut atunci același lucru. Nu ascultase. Acum asculta.

În acea zi aproape pierduse copilul. Încă exista riscul să îl piardă. Zăcea acolo împietrită, cu teamă să se miște, cu teamă să facă altceva decât să respire. Ideea unui viitor fără acel copil ...

Adevărul era atât de puternic, încât o paraliza. Toate pariurile fuseseră date peste cap. În mijlocul durerii sălbatice, se concentrase asupra unui singur lucru, acela de a-și împiedica, cu orice preț, copilul să se nască. Și rămăsese uimită de felul în care reacționase trupul ei chiar înainte ca mintea ei să perceapă ce se întâmpla. Dragostea care explodase în ea fusese atât de feroce, încât devenise de-a dreptul posesivă, iar instinctul ei primar fusese unul matern, protector și mult mai puternic decât și-ar fi imaginat. Luni întregi se îndoise de capacitatea ei de a fi mamă. Însă acum știa adevărul: nimeni nu ar fi putut avea sentimentele pe care le avusese ea în acea zi, atât de primare și fundamentale și să *nu* fie un părinte bun. Dragostea ei era prea puternică să permită asta. La urma urmei, nu era ca tatăl ei.

Își aminti ce-i spusese femeia la Barn: „Visurile sunt lucruri înșelătoare". Mereu dorise aventură, să-și încerce propriile limite și să vadă tot ce putea să vadă. Însă acum, cu o claritate pe care o simțea precum o revelație, știa că ar sacrifica orice pentru acel copil. Niciodată nu fusese atât de sigură de ceva în toată viața ei. O să-și crească pruncul ca *al ei*. Și îl va iubi. Mereu. Dacă el trăia.

24 noiembrie

Eli se trezi în miez de noapte. Se afla în dormitorul Lanei și, cu toate că petrecuse deja multe nopți în patul ei, momentul minunat în care deschidea ochii și îi vedea chipul în umbră, luminat ușor de ledurile ceasului deșteptător, încă îl umplea de recunoștință. Noaptea aceea era prima după întoarcerea ei de la spital, cu instrucțiunea strictă să aibă mare grijă. Se gândea că va dormi buștean, însă felul în care respira îi dădea de înțeles că era trează.

– Ești bine? întrebă el. Întinse mâna spre ea și îi simți fierbințeala pielii pe sub materialul moale al pijamalei.

–Până acum, da.

–Nu poți dormi?

–Nu, răspunse ea.

Eli se apropie de ea și îi mângâie părul. Ea se cuibări mai adânc în pernă și mai aproape de el. El își lipi nasul de părul ei care mirosea a șampon, a ulei de arbore de ceai și a mentă. Când deschise gura, vorbele ei erau înăbușite de pernă, iar el trebui să facă un efort ca să înțeleagă.

–Nu vreau să dau copilul. Vreau să-l păstrez pentru mine.

El oftă, cuprins de un sentiment copleșitor de ușurare. O sărută blând pe frunte.

–E minunat. Lana, sunt atât de bucuros.

–Dar cum o să-i spun?

–O să fie greu.

–Sunt un om îngrozitor.

–Erai confuză. Însă acum cred că începi să știi ce vrei. Lana tăcea, iar el abia se stăpâni să n-o întrebe dacă nu cumva mai luase și altă hotărâre, dacă îl primea și pe el în familia ei. O să fii o mamă bună. Iar copilul acela va crește într-o casă bună și plină de dragoste. Știu asta, Lana. Pentru că te cunosc.

–Mulțumesc, spuse ea.

El aștepta, cu răsuflarea tăiată. Acum urma partea în care ar trebui să accepte să se căsătorească cu el. Totul avea o logică perfectă, era limpede ca lumina zilei. Număra secundele. Își spusese că nu va redeschide subiectul căsătoriei; oferta pe care i-o făcuse nu avea un termen de expirare, astfel că era obligat să aibă răbdare. Și totuși, chiar dacă nu vorbise despre momentul în care îi oferise inelul bunicii lui, simțea cum acel subiect se întinde între ei, tăcut și încordat.

–Sunt foarte obosită, spuse ea.

El aștepta o clipă, apoi își slăbi strânsoarea. Spațiul dintre ei părea întins ca un deșert, iar el se întrebă dacă nu cumva ea deja începea să-l respingă. Poate faptul

că acceptase copilul o făcuse mai puțin dispusă să îl accepte pe el, ca și când ar fi vrut să se protejeze pe ea și pe copilul ei de suferință și nu își lăsa copilul să aibă nici un fel de tată.

Dacă nu era în stare să-l respingă cu blândețe, se întreba, oare o să-l umilească din nou? Deja plănuia să se descotorosească de el astfel?

Își alungă acel gând din minte. Dragostea dintre ei fusese întotdeauna puternică, însă povestea lor romantică era încă fragilă și nouă. Risca și dacă avea încredere în ea, dar și dacă nu avea. Dorea ca ea să-i promită că nu-i va frânge inima din nou. Și spera că o va primi pe a ei curând.

25 noiembrie

Karin deschise cu propria cheie ușa de la casa Lanei și se duse în bucătărie, fericită că programul de iarnă redus de la Wildflower Barn îi lăsa timp să aibă grijă de sora ei.

Lăsă pungile pe masă și strigă un salut.

–Am făcut cumpărături.

Aruncă cheile pe masa de bucătărie și începu să scotocească prin pungi. Cumpărase tot ce trebuia pentru o mică masă de Ziua Recunoștinței, pentru a doua zi. Căută până găsi o înghețată și două tabloide pe care le ceruse Lana. De când stătea la pat, se părea că Lana devenise dependentă de bârfele despre celebrități. Lui Karin i se părea nostim – această latură neașteptată a personalității surorii ei –, însă nu o judeca.

–Hei? O găsi pe Lana sprijinită pe perne, privindu-și umbra propriei mâini pe perete. Părea mai puternică, mai întremată decât când o văzuse ultima dată Karin pe patul de spital, cu câteva zile în urmă.

–Uite, spuse Lana. E o rață.

Karin râse și lăsă revistele lângă celelalte cărți de pe noptiera dezordonată. Se așeză pe marginea patului.

–Am adus întăriri.

Lana coborî mâna și se întoarse spre sora ei. Ochii ei aveau o privire ciudată, o neliniște care se transformase în resemnare. Lui Karin i se părea că înnebunește de tot.

–Oh, Kari. S-au întâmplat atât de multe.

–Angelina și Brad adoptă alți copii? râse ea.

–Nu. Lucruri importante. Am atâtea să-ți spun. Nici nu știu de unde să încep.

–Ce se întâmplă? Karin îi întinse surorii ei înghețata și o linguriță pe care o adusese de la bucătărie, apoi se ridică să facă ordine printre paharele, revistele și cărțile de pe noptiera Lanei. Era mulțumită că putea fi de folos și luă un hanorac mototolit de pe veioza Lanei, aruncându-l spre coș.

–Nu. Nu face asta. Stai jos. Lana lăsă înghețata și bătu ușor pe marginea patului. Trebuie să vorbim.

Karin simți cum i se face pielea de găină.

–Să vorbim? Se așeză ușor pe fotoliul de lângă pat, sperând că discuția nu avea subiectul pe care și-l imagina ea. Însă ceva în glasul surorii ei...

–Karin. Ceva s-a schimbat.

Karin își îndreptă spatele, fără să o privească pe Lana în ochi și fără să tragă concluzii pripite, pe care nu le-ar fi putut îndura. Își strânse degetele cu putere, sperând, dar știind că era inutil să spere.

–Nu știu cum să-ți spun asta, continuă Lana, cu ochii plini de tristețe. Însă nu pot renunța la copil. Sentimentele mele... s-au schimbat.

Karin nu știa ce să spună. Își simțea mintea ușoară ca un nor.

–Știu că e un moment îngrozitor, continuă Lana în grabă. Și îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Însă, Karin, în timp ce zac aici jur că pot să închid ochii și să intru atât de adânc în mine însămi, încât să simt cum bate inima

copilului. *Trebuie* să îl păstrez. Nu pot să suport ideea ca el să crească și eu doar să mă uit.

Încet, Karin începu să priceapă adevărul acela monstruos și teribil. Lana voia să-i ia copilul. Când vorbi, Karin abia putu scoate cuvântul prin dinții încleștați.

–Nu.

Lana se încruntă.

–Poftim?

–Nu, *nu poți*, spuse Karin, cu vocea gâtuită. Spaima care se adunase în ea creștea în intensitate precum primele rafale puternice ale unei furtuni. Nu gândești. Ce fel de mamă o să fii tu dacă într-un moment nu vrei copilul, apoi în celălalt îl vrei? Dacă ai acele visuri mărețe și idioate să trăiești, dintre toate locurile din lumea asta, tocmai în Costa Rica?

Lana își întoarse privirea.

–Pot încerca.

–Sigur. Sigur că poți încerca. Ai încercat și să tricotezi. La fel, ai mai încercat și să călărești. Acum încerci tabloidele. Dar maternitatea? Nu e alt hobby de care poți să te apuci, apoi să renunți la el dacă te plictisești. De dragul copilului, fii rațională.

–Nu pot să cred că ai atât de puțină încredere în mine, rosti Lana încet.

Karin se aplecă spre ea, cu mâna pe cuverturi.

–Nu e vorba că nu am încredere în tine. Te consider o persoană uimitoare. Îți trăiești viața în... într-un fel în care eu n-aș putea vreodată. Și mi-ar plăcea să semăn mai mult cu tine. Însă aici e vorba de un copil, Lanie. Trebuie să iei decizia corectă.

–Exact asta încerc să fac, spuse ea.

Karin se așeză pe marginea fotoliului, cu spatele drept și chipul întors. Mâinile îi erau încleștate în poală.

–Și ce o să faci când copilul o să aibă doi ani și dintr-odată n-o să-l mai vrei? Când dintr-odată o să vrei să lași totul și să pleci din oraș?

–O să-l vreau, spuse Lana. Nu sunt Calvert. Acum am încredere în mine.

–Dar ești irațională! spuse Karin, pe un ton puțin prea ridicat.

–De ce te cerți cu mine? Tu îți dai seama măcar ce faci?

–Încerc să-ți bag mințile în cap.

–Încerci să mă împiedici să-mi păstrez propriul copil! Încerci să mă faci să mă îndoiesc de mine pentru că *tu* îți dorești atât de mult un copil. Știi cum se numește asta, Karin?

Karin simți cum i se strânge stomacul, iar în minte îi veni cuvântul „manipulare".

Când Lana vorbi din nou, tonul ei se îmblânzi, iar ochii ei străluceau de lacrimi.

–Știu că ai intenții bune. Și îmi pare rău că nu am fost suficient de puternică sau de cinstită cât să înțeleg asta mai devreme. Însă dacă o să-ți dau acest copil o să te urăsc pentru tot restul vieții mele. O să fie atâta vrajbă între noi, încât nu cred că vom mai fi vreodată la fel de apropiate ca acum. Vă iubesc și pe tine, și pe copil prea mult ca să vă pierd pe amândoi.

Karin își înăbuși sunetul care aproape îi ieșise din gât, în parte suspin, în parte râs.

–Cum poți să-mi faci asta? întrebă ea, umilită de tremurul din vocea ei.

–N-am vrut să te rănesc. O lacrimă alunecă pe chipul Lanei, cuibărindu-se în șanțul de lângă nas.

–Nu poți să-mi faci asta! Lovi cu pumnul în pat, la câțiva centimetri de șoldul Lanei. Lana, mi-ai spus că acel copil e al meu. *Al meu.* Mi-am rearanjat casa, căsnicia, întreaga viață pentru acel copil. Nu te poți juca așa cu oamenii.

–Îmi pare rău, Karin, însă nu crezi că și tu mi-ai cam forțat mâna în ultimele săptămâni?

–Nu ți-am forțat mâna. Să dai copilul era cea mai înțeleaptă alegere!

–Așa am crezut și eu. Chiar am crezut. Însă m-am înșelat.

Karin lăsă brațele în jos. Simți cum amorțește și nu încercă să se împotrivească acelei senzații. Nu se putea gândi la vreo modalitate în care să încheie acea discuție într-o notă victorioasă; era ca și când scenariul fusese deja scris, iar ea nu avea nimic de spus.

Nu mai suporta să o vadă nici măcar o clipă pe sora ei. Ieși din dormitorul Lanei, trecu pe lângă pungile cu mâncarea pentru Ziua Recunoștinței care nu va mai fi folosită și nu privi în urmă.

Lana își auzi sora plecând, îi auzi mașina pornind și îndepărtându-se. Se sprijini de perete, încercând să-și liniștească plânsul. Încă de când erau mici, Karin fusese întregul ei univers – sora, mama, prietena ei. În copilărie își desenaseră tatuaje pereche cu flori, una pe brațul celeilalte, promițându-și că, chiar și atunci când cerneala se va șterge, tatuajul va rămâne acolo, invizibil, unindu-le și făcându-le identice. Aveau nevoie de acea solidaritate în casa lui Calvert. Iar Lana încă avea nevoie de ea acum.

Însă de data aceea... de data aceea se părea că fusese ultima picătură. Habar n-avea cum să se revanșeze față de sora ei. De-a lungul anilor făcuse nenumărate sacrificii pentru Karin – faptul că rămăsese în Vermont se număra printre ele –, iar după toate eforturile ei de a-și face sora fericită și de a rămâne lângă ea, i se părea nedrept să o termine așa.

Își șterse lacrimile de pe față și încercă să se liniștească, dorindu-și ca spaima să dispară. Aceea era prima dată când Lana se concentrase cu toate puterile să facă un lucru important care nu se potrivea cu dorințele surorii ei. Însă, în loc să se simtă mândră pentru prima scânteie de ambiție și de independență adevărată, se simțea îngrozitor.

În sfârșit, făcuse ceva uimitor de bine și de corect în viață și se simțea ca și când ar fi făcut ceva complet greșit.

Era nevoie de iertare între ele. De milă. Lana ar fi făcut orice ca să recâștige respectul și înțelegerea surorii ei, chiar dacă nu le merita. Își puse mâinile pe copilul din ea și speră să fi luat decizia corectă.

–Gene. Karin îl găsi în bucătărie, mâncând un sendviș și citind ziarul. Ea trânti ușa în urma ei. Radioul micuț de pe dulap trâmbița reclame, iar vocea crainicului se auzea tare și plină de mulțumire. S-a întâmplat ceva.

El aruncă ziarul, se ridică în picioare și traversă încăperea spre ea. Era îmbrăcat încă în hainele de serviciu și nu își scosese pantofii. Karin ura să-i strice un moment perfect de liniște după o zi obositoare, însă iat-o acolo, cu ochii injectați și umflați de lacrimi.

–Ce e? Oh, draga mea... cumva... ești...?

–Nu. Nu sunt însărcinată. Este vorba de Lana... ea... ea...

–Ce s-a întâmplat?

–A spus că nu putem avea copilul! izbucni ea, strângându-și soțul în brațe și îngropându-și fața în pieptul lui.

El rămase nemișcat.

–Stai. Ia-o încet. Nu pricep.

Karin își frecă fața de cămașa lui, simțind cum nasturii îi zgârie obrajii.

–Mi-a spus că ni-l dă. Apoi s-a răzgândit. Am fost la *un pas*. Am fost atât de aproape. Iar acum am pierdut totul! Și asta din cauza ei!

El îi prinse umerii și o împinse în spate să o privească în ochi.

–Cumva ai *întrebat-o* dacă ne dă copilul?

Ea bâgui ceva, încercând să explice.

–Ai făcut-o, Karin? Ai întrebat-o? Da sau nu.

Ea se desprinse de el.

–Am vrut să ne salvăm căsnicia.

Chipul lui Gene rămase împietrit, ca și când ar fi primit o palmă; mâinile îi căzură pe lângă corp și se îndepărtă câțiva pași de ea.

–Cine mai ești?

–Cum adică?

–Știu că îți dorești un copil. Însă cât de mult? Atât de mult încât să-ți destrami familia? Atât de mult încât să-ți manipulezi sora să-ți dea copilul ei? Atât de mult cât să-ți faci praf căsnicia?

Karin ridică bărbia.

–Cum adică „să-mi fac praf căsnicia"?

El tăcea.

–Gene, trebuie să faci ceva. Trebuie să mă ajuți. Nu știu ce să fac.

Aștepta ca el să spună ceva, să-i spună cum să rezolve acea încurcătură îngrozitoare. Însă el zise doar atât:

–Oh, Karin. Nu cred că mai pot trece prin asta.

–Ce vrei să spui?

–Că... plec.

Ea nu fu sigură că auzise bine.

–Cum adică pleci?

–Te părăsesc.

Își duse mâinile la stomac; ardea sub palmele ei.

–Nu poți pleca acum. Nu m-ai auzit? Lana nu ne dă copilul.

–Niciodată nu a vrut să ne dea copilul.

Ea se întoarse și lovi cu pumnul în perete.

–Cumva mă *învinovățești* pe mine? Mie mi se rupe inima și tu mă învinuiești pe mine? Ar trebui să mă ajuți, nu să înrăutățești lucrurile!

El se îndreptă iar spre ea cu pași lenți, dar mari. Spre șocul ei, se aplecă și îi dădu cel mai tandru și mai blând sărut pe care îl simțise de multă vreme. O parte din furia ei se dizolvă, lăsând loc unei dureri adânci.

–Îmi pare rău, spuse el.

Apoi întinse mâna după geamantanul aflat lângă ușa din spate; Karin își dădu seama că era deja făcut. De câte ori îl văzuse acolo, fără să-și dea seama însă până acum ce însemna? Fusese un indiciu. Unul dintre numeroasele indicii la care ar fi trebuit să ia aminte. Unul dintre numeroasele indicii pe care ea nu le remarcase.

– Așteaptă! Nu poți să pleci. Am *nevoie* de tine.

El îi aruncă un zâmbet plin de milă și de remușcare.

Karin îl prinse de mâneca de la cămașă.

– Vin cu tine. Lasă-mi doar cinci minute să-mi fac bagajul.

– E prea târziu pentru asta.

Își duse o mână la frunte și-și adună gândurile.

– Bine. Ai dreptate. Știi ceva? Ai dreptate. O să plecăm pur și simplu. Haide. O să cumpărăm pe drum tot ce ne trebuie.

Încercă să treacă pe lângă el și să iasă pe ușa din spate, însă el îi puse mâna pe braț să o oprească. Apoi îi spuse încet:

– Am spus nu.

Îl privi, văzând zidul de granit al ochilor săi. Toată energia i se scurse din trup.

– Gene...

El se mulțumi să scuture din cap.

Buza ei de jos începu să tremure.

– Te rog, nu mă părăsi. Iubitule? Te rog?

Chipul lui se mai îmblânzi; acele trăsături de care se îndrăgostise cu atâția ani în urmă erau aceleași, însă marcate de o tristețe pe care nu o mai văzuse până atunci.

– Îmi pare rău pentru tot. Numai te rog... Își puse mâinile pe pieptul lui. Te rog, rămâi cu mine.

O clipă văzu o lumină în ochii lui, un ecou îndepărtat al luminii care sclipise atât de puternic în ziua în care stătuseră în fața altarului, iar el spusese „Da". Însă dispăru imediat, lăsând în loc doar un fior rece și de nepătruns.

–Trebuie să fac asta, spuse el. Iar tu trebuie să mă lași. Fac ce e corect.

Mâinile ei se desprinseră de el. În minte îi apăru o imagine a ei, a felului cum trebuia să arate în acel moment în ochii lui. În tot acel timp crezuse că ce încerca ea să facă era bine. Însă adevărul era că tot ceea ce făcuse era greșit. Se purtase urât cu el, se gândise doar la ea însăși, la ceea ce dorea *ea*, în timp ce nevoile lui fuseseră pentru ea doar o toană. Iar cu Lana, cu propria ei soră, se purtase îngrozitor. Fusese manipulatoare și egoistă și, mai presus de orice, o mincinoasă; îi mințise pe toți. Și pe ea însăși.

–Unde te duci? întrebă ea.

–Fratele meu are o cameră în plus.

–Dar e la două ore distanță. Cum o să faci cu serviciul?

–O să găsesc o soluție.

Ea abia își stăpânea lacrimile care amenințau să se reverse. Era clar că nu era o decizie luată în grabă. Plănuise totul de mult.

–Pentru totdeauna?

–Sper că nu. Am nevoie de timp să mă gândesc. La fel și tu.

Ea dădu din cap și își strânse mâinile ca să le împiedice tremuratul.

–Nu face asta. Te iubesc.

El o privi o clipă, iar ea își ținu răsuflarea.

–Și eu te iubesc, răspunse el. Apoi plecă.

29 noiembrie

Lana stătea la masa din bucătărie, aranjând grijulie cu o pensetă un grup de panseluțe mov cu galben în poziție perfectă, peste un cerc de flori de morcov sălbatic presate. Întotdeauna își dorise să păstreze flori ca să le poată înrăma pe timpul iernii și să aibă un pic de frumusețe

de primăvară chiar și atunci când pământul era înghețat. Însă în acel an epuizase aproape toată rezerva ei de flori în jumătate din timpul obișnuit. Sorbi din ciocolata caldă și oftă, dorindu-și ca sora ei să fi fost acolo cu ea și să petreacă timpul împreună, întrebându-se când vor vorbi din nou.

Se auzi soneria, așa că se ridică încet și cu grijă, cu mintea concentrată asupra fiecărui junghi, cu o precizie care era mai chinuitoare decât durerea însăși. Îl aștepta abia mai târziu pe Eli, care avea de gând să gătească la cină. Străbătu încet casa, gândindu-se că poate Charlotte se gândise să-i facă o vizită, însă Charlotte nu era atât de insistentă cu soneria precum acel vizitator.

–Vin acum! Soneria nu se oprea, iar acel sunet îi vibra până în ultimul nerv. Deschise ușa. Da?

Ron arborase un zâmbet timid, ținând în mână câteva fire de trandafiri cumpărate de la supermarket. Vedea roșul lor tipic, care sărea în ochi chiar și de la câțiva metri distanță. În trecut obișnuia să înhațe acel buchet și să-l ducă la nas ca și când mirosul natural n-ar fi fost complet inexistent și înlocuit cu parfum artificial. Acum nu putea decât să-l privească și să se întrebe ce fusese în mintea ei. Ea iubea florile de câmp. *Florile de câmp*. Și pe Eli.

–Te simți bine? întrebă el.

–Da, mulțumesc. Ce vrei?

–Pot să intru?

Ea cântări opțiunile. Aerul care intra prin ușa deschisă era rece și mușcător. Ninsese cu o noapte în urmă; nu mult, însă suficient cât să dea de înțeles că îi aștepta o iarnă albă. O rafală de fulgi strălucitori tăia aerul în vântul mușcător.

–Te rog? Sprâncenele sale se încrețiseră rugător.

Ea se clătină ușor pe picioare. Era slăbită și nu putea avea o discuție cu el în pragul ușii. Trebuia să se așeze.

–Chiar nu pot primi vizite.

–Nu stau mult.

Ea oftă și se dădu la o parte, simțindu-se foarte vulnerabilă când își privi cămașa de noapte subțire și albă în comparație cu pardesiul și cizmele lui mari. Copilul o înghionti, răsucindu-se ca și când ar fi fost neliniștit, iar ea își așeză o mână în acel loc, alinându-și bebelușul în gând. Când Ron înaintă, îi dădu trandafirii.

–Nu, mulțumesc, spuse ea.

Se așeză cu grijă pe canapea, cu o mână sub burtă și cu cealaltă făcându-i semn lui Ron să se așeze pe fotoliul aflat la câțiva pași de ea. Însă el nu se așeză acolo. Se trânti lângă ea, aproape, dar fără să o atingă. Trandafirii stăteau stângaci în poala lui.

–Nu arăți prea bine. Cum te simți?

–Aproape că am pierdut copilul.

–Însă... Am crezut că exact asta îți dorești.

–Ai crezut greșit, spuse ea.

El o privi atent. Lana nu îl cunoștea suficient de bine încât să fie sigură de expresia de pe chipul său, însă se gândi că era una de regret.

–Ascultă, vreau să-mi cer iertare. Ți-am spus niște lucruri oribile în ziua aceea la Wildflower Barn.

Ea își amintea furia și vehemența din ochii lui. Îi spusese că era o mincinoasă și că nu-l recunoștea pe acel copil ca fiind al lui. Îi respinsese și pe ea și pe copil.

–M-ai făcut să mă simt îngrozitor, recunoscu ea. Ca și când ar fi fost vina mea. Doar a mea.

El aprobă din cap, sobru.

–Chiar am crezut că a fost vina ta. Adică așa am simțit eu. Însă asta a fost atunci. Acum, dacă mi-ai da voie, mi-aș retrage cuvintele.

–Spune-mi ce vrei.

El tresări în fața tonului ei.

–Nu vreau să fie așa. Să fie atât de ciudat între noi. Să știi că o putem lua de la capăt.

–Nu o putem lua de la capăt.

– Dar eu sunt tatăl acelui copil. Nu-i așa?

– Sigur că ești. Gâtul i se strânse, ca și când el și-ar fi înfășurat mâinile în jurul ei și ar fi sugrumat-o. Cuvintele „bătălie pentru custodie" îi trecură prin minte. Ce vrei să spui?

– Vreau să fac parte din viața copilului. Poate că tu nu mă vrei înapoi chiar acum. Pot să înțeleg de ce. Însă sper să ne putem împăca. Înainte am fugit, dar acum sunt pregătit să fac ceea ce trebuie.

Ea se răsuci pe locul în care stătea, resimțind oboseala fizică și psihică a acelei discuții.

– Pare ca și când ți s-ar fi năzărit peste noapte. În ziua aceea, la Barn, erai chiar furios. Nu era doar teamă. Era furie.

– Am *fost* furios, recunoscu el. Mă prinseseși în capcană. Ai fi putut la fel de bine să mă pui la colț și să-mi lipești o armă de frunte.

Lana dădu din cap, cu gâtul uscat.

– Nu am cum să te conving, însă m-am luptat cu mine însumi până în momentul ăsta. Se aplecă spre ea, cu o privire rugătoare. Lana, ascultă-mă. N-am dormit azi-noapte gândindu-mă la asta. N-ar fi drept să nu-mi cunosc niciodată fiul, iar el să nu mă cunoască pe mine. N-aș putea să mă mai văd cu aceiași ochi.

Ea începu să tremure. Desigur, el avea dreptate. În sufletul ei își dorea ca pruncul ei să-și cunoască tatăl. De dragul copilului ei, spera ca lui Ron să îi pese.

– Și ce anume ceri de la mine? Ce vrei?

– E o singură soluție la care mă pot gândi, spuse Ron, deschizându-și pardesiul și băgând mâna în buzunarul interior. Lana... Alunecă de pe canapea, lăsând trandafirii să cadă într-o parte, apoi își lăsă întreaga greutate pe un genunchi. Mă gândesc de ceva vreme la asta. E alegerea ta dacă spui da sau nu. Însă dacă vrei ca acel copil să aibă un tată adevărat, un tată care să-l iubească și să facă tot

ce poate pentru el, vreau să fiu acolo. Pentru copil și pentru tine.

Lana rămase nemișcată, fără să poată scoate o vorbă. Se gândi la propria ei mamă, la momentul în care Calvert o ceruse de soție, iar Ellen spusese da. Oare acel moment de răscruce din viața lor fusese unul frumos, unul care îi amețise pe amândoi cu nerăbdarea viitorului? Sau fusese așa, un amestec complicat de ușurare, plăcere și – trebui să recunoască – resemnare?

Își duse mâna la piept.

– Oh, Ron. Știam că ești un om bun.

El își îndreptă privirea în altă direcție.

– Asta înseamnă că spui da?

– Asta e ceea ce vrei cu adevărat?

– Desigur. Se răsuci ca și când l-ar fi durut să stea într-un genunchi. Însă, vreau să zic, cumva am crezut că tu n-o să vrei...

Ea îi luă inelul din mână și îl privi lung. Era un inel ostentativ, cu un diamant mare în mijloc și cu fire împletite din aur alb. Nu semăna deloc cu inelul pe care i-l arătase Eli, cel pe care îi promisese că i-l va strecura pe deget în momentul în care ea se va hotărî. Inelul acela era ușor tocit, foarte simplu și fermecător, un mod autentic de a rosti cuvântul „dragoste".

Închise cutia în mână, mai sigură decât fusese vreodată. Nu știa exact ce viață și-ar fi putut făuri împreună cu Eli, nu-i spusese încă „da" pentru că simțise că era prea devreme și pentru că nu putea să facă față decât unei singure schimbări importante o dată. Însă acum știa că atunci când va veni momentul potrivit îi va spune da cu tot ce avea mai bun și mai bucuros în ea. Nu știa unde mai aveau loc visurile ei de călătorie în toate astea sau ce viață va avea cu el, însă era absolut sigură că nu dorea o viață fără el. Îl iubea mai mult decât putea îndura.

Ridică privirea spre Ron, care părea uimit. Nu-și dăduse seama că zâmbise în tot acest timp, așa că el probabil se aștepta să-i spună da.

–Ron, vreau să fii în viața copilului nostru. Însă nu cred că o căsnicie falsă ne va aduce vreunuia dintre noi ceva bun. Îmi placi și știu că și tu mă placi, însă nu e dragoste.

El dădu solemn din cap, cu o privire distantă. Ea știa cât îl costase să vină acolo și să-i ceară mâna. Înțelegea ce era pregătit să sacrifice. Propunerea lui nu era una făcută din dragoste; era o hotărâre de a-i face un bine copilului lor și de a se pune pe el pe locul al doilea. Într-un fel, pentru propunerea lui avusese nevoie de mai mult curaj decât dacă ar fi considerat-o femeia visurilor lui.

–Oh, Ron. Zâmbi cu blândețe și îl îmbrățișă, iar el o îmbrățișă la rândul său. Mulțumesc, spuse ea, sprijinindu-și obrazul de umărul lui. Sunt atât de fericită că vrei să faci parte din viața copilului. Și dintr-a mea. După o clipă se desprinse de el și îi puse inelul înapoi în mână.

El oftă cu o vagă urmă de ușurare.

–Și copilul?

Ea încercă să nu-și arate îngrijorarea pe chip. Până atunci se gândise la ea ca la unicul părinte al copilului. Luase singură toate deciziile. Acum Ron îi cerea să fie parte din viața copilului. Și, astfel, din a ei. Oare cât control era obligată să-i cedeze? Și cât va dori el? Își drese glasul și vorbi cât de calm putu:

–Vrei... o să dorești custodia completă asupra copilului?

–Nu, dacă tu nu vrei să mi-o dai. Adică m-am gândit să îl creștem împreună, sau ceva de genul ăsta. De exemplu, dacă mi-ai da voie să-l văd în weekend?

–Poate să fie o ea.

–Poate.

Ea zâmbi ușurată. Partea mai dificilă din acea discuție trecuse; vedea asta și în relaxarea subtilă de pe chipul lui. Se ridică și îi făcu semn și lui semn să o urmeze.

–Haide.

–Unde mergem?

–Nu vrei să vezi imaginile de la ecografie?

–Ba da, răspunse el. Vocea lui părea ciudat de tânără și de timidă. O să mă uit la poze. Însă țin să știi că nu vreau totuși să fiu în sală când se naște copilul. Dacă ești de acord. Întreaga chestie mă sperie.

–Și pe mine, răspunse ea. Râse și îi strânse mâna, apoi intrară în camera alăturată.

Eli jongla cu pungile de cumpărături, încercând totodată să își scoată mănușa de lână cu gura, ca să poată descuia ușa de la intrarea în apartamentul Lanei. Însă în loc să o găsească încuiată, simți cum cheia alunecă și se întoarce mult prea ușor. În clipa următoare, când adrenalina îi ajunsese la creier, auzi vocea ei din sufragerie și îi zări silueta prin perdeaua albă de la fereastră.

Nu era singură.

Acea imagine avu pentru el efectul unui pumn în stomac: Ron într-un genunchi. Și Lana zâmbindu-i, aproape strălucitoare, privind inelul pe care îl ținea în mână.

Trupul lui Eli își aminti înaintea creierului său, ca și când acea reacție fusese păstrată în mușchii lui tot acel timp. Simți că se întâmpla din nou, acel moment în care deschidea ușa camerei ei de cămin în urmă cu atâția ani. Ultimii zece ani de zâmbete prietenoase chinuite în timp ce ea îi prezenta un nou iubit. Speranța de a-i oferi inelul bunicii lui și siguranța că ar fi putut la fel bine să-l întindă în gol. Fiecare zi a relației lui cu ea fusese marcată de spectrul posibilității de a o pierde mult prea ușor. De cât de ușor s-ar fi putut îndepărta de el. Iar acea clipă sosise.

O văzu pe Lana privindu-l pe bărbatul de lângă ea, apoi îmbrățișându-l. Eli se retrase și aproape că se prăbuși pe scările de beton. Strânse la piept pungile în care avea cumpărăturile, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Nu dorea să se mărite cu el, cu bărbatul care nu era tatăl copilului ei. Mesajul era cât se putea de clar.

Nu mai avea rost să aștepte. Și nu mai avea de gând să intre din nou într-o bătălie pe care o pierdea sigur. Porni înapoi spre mașină, lăsându-și furia să se transforme într-un fior dur și înghețat, în timp ce temperatura inimii lui scădea până la nivelul aerului rece de afară. Fusese pregătit pentru asta. Așteptase să se întâmple. Nu va mai pierde timpul derulând din nou scena în minte, încercând să descifreze ceea ce văzuse sau nu văzuse. Dacă se îndoia de el însuși, nesiguranța n-ar fi făcut decât să-i sporească durerea.

Vântul se înteți, suflând cu putere împotriva întregului său trup, o rafală înghețată trecându-i prin blugi. Însă nu își aplecă nici fruntea, nici umerii. Rămase drept, îngustându-și ochii înlăcrimați, și își continuă drumul.

Decembrie

Lumânărica: O plantă sălbatică înaltă, ce crește pe marginea străzilor și poate ajunge la un metru și jumătate. A avut multe denumiri, însă romanii îi spuneau *candelaria*. Mănunchiurile ei de flori erau uscate, înmuiate în grăsime, apoi aprinse, dând lumină în perioadele cele mai întunecate ale anului.

3 decembrie

Eli stătea singur în sufrageria înghesuită a lui Moe, iar greutatea telefonului fără fir al lui Moe îi apăsa mâna. Privea intens tastatura, iar tastele erau lipicioase de ceea ce el spera să fi fost sifon sau bere. Degetul lui mare trecu peste cifra 1, însă nu o apăsă.

Zile întregi se autodisciplinase. „Nu o suna, nu o suna." Își repeta permanent că cel mai înțelept era să tacă. Își zdrobise sentimentele, se descotorosise de mila față de sine însuși și se lăsase cuprins de furie și de sentimentul trădării. Își făcuse de lucru, se dusese cu Moe să bea și să flirteze nebunește cu femei, iar noaptea nu se ducea la culcare și nu închidea ochii până când nu era complet epuizat, ca să-și împiedice mintea să umble aiurea în acele clipe periculoase de dinainte să adoarmă.

Cu o zi în urmă, își oferise ajutorul societății astronomilor amatori din Vermont. Mai erau doar zece zile până la ploaia de meteoriți Geminids, iar el spusese că ar fi încântat să vină la mica lor adunare și să țină un discurs. Anunțase târziu, însă pentru că societatea era condusă

de un vechi coleg de-al lui, toți îl primiră cu bucurie. Îi plăcea ideea să plece și să se lase distras. Locul unde se desfășura adunarea era suficient de departe cât să fie nevoie să-și ia o cameră la hotel, însă nu atât de departe cât să nu poată veni imediat acasă dacă era chemat.

Oftă. Comportamentul lui, dorința lui nu avea nici urmă de demnitate. Acel loc din inima lui care tânjea după Lana era ca întunericul, precum centrul unei găuri negre, atât de dens, încât îi înfășura toată ființa, învăluindu-i nu doar singurătatea, ci și simțul umorului, pasiunile, nevoile lui umane de bază. Lumea, care în urmă cu două săptămâni fusese atât de vie și de strălucitoare, devenise cenușie.

O parte din el ar fi vrut să-i vorbească, să afle ce văzuse de fapt – sau ce nu văzuse – în acea după-amiază. Însă aceea era partea emotivă a creierului său, o parte mofturoasă, în care nu putea avea încredere și pe care nu o putea suferi. Partea rațională a minții lui știa că ceea ce văzuse sau ceea ce *crezuse* că văzuse avea același efect. În clipa în care Lana întinsese mâna după acea cutiuță atât de simplu de recunoscut, două lucruri deveniseră clare.

Primul: Nu îl respinsese pe Ron imediat. Limbajul trupului ei, postura ei, expresia de pe chipul ei, nimic din ce văzuse el nu îi sugera că nu se simțea bine sau că era îngrozită. Asta îl îngrijora. Chiar dacă propunerea lui Ron fusese în cele din urmă respinsă – nu avea de unde să știe dacă fusese respinsă sau nu – reacția Lanei nu fusese refuzul clar și direct la care sperase el.

Al doilea: Realitatea zdrobitoare că, indiferent ce se întâmpla, Ron va avea mereu în comun cu Lana ceva ce Eli nu avea. Îl durea să se gândească la asta, că alt bărbat îi făcuse un copil femeii pe care o iubea el. Când urmărise să fie cu Lana, scopul lui fusese unul singur și hotărât; nimic nu-l putuse distrage de la el. Și așa uitase complet de Ron. Însă acum era clar că Ron dorea un viitor cu Lana și cu copilul ei. Și care era locul lui Eli în toate astea? Oare era

chiar atât de patetic încât să spere că exista vreun loc, el care nu avea nimic de-a face cu cercul atât de strâns legat, format din Lana, copilul ei și Ron?

Se juca cu telefonul în timp ce se gândea. Începuse să creadă că viitorul său cu Lana era unul al stabilității, al unei vieți liniștite de familie. Chiar începuse să-l privească pe acel copil ca pe copilul *lui*, cu aceeași căldură și grijă pe care le-ar fi avut dacă pruncul din pântecul ei ar fi fost al lui. Însă, la urma urmei, realitatea era alta. Copilul nu era al lui, ci al lui Ron. Își amintea de felul în care arătase Lana de ziua ei, felul în care Ron ieșise din dormitorul ei cu cămașa descheiată, nasturi pe care îi descheiase *ea*. Acea imagine îl ucidea; și atunci, și acum. Lana îl *plăcuse* pe Ron. Îl plăcuse suficient de mult încât să se culce cu el. Iar dacă Lana dorea să se mărite cu bărbatul care îi făcuse copilul... cine era Eli să încurce lucrurile sau să stea în calea lor?

Trebuia să-i lase Lanei un moment de libertate, să-și ia amândoi un moment de libertate, ca să se asigure că-l va alege pe bărbatul pe care și-l dorește; nu dintr-o toană sau din instinct, ci o decizie care să fie luată o dată pentru totdeauna.

–Sună o dată.

Se întoarse, surprins să-l vadă pe Moe îmbrăcat în pantaloni sport și cu cămașă. Apartamentul lui era foarte dezordonat, însă hainele lui erau întotdeauna aranjate ca ale unui star de cinema.

–De cinci minute te holbezi la telefon. Formează numărul.

Eli scutură din cap, bucuros că fusese prins, căci asta însemna sfârșitul – cel puțin temporar – polemicii sale dacă să o sune pe Lana sau nu. Acela era și motivul pentru care prefera să se ducă la Moe în loc să stea și să fiarbă în propriul său apartament. Măcar la Moe nu era înconjurat de amintiri la tot pasul și putea să mai uite din când în când de nefericirea lui.

–Nu. Nu pot.

–De ce nu?

–Ce-aș putea spune?

–Îmi imaginez că după tot ce a fost între voi sunt multe de spus.

Eli oftă. Se gândi la ultimele săptămâni, imagini atât de colorate și de vii, și de puternice, încât îl durea să-și amintească. Pleoapele Lanei coborând când el îi scotea bretelele sutienului. Umflătura burții, goală și ușor luminată în camera lui. O iubea atât de mult, o iubire chiar mai mare decât crezuse vreodată că e în stare să ofere. Și totuși, tocmai pentru că o iubea atât de mult trebuia să-i lase spațiu și să se dea la o parte.

–Ei bine, spuse Moe, luându-și geaca de piele neagră din cuier și îmbrăcând-o, am niște treburi, apoi am o întâlnire, așa că toată casa e a ta.

–Minunat, spuse Eli, fără vreo urmă de entuziasm în voce.

–Dă o petrecere. Invită femei. Vezi dacă fata aceea cu care te întâlneai... cum o chema...?

–Kelly.

–Vezi dacă Kelly vrea să vină. Spune-i că ai nevoie de o terapie de șoc.

–E ultimul lucru de care am nevoie.

Moe își potrivi haina pe umeri, ridicând-o de guler.

–Spun doar că nu trebuie să stai și să plângi. Am trecut de sute de ori prin asta. Nu cred că plănuise să vii și să o găsești cu motociclistul ei.

–Nu contează dacă a fost o înscenare sau nu.

–Cum îți dai seama?

–Nu mi-a sunat telefonul în neștire ca să-mi dea de înțeles că vrea să-mi vorbească.

–Nu știi ce gândește, spuse Moe.

Eli ridică din umeri.

–Nici eu nu prea știu ce gândesc.

–Depinde de tine. Dar cred că ar trebui să suni.

–Distracție plăcută, spuse Eli, însă Moe deja închisese ușa în urma lui și probabil nu-l auzi. Iar Eli rămase singur.

Așeză încet telefonul în suportul lui, întrebându-se unde era Lana, ce făcea atunci. Lana va naște curând. Dorise să fie lângă ea în acel moment. Îl plănuiseră. Abia aștepta ziua în care urma să vină copilul pe lume, nu doar pentru că voia să ia parte la nașterea lui, ci și pentru că era încântat că Lana dorise ca el să fie acolo. Însă acum că se întorsese Ron... era mai firesc ca în sala de nașteri să fie tatăl copilului. Nu el.

Visurile lui privind un viitor cu ea, o familie cu ea, fuseseră atât de aproape, aproape *sigure*. Nu vorbise deschis în fața nimănui despre viața pe care și-o dorea, de teamă că, dacă e rostit cu voce tare, visul vieții lui nu se va mai îndeplini. Și totuși, tăcerea nu-i adusese nimic. Doar el, telefonul și suferința lui nesfârșită și cenușie.

4 decembrie

Lana stătea în pat, cu ochii pe pereți. Ceasul ei deșteptător începuse să sune cu zece minute în urmă, însă nu-l opri. Pur și simplu îi asculta zumzăitul. Nu era vreo diferență dacă îl oprea sau nu. Timpul se târa precum umbrele lungi ale iernii pe podea, cu orele neschimbate decât prin înălțimea soarelui pe cer.

Afară, primul îngheț serios al anului venise rapid și puternic. Străzile erau cufundate într-o tăcere sumbră, atât de pustii încât avea senzația că trăiește în alt loc, într-o civilizație rece și îndepărtată. Era greu de crezut că orașul înghețat și întunecat în care locuia era același oraș care sărbătorea primăvara cu șofran și căldărușă. Toți și totul se adăpostiseră de iarna lungă. Charlotte era singurul ei canal de comunicare cu lumea exterioară. Trecea să-i aducă

mâncare, pâine, lapte, pastă de dinți, DVD-uri și reviste. Însă, în rest, Lana era singură.

Nu exista un moment clar în care își dăduse seama că Eli dispăruse. Primele câteva mesaje pe care i le lăsase pe robotul telefonului fuseseră destul de nevinovate și de naive. Se gândea că sigur exista o explicație solidă că nu venise să pregătească cina și nu sunase să-i explice de ce. Însă după aceea neliniștea care apăruse într-un colț al minții ei devenise tot mai puternică și ieșise brusc la suprafață. Se trezise cu un nod în stomac și cu trupul cuprins de amărăciune. Îl pierduse. Știa.

Iar acum zăcea în pat, simțindu-se ca și când oasele ei se transformaseră într-un plumb greu și o țintuiau de saltea. Se răsuci în pat, trăgând copilul după ea. Acesta se împotrivi, lovind-o din nou, apoi se liniști. Știa că îi simțea durerea și dorul din suflet. Patul ei era gol fără Eli. Și inima ei la fel.

Până atunci nu-și dăduse seama de cât de mult se schimbaseră dorințele ei. Începuse să se gândească cu nerăbdare la viața ei cu Eli și copilul. Își imagina cum toți trei sunt fericiți, înfloritori, trăindu-și viața. Însă era mai mult decât dorința unui vis. *Se baza* pe acel viitor. Avea nevoie de el. Iar acum dispăruse.

Pe noptieră avea o scrisoare trimisă de Eli, o foaie cu marginea zdrențuită dintr-o agendă, pe care erau scrise puține cuvinte. Îi spunea ce se întâmplase. Că o văzuse cu Ron. Și chiar dacă nu rămăsese să vadă dacă acceptase sau nu propunerea lui Ron, ceea ce văzuse îl făcuse să plece. Tonul scrisorii era destul de direct, însă dincolo de el simțea durerea din sufletul lui Eli. Fusese supărător să îl vadă pe Ron cerând-o de soție, însă asta îi stârnise temeri mai adânci și mai puternice.

Putea citi printre rânduri: nu știa dacă mai putea avea încredere în ea. Se întrebă din nou și din nou dacă exista vreo metodă în care să-i dovedească. Își imagina cum îl sună și îi cere să vină la ea acasă pentru că ea nu putea

să iasă, apoi cum lămurește lucrurile. Însă șocul descoperirii că el nu mai avea încredere în ea, acum când ea se încredea în propria ei persoană... o durea.

Ar fi putut să-i răspundă la scrisoare, să-i spună: „Bineînțeles că nu îl vreau pe Ron. Te vreau pe tine." Însă îndoielile lui erau atât de puternice, aveau o forță atât de mare, încât Lana simțea că nu câștiga mare lucru dacă-l deranja cu așa ceva. Relația lor era mult prea slabă, iar ea nu-și dăduse seama de asta. Îndoielile lui nu erau neînsemnate, trecătoare și inconsecvente; se raportau direct la ceea ce era ea, la ceea ce *credea* el că era ea, iar asta era înspăimântător.

Simți copilul răsucindu-se ușor în ea. Acum își simțea burta diferit, o presiune atât de joasă și atât de puternică, încât era ca și când ar fi trebuit să țină constant bebelușul la locul lui cu propriii mușchi. Zile întregi după întoarcerea ei din spital, Eli fusese lângă ea, fără să-i pese de părul ei ciufulit, de mâinile și picioarele umflate, de cearcănele pe care i le lăsase oboseala sub ochi. Vorbiseră despre ziua în care ea va naște; făcuseră planuri pentru acea zi și întocmiseră o strategie pentru toate manevrele, cu precizia unor generali. Era mai mult decât pregătirea pentru venirea pe lume a unui copil; era ca și când ar fi pus bazele unui viitor împreună. Însă acum Eli spunea că amândoi au nevoie de timp să se gândească. Îi spunea să o sune dacă avea nevoie de ceva, că urma să plece, însă nu departe. Dar faptul că îl putea suna în caz de urgență nu însemna nimic dacă nu-l putea suna și fără motiv. Simțea oferta lui de ajutor ca pe un premiu de consolare.

În doar câteva săptămâni, copilul va fi gata să apară pe lume. În schema întreagă a vieții ei, trei săptămâni erau doar o picătură într-un ocean. Însă acum singurătatea transforma minutele în ore interminabile. Lumina soarelui se schimba imperceptibil, centimetru cu centimetru, iar orașul își ridica gulerul și își înclește fălcile în frigul de-ți îngheța oasele al iernii. Lana zăcea singură în patul

ei și își freca burta, spunându-i copilului ei povești despre vremuri mai bune ce urmau să vină. În mitologia greacă, primăvara venea atunci când Persefona avea voie să plece din lumea de dincolo să-și viziteze mama; bucuria revederii lor aducea înapoi florile pe pământul sterp. Lana crezuse întotdeauna că povestea primăverii va fi povestea mamelor și fiicelor, a regăsirii lor. Își sărută vârful degetelor și le apăsă pe burtă, jurând că totul va fi bine dacă apucau primăvara.

7 decembrie

Karin bătu la ușa surorii ei, pentru prima dată după ani întregi. Apoi, pentru că știa că Lana nu trebuia să se ridice să răspundă, întoarse cheia în broască. Înăuntru, bucătăria zăcea în dezordine, tăcută și slab luminată. Perdelele de dantelă de la ferestrele micuțe ale Lanei erau trase, scăldând camera în lumina albă a iernii, strălucitoare și rece în egală măsură. Se îndreptă spre camera Lanei cu sentimentul ciudat că acea casă fusese abandonată cu mult timp în urmă.

O văzu pe Lana sprijinită în pat. Nu dormea, însă, când întoarse capul, privirea ei nu avea acea vioiciune care arăta că era complet trează. Părul i se îngrășase de la atâtea zile în care nu se spălase, iar pielea ei era obosită și fără strălucire. În cameră era un televizor, dar era oprit. Karin se cutremură. Sora ei, atât de puternică și de luminoasă după întoarcerea de la spital, se veștejea.

–Știu, arăt îngrozitor, spuse Lana. Nu trebuie să-mi spui.

–Arăți... Ochii lui Karin se umplură de lacrimi. Lana era cea mai frumoasă priveliște pe care o avusese în fața ochilor de zile întregi. Mi-a fost dor de tine.

Lana dădu din cap. Vocea ei era rigidă și spartă.

–Mă bucur că ai venit.

–Cum te simți?

–Mi-a fost și mai bine.

Karin privi în jur; hainele zăceau în maldăre pe podea, un teanc de vase murdare, pahare cu urma de la lichidul evaporat cu zile în urmă.

–Ce se întâmplă aici? De ce nu a făcut Eli curat?

Lana ridică din nou privirea în tavan, iar Karin își dădu seama că zăcea așa de ceva vreme. Tăcu suficient de mult cât Karin să aibă timp să privească în jur, să-și dea seama că nicăieri nu era vreo urmă de Eli; cărțile, hainele și alte lucruri pe care se așteptase Karin să le vadă lipseau. O privi îngrijorată pe Lana.

Când Lana vorbi în sfârșit, vocea ei era obosită și lipsită de viață:

–A plecat.

Karin se așeză ușor pe marginea patului Lanei, simțind cum se lasă sub ea. Își amintea grija de pe chipul lui Eli la spital, de frustrarea lui că nu putea face mai mult. Ceva era în neregulă.

–Ce s-a întâmplat?

–M-a părăsit, spuse Lana. O să-ți dau mai târziu detaliile. Când o să fiu în stare. Acum aș vrea să oprim discuția aici.

Karin oftă.

–Dacă știam, veneam mai curând. Cine a avut grijă de tine?

–Charlotte mai trece. Când poate.

Karin dădu din cap.

–Și nu mi-ai cerut mie ajutorul pentru că ai crezut că sunt furioasă.

Scânteia de speranță din ochii Lanei fu mai mult decât putea Karin să îndure.

–Nu ești furioasă pe mine?

–Nu. Și... acum și eu sunt singură.

–Nu înțeleg.

–Gene a plecat o vreme. Luăm o pauză.

Ochii sticloși ai Lanei deveniră mai atenți.

– Oh, Kari. Îmi pare rău.

– Nu. Să nu-ți pară. A făcut ce trebuia. Se opri, simțind pentru prima dată în două săptămâni că urma să facă ceva cu adevărat corect. Se gândise foarte atent la cine era ea, la ce făcuse și la ce dorea de la viitor. Venise vremea să o pornească pe un drum nou. Și dorea ca sora ei să fie lângă ea atunci. Am fost îngrozitoare. Și am făcut multe greșeli. Față de el. Și față de tine.

– Nu trebuie să...

– Vreau. Te rog. Lasă-mă să-mi iau piatra asta de pe inimă. Karin luă mâna Lanei. Am fost atât de fixată pe ideea de a-mi face o familie, încât am uitat complet de familia pe care o am deja. *Ți-am* forțat mâna să-mi dai copilul. Nu-mi dădeam seama cât de disperată eram. Cât de atentă doar la mine însămi. Iar voi ați avut cel mai mult de suferit, din păcate. Tu și Gene. Deci îți datorez scuze. Îmi pare rău. Nu pot schimba ce-am făcut. Însă îmi pare rău. Chiar îmi pare.

Ochii Lanei erau umezi.

– Amândouă știm că eu sunt cea care trebuie să-ți ceară scuze ție.

– Trebuie să faci ceea ce e corect pentru tine și copilul tău. Și, sincer, Lanie, chiar cred că o să fii o mamă extraordinară. Aiurită, însă extraordinară.

Lana zâmbi și se întinse spre Karin s-o îmbrățișeze. Karin simți căldura brațelor surorii ei și își lăsă capul pe umărul Lanei. Tandrețea pe care o simțea față de sora ei era plină de căldură. Era atât de ușor să își iubească sora, sau pe Gene, sau pe oricine. Dragostea, în forma ei cea mai pură, venea atât de natural, fără complicații. Simțea că puterea și fermitatea ei sunt înrădăcinate în ea și știa că dragostea pentru familia ei n-ar putea fi compromisă niciodată. Relațiile erau întotdeauna dificile, cu suișuri și coborâșuri, cu schimbări provocate de vise, contexte și timp. Și totuși, Karin se simțea

ca și când în toate ar fi existat o unitate, o uniformitate. Dragoste ca o stâncă. Iar asta făcea ca toate suișurile și coborâșurile să pară uneori prostești la suprafață.

– Îți mulțumesc că ai înțeles, spuse Lana.

– Îmi pare rău doar că a durat atât.

Karin se retrase din îmbrățișare; de săptămâni întregi nu se simțise atât de bine. Încă mai avea mult de lucru până să înțeleagă cu adevărat, însă se apropia de ceva. Doar că nu știa exact de ce. Privi în jur în cameră și începu să se gândească la cum să facă ordine.

14 decembrie

Lana stătea pe marginea patului când auzi vocea lui Calvert, după ce Karin îl conduse în sufragerie – replicile lui rostite prea tare, mult prea politicoase – și și-l imagina privind în jur după ce păși înăuntru, uitându-se la obiectele neasortate din cameră. Se privi în oglinda dormitorului, simțind și văzând în ea o oglindire a neliniștii lui, însă era sigură de ceea ce trebuia să facă.

În ultima săptămână, ea și Karin petrecuseră mult timp împreună. Și vorbiseră mult despre copilăria lor, scoțând la iveală toate amintirile, bune și rele. Până atunci, Lana nu dorise să discute despre acele momente pe care se străduise atât de mult să le uite. Însă, cumva, acele conversații nu îi adânceau răni pe care și le făcuse singură. În schimb, o apropiau tot mai mult de sora ei, în fața căreia apărea precum un egal, vindecându-se și devenind capabilă să se controleze.

Cu o zi în urmă, în mijlocul unei discuții despre felul în care își tratase Calvert chiriașii, Karin o convinsese pe Lana că trebuia să vorbească cu tatăl lor. Când Lana leșinase la Wildflower Barn, Calvert fusese cel care chemase ambulanța și rămăsese lângă ea, alinând-o și spunându-i că totul va fi bine. Înhățase un hanorac dintr-un raft

și i-l pusese sub cap, apoi găsise o pătură brodată cu care o protejase împotriva frigului. Cel puțin îi datora niște mulțumiri.

Ieși încet din dormitor, concentrată dureros asupra presiunii dintre picioarele ei. Simțea că acum copilul împingea în jos, călcâiele lui mici bătându-i ușor pe diafragmă. Avea senzația că își purta copilul în pântec la fel cum l-ar fi purtat în brațe; chiar și cea mai ușoară greutate devenea obositoare după prea mult timp. Să fie însărcinată nu mai era doar una dintre funcțiile corpului ei, ci devenise cea mai importantă dintre ele. Copilul era nerăbdător să se nască, iar ea îl alina zilnic, spunându-i: „Încă puțin".

Ochii lui Calvert se măriră de îngrijorare când Lana apăru în sufragerie. Părea nelalocul lui printre tapițeriile viu colorate și sariurile care împodobeau încăperea. Era îmbrăcat mai frumos decât îl văzuse de multă vreme. Își pieptănase pe spate părul care-i mai rămăsese; Lana vedea încă urmele dinților de la pieptene.

–Uite-o, spuse Karin, iar Lana își dădu seama că și ea era puțin neliniștită. Poate ar fi bine să vă las singuri.

Lana se așeză pe fotoliu în partea opusă a camerei, iar Karin plecă. În acea zi chiar se îmbrăcase, însă simțea că blugii de gravidă și puloverul albastru o strâng și îi provoacă mâncărimi.

–Salut, Calvert.

–Lana. Se răsuci incomod în scaun. Cum te mai simți?

–Rezist, răspunse a.

–Îți place să... știi tu?

Ea își forță un zâmbet.

–Îmi place foarte mult. Mi-ar plăcea să mai *fiu* însărcinată pentru încă vreo două săptămâni cel puțin. De dragul copilului.

Se lăsă pe spate ca să-și potrivească burta și își prinse mâinile. Îi plăcea faptul că tatăl ei chiar părea interesat

de sarcina ei, că se gândise să o întrebe dacă îi *plăcea* cum se simțea. Era o consolare plăcută din partea unui bărbat căruia în trecut nu părea să-i pese prea mult de ceea ce-i plăcea sau nu-i plăcea.

–Ți-am adus asta, spuse el, luând geanta de lângă el și scoțând un cadou micuț. Karin mi-a spus că, după tot ce s-a întâmplat, nu ai reușit să organizezi o petrecere în cinstea copilului. Sper să-ți placă.

Ea luă cadoul. Era împachetat în hârtie galbenă mată, de pe care îi zâmbeau rățuște.

–Nu era nevoie...

–Eh, mă rog... am făcut-o, răspunse el.

Lana își trecu degetul mare pe sub o bucățică de scotch și desfăcu hârtia. Înăuntru era un set de cultivare a unei grădini pentru copii. Era mult prea avansată pentru un nou-născut. Însă probabil Calvert văzuse culorile vii și instrumentele de grădină minuscule, iar asta îl inspirase.

–Știu ce simți pentru flori..., spuse el.

Ochii ei se umplură de lacrimi, însă și le reținu, căci își amintea mult prea bine momentul în care el îi dăduse un fir de sporul-casei și îi arătase pentru prima dată ce erau florile. Oare își dădea seama cât de mult însemna încă pentru ea acel moment? Lăsă ușor setul de grădinărit în poală.

–De ce m-ai făcut? întrebă ea.

–Poftim?

–Înțeleg de ce ai făcut-o pe Karin... pentru că a fost o întâmplare. Dar de ce și pe *mine*? De ce nu te-ai oprit la unul?

Calvert trase adânc aer în piept, apoi oftă.

–Vezi tu, Karin nu a fost chiar o întâmplare.

–Poftim...?

El se răsuci în scaun, părând că încearcă din greu să își fixeze privirea în alt punct decât pe chipul Lanei.

– Eu și mama ta eram... eram tineri. Și proști. Cochetam cu ideea de a ne căsători și a avea copii. Așa că, brusc, n-am mai avut grijă.

Lanei nu-i venea să creadă ce auzea.

– Deci Karin a fost programată?

– N-aș spune chiar așa, răspunse el. De fapt, nici unul dintre noi nu s-a gândit că Ellen chiar va rămâne însărcinată. Ne plăcea pericolul în sine. Îmi dau seama că Ellen le-a spus tuturor că sarcina fusese o întâmplare, în cazul în care divorțam. Însă pe vremea aceea simțeam că îi provocăm pe zei sau ceva de genul ăsta. Iar când Ellen chiar a rămas însărcinată, țin minte că m-am simțit... bine. Însă m-am și speriat.

Lana își mușcă buza pe interior, fără să știe exact ce să spună. Nu și-l putea imagina pe bărbatul care stătea în fața ei ca pe un om vesel și nesăbuit, care provoca soarta. Mereu păruse insensibil, resemnat la orice i-ar fi oferit soarta. Cel puțin, așa părea când se mutaseră cu el. Mereu le tolerase, însă nimic mai mult.

– Atunci, dacă ea nu a fost chiar o întâmplare, de ce m-ați făcut și pe *mine?*

Calvert făcu o grimasă, și riduri adânci îi înconjurară gura.

– A fost în mare parte ideea mamei tale. Și mă tem că n-a primit un tratament prea bun. Mi-a spus că mai vrea un copil, așa că ce puteam să fac?

– Tu nu mai voiai un copil?

– Nu. Însă am făcut cum a vrut ea.

– Ai fi putut s-o refuzi.

– M-am gândit că, dacă aș mai avea un copil, aș fi fericit.

Lana nu putea să ignore mila pe care o simțea față de el.

– Și ai fost fericit?

– Cred că nu, răspunse el gânditor, cu o oarecare tristețe. Nu eram potrivit să am o familie. Să fiu tată. Însă

nu îți dai seama tot timpul de lucrurile astea când ești tânăr. Și am făcut o greșeală.

Lana răsuci în mâini setul pentru grădinărit, făcând ca lalelele și narcisele strălucitoare să își amestece culorile. Tatăl ei vedea ideea de părinte cu alți ochi decât ea. Motivele pentru care avusese el copii treceau dincolo de simpla dorință de a fi părinte. Dorise ca Lana și Karin să rezolve o problemă; Karin trebuia să fie elementul palpitant care ținea în viață o poveste de dragoste între doi tineri. Iar Lana trebuia să fie lanțul care să împiedice destrămarea unei căsnicii eșuate.

Însă Lana dorea copilul doar pentru el însuși. Dorea să caute bucuriile vieții alături de fiul sau fiica ei, care să-i împărtășească fericirea. Și, poate, dacă făcea lucrurile cum trebuie, să ajungă să fie considerată nu doar *mamă*, ci și *prietenă*. Nu renunțase la visul ei de a călători; nici pe departe. Însă spera ca într-o zi, când va merge prin lume, copilul ei să o însoțească. Pe măsură ce treceau lunile, acel copil devenise o parte importantă și intrinsecă a materialului din care era croit viitorul, tot mai legat de visurile ei și, în același timp, de trupul ei.

Calvert își frecă palmele de coapse, ca și când ar fi transpirat. Privirea îi rămăsese pironită pe mâini. Cuvintele sale păreau măsurate și gândite când vorbi în sfârșit.

–Tu și Karin ați crescut foarte bine. Nu datorită mie. Adică, eu v-am ignorat. Știu că am făcut-o. Am crezut că soarta mea fusese prea nedreaptă și m-am răzbunat pe voi.

Lana tăcea, uimită de felul simplu în care recunoștea că greșise. Știa că avusese nevoie de curaj ca să își poată ceară iertare atât de firesc. Îl respecta pentru asta.

Își ridică spre ea privirea ochilor albaștri ca gheața.

–Nu îți cer să uiți totul peste noapte. Însă aș dormi mult mai bine dacă mi-ai spune că mă ierți. Dacă poți.

Ea dădu din cap și reuși să zâmbească. Iertarea îi copleșea sufletul cu ușurința cu care respira. Își dădu seama că așteptase de mult acea clipă.

– Mi-a trecut, spuse ea. De tot. Ce a fost a fost.

– Mulțumesc, răspunse el.

Ea se bătu ușor pe burtă, fără să-și dea seama exact ce face.

– Iar acum ce ai de gând?

El ridică din umeri.

– Poate o să mă mai învârt pe-aici până se naște copilul. Dacă îmi dai voie.

– Și unde stai?

– Karin i-a luat pe polițiști de pe capul meu, așa că m-am întors la Madison. Și lucrez. Am obținut o slujbă la o clădire de birouri. Paznic.

Lana înghiți.

– Deci o să mai rămâi pe-aici?

– O vreme. Însă m-am gândit că poate ar fi bine să învăț să conduc o camionetă. Cred că m-aș descurca la drum deschis.

Lana zâmbi.

– Deocamdată mă bucur că ești aici. Vreau ca micuțul să te cunoască.

– Mulțumesc, spuse el, coborând privirea.

21 decembrie

Interiorul cabinetului obstetricianului era ciudat de tăcut în comparație cu zumzetul din sala de așteptare. Karin o însoțise pe sora ei la programarea de treizeci și patru de săptămâni, iar acum Lana stătea pe masa de examinare, hârtia albă încrețindu-se pe sub halatul ei subțire. Sub lumina puternică din tavan, Karin o privea pe Lana care răsufla apăsat, burta ei ridicându-se și coborând ca un val.

–Cât mai am? o întrebă Lana pe asistentă. Îmi puteți spune?

Asistenta cu chip frumos, în formă de inimă, zâmbi.

–E greu de zis. Te-ai dilatat cu doi centimetri și colul uterin s-a scurtat cu aproape 40 la sută. Încă mai ai.

–Mă doare din când în când spatele, spuse Lana. Mi-e teamă că sunt contracții.

–Ar putea fi. Dacă apar la intervale de zece minute, atunci trebuie să mergi la spital la consultație. Altfel, trebuie doar să rămâi fermă pe poziții.

–Sigur? întrebă Lana.

Asistenta râse, cu o ușoară urmă de milă în privire, apoi o bătu pe Lana pe umăr.

–Mamele aflate la prima sarcină aleargă la spital la primul semn de travaliu. E ceva obișnuit. Însă ai timp. Ai *mult* timp. Crede-mă. Cu primul copil am avut un travaliu de treisprezece ore. Însă când ți se rupe apa trebuie să vii imediat la spital. Ai înțeles?

–În regulă, spuse Lana. Cred că sunt doar puțin neliniștită.

–Toate proaspetele mame sunt. Relaxează-te.

–Ar mai trebui să știm ceva? întrebă Karin. Ceva ce nu are voie să facă?

–Mai are încă vreo șase zile de odihnă la pat. Apoi, pe cât rezistă, poate face ce vrea. Se întoarse să o privească direct pe Lana și îi făcu cu ochiul. Chiar poți să faci iar sex.

Lana zâmbi trist.

–Nu cred că se va întâmpla.

Karin ar fi râs, însă știa cum se simțea de fapt Lana. Ea vorbise cu soțul ei doar de câteva ori după ce plecase, cu toate că stătea în fiecare noapte lângă telefon, cu mâna pe receptor, stăpânindu-și cu greu impulsul de a suna. Spusese că are nevoie de spațiu, iar ea își jurase că i-l va oferi. Iar

după ce vorbea cu el, închidea simțindu-se și mai îndepărtată de el ca până atunci.

După ce se îmbrăcă, Lana părăsi cabinetul cât de repede putu, lăsând-o acolo pe Karin doar cu asistenta de lângă chiuvetă. Privi afișele din jur cu sistemul reproducător și imagini ale evoluției sarcinii și toate acele ilustrații medicale de neînțeles, care o făceau să se gândească la imaginile lui Ripley din *Crezi sau nu*. Privirea lui Karin rămase asupra unui afiș cu evoluția fătului, care arăta felul în care se dezvoltă copilul de la o pată abia vizibilă, redată cu detaliile unei miniaturi, până la o adevărată operă de artă.

Se gândi că acela ar fi putut fi momentul *ei*. Că s-ar fi putut afla acolo pentru propriul ei copil.

–Aveți nevoie de ceva? întrebă asistenta, ridicându-și politicos sprâncenele subțiri.

Karin făcu o pauză, blocată într-un fel ciudat de acea întrebare.

În tot acel timp crezuse că singurul ei scop în viață era să fie mamă. Devenise obsedată de asta, își dădea seama acum. Însă identitatea ei era mai cuprinzătoare de atât. Absența lui Gene o obligase să-și dea seama de un lucru: rolul ei pe lume era foarte important pentru cei din jurul ei, chiar dacă ea nu avea propriul copil.

Nu avea nevoie de un fiu sau de o fiică pentru a se simți întreagă. Sigur, își dorea o familie. Mereu își va dori. Însă niciodată nu-și va mai pune în pericol familia pe care o avea deja pentru o familie care era doar un vis de-al ei. *Dorea* copii. Avea *nevoie* de soțul ei. Acum nu-i mai rămânea decât să-i arate, cumva, ceea ce aflase.

Zâmbetul asistentei era puțin forțat.

–V-am întrebat dacă mai aveți nevoie de ceva.

Răspunsul veni dintr-un loc tăcut și liniștit din adâncul ei.

–Nu, răspunse ea. Nu am.

24 decembrie

Eli stătea pe verandă, privind peisajul de țară, în timp ce un strat subțire de zăpadă lucea pe pământ în întunericul nopții. Auzea râsetele vesele din interiorul casei din spatele lui. Câțiva prieteni vechi cu care se regăsise la o întrunire despre meteoriți îl invitaseră la cină, iar el fusese bucuros să se ducă. Însă după o vreme, printre adulții veseli care beau vin condimentat, copiii care se târau în patru labe până la masa din sufragerie și platouri întregi cu torturi festive, prăjituri și plăcinte, își dădu seama că inima lui scotea un strigăt de durere. Trebuia să fugă măcar o clipă. Așa că se scuzase.

Pe verandă, aerul era dureros de rece și mirosea a zăpadă și a fum de lemne, însă primi cu bucurie acel frig. Își împinse adânc mâinile în buzunarele blugilor, iar când oftă, respirația lui fu groasă ca fumul. Deasupra, cerul părea mai înalt și mai nesfârșit ca de obicei, stelele străpungând distanța uimitor de neagră a spațiului. Vara avea aerul cald și ceața prietenoasă, însă iarna... iarna aducea *asta*: o claritate însoțită întotdeauna de o răceală dură și nemiloasă.

Auzi râsul unei femei și se gândi la *ea*. Mereu *ea*. Nici nu îl sunase, nici nu îi trimisese vreun e-mail, așa cum sperase el. Nimic care să-i arate că ar fi vrut să-l vadă sau să-i vorbească.

–Hei, omule! Clem, prietenul său de la universitate, veni lângă el pe verandă și îl bătu vesel pe spate. În liniștea nopții, cizmele lui făceau zgomote înăbușite pe plăcile de lemn. Ce faci? Îngheți aici!

Eli se întoarse spre el și zâmbi.

–Aveam nevoie de aer.

Clem își trecu brațul pe sub o grindă subțire a verandei, testându-i puterea cu greutatea lui. Peste cămașă purta o vestă groasă de vânătoare, care nu prea îi ținea de cald, însă nu părea că se grăbește să se întoarcă.

–Îmi pare rău de dovleac.

–E în regulă, spuse Eli, privind pata portocalie de pe cămașa lui.

–Melly a mea e destul de sălbatică. O să-mi facă multe necazuri.

Eli râse. Fiica cea mică a lui Clem avea o privire de drăcușor, păr drept și negru și ochi verzi jucăuși. Era energică, iar Eli o plăcea, chiar dacă îi mânjise cămașa cu plăcintă.

Clem își drese glasul.

–Mă gândeam că deja o să fii în drum spre Burlington, căci Crăciunul e aproape.

Eli tăcea, căci nu știa prea bine ce să spună. Lovi podeaua verandei cu vârful cizmei. Era atât de frustrat de cum era viața lui în acel moment, încât nu prea avea chef să vorbească despre ea cu voce tare.

–Știi cum e. Pur și simplu, trebuia să iau pauză o vreme.

–De ce?

Eli tăcu, gânditor.

–Nu știu. Să îmi dau seama dacă viața mea va fi la fel când o să mă întorc.

–Te înțeleg, spuse Clem.

Eli îl privi. Fuseseră foarte apropiați, dar pierduseră legătura după ce Clem se mutase aici, departe, la vest de Burlington, împreună cu familia. Însă Eli simți nevoia să îi spună lui Clem ce i se întâmplase în ultimele două luni.

Povesti cât putu el de bine, simplificând pe parcurs, micile suișuri și coborâșuri transformându-se într-un arc mai mare și mai bine conturat. Ca să nu pară prea emotiv în timp ce vorbea, pretinse că era povestea altcuiva.

După ce termină, Clem scutură un pic din cap, cu un zâmbet neîncrezător pe chip.

–Deci lasă-mă să înțeleg. Habar nu ai dacă o să se mărite sau nu cu tipul acela? Clem râse tare și îl bătu pe Eli pe spate. Omule, ești în rahat.

–Mie-mi spui, aprobă el. Și, într-un mod ciudat, se trezi râzând și el. Își dădea seama că se simțea bine să vadă prin ochii lui Clem cât de stupidă părea situația în care se găsea el.

–Ai cunoscut-o pe soția mea, spuse Clem, mai mult ca o afirmație decât ca o întrebare.

–Da, e minunată.

–Știi că era bolnavă atunci când am cunoscut-o? Avea boala Lyme și încă în stadiu avansat. Și, omule, trebuia să mă fi văzut. În două săptămâni nimeni nu știa mai multe ca mine despre boala Lyme. Am lucrat împreună luni întregi, am căutat moduri să o înfrângem sau măcar să o facem suportabilă. Apoi, după multe zile, a început să se simtă mai bine. Și imediat ne-am despărțit.

Eli îl privi atent pe Clem, îi privi sprâncenele groase și țepoase. El și soția sa păreau atât de fericiți, atingându-se mereu pe umăr sau mână. Mereu legați unul de altul. Era greu să și-i imagineze despărțiți.

–Dar se pare că v-ați rezolvat problema, spuse Eli.

–Da, după ce nu am mai fost eu idiot.

–Nu înțeleg ce vrei să spui.

–M-am speriat. Eram cam așa: „Acum că nu mai ești bolnavă, pentru ce mai ai nevoie de mine?" Înțelegi ce vreau să spun?

Eli era tăcut, căci își dădea seama încet, încet. Rămaseră o vreme așa, fără să scoată o vorbă. Începuseră să cadă fulgi ușori, care sclipeau în nuanțe de roșu, verde și galben în luminile înșirate de-a lungul verandei.

Clem expiră adânc, lăsând afară un abur alb și des.

–Haide, rosti el într-un târziu, vii înăuntru?

–Imediat, spuse Eli.

–Stai liniștit, replică Clem. Provizia de lapte de pasăre e destul de mare.

Eli inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aerul rece, greu și răcoritor precum apa cu gheață. Fulgii sclipeau în întuneric și dispăreau la contactul cu pământul, iar din interior se auzi altă rundă de râsete ce acoperea sunetul de flaut și chitară. Ar fi vrut asta pentru el însuși: familie, prieteni, râsete, dragoste.

Își dădu seama că îl înfricoșase să creadă că Lana nu avea nevoie de el. Îi plăcea când avea nevoie de el, când putea să-i ofere ceva ce altcineva nu putea. După ce Ron dispăruse, iar ea rămăsese singură, se simțea sigur de rolul său: acela de a o sprijini, de a fi acolo pentru ea, de a fi tot ce avea ea nevoie. Însă după ce Ron își făcuse apariția din nou, iar el fusese pus brusc în fața posibilității de a nu mai fi necesar pentru ea... și asta îl scosese din minți de spaimă.

Pe cerul senin de deasupra, o stea căzătoare își făcea drum în jos, lăsând în urmă o dâră de alb, iar inima lui își puse dorința cu mult înainte ca mintea lui să o conștientizeze. I se părea un semn bun.

Mâine se va întoarce. Voia să fie cu ea de Crăciun. Poate că Lana nu mai avea nevoie de el, poate că, de fapt, nu avusese niciodată, însă nu-i rămânea decât să spere că *îl dorea* măcar pe jumătate la fel de mult pe cât o dorea el pe ea. Atunci viitorul – oricare ar fi fost el – era al lor.

25 decembrie

Karin și Lana făceau pași mici, clătinându-se pe asfaltul alunecos din parcare. În acea dimineață merseseră în vest, la o distanță de patruzeci de minute, până în Montpelier – o excursie pe care o făceau în fiecare dimineață de Crăciun. Încărcaseră mașina lui Karin cu flori de Steaua Crăciunului, apoi petrecuseră câteva ore împărțind turte cu scorțișoară și cafea celor nevoiași. Karin sugerase să rămână acasă pentru că se anunțase furtună

în acea după-amiază. Însă Lana respinsese ideea, spunând că era nevoie de ele din moment ce nu prea mulți oameni erau dispuși să își rupă din timp în cea mai importantă sărbătoare din an.

Din păcate, zăpada venise mai curând decât se așteptaseră. Cerul se înnorase și pe fiecare suprafață se formase un strat subțire de gheață, cristalină și strălucitoare. Munții erau acoperiți de ceață de la vremea rea, iar străzile erau tăcute și pustii, sinistre, ca și când orice sunet ar fi fost înăbușit de gheață.

–Poate ar trebui să rămânem aici, spuse Lana, cu dezamăgire și oboseală în glas.

Karin privi străzile acoperite de zăpadă.

–Cred că ne descurcăm. Pământul e înghețat, însă pe străzi încă se circulă. Iar mașina asta se descurcă bine pe zăpadă.

În timp ce traversau parcarea, Lana întinse mâna să-și recapete echilibrul, iar Karin o prinse de braț. Nimic nu i se părea mai grav decât să o vadă pe sora ei însărcinată, cu burta ca o minge, căzând. Cu toate că parcaseră cu mai puțin de trei ore în urmă, gheața formase o crustă dură și transparentă în jur, pe uși și pe geamuri. Nu era acea gheață netedă ca oglinda, ci una plină de cratere, albă ca un nor, care semăna cu pielea unui balaur din poveste.

Karin prinse mânerul ușii și își folosi toată puterea să deschidă. O ajută pe Lana să urce, apoi porni motorul și se întoarse în frig să dea jos gheața, pe cât putea.

După ce curăță și ultima fereastră a mașinii și nu își mai simțea brațele de oboseală, Karin își scutură cizmele și urcă în mașină. Lana tremura pe scaunul din spate, cu brațele strânse în jurul corpului. Simțea tristețea Lanei, singurătatea ei. Sperase că problema cu Eli se va fi rezolvat până acum. Și, în alt context, s-ar fi dus ea însăși la Eli să vadă despre ce era vorba. Însă își învățase lecția despre amestecul prea mare în viața surorii ei. Karin o sprijinea, însă deciziile Lanei erau doar ale ei.

O auzi pe Lana scoțând un țipăt scurt, ca acela pe care le faci de obicei când te tai la un deget. Karin se întoarse de pe scaun.

–S-a întâmplat ceva?

Lana rămase tăcută o vreme. Ținea ochii strâns închiși, cu mâna atât de încleștată pe centura de siguranță, încât pumnul ei devenise alb. Karin se îngrijoră, însă în clipa următoare Lana expiră adânc și chinuit și păru să-și fi revenit.

–Nu, sunt bine.

–Ești sigură? Pentru că dacă s-a întâmplat ceva...

–Nu s-a întâmplat *nimic*. Sunt bine. Nu înțeleg de ce nu am plecat deja.

Karin se întoarse din nou cu spatele la ea, simțindu-se pusă la punct. Lana fusese toată dimineața irascibilă, tăioasă și uneori chiar rea. Nu era deloc în apele ei. Însă dacă Lana spusese că era bine, Karin nu avea de ales decât să o creadă pe cuvânt.

Porni motorul și încercă să o ia din loc, simțind cum cauciucurile alunecă puțin. Era sigură că pe stradă era mai bine decât în parcare, chiar foarte bine. Iar casa Lanei era la mai puțin de o oră distanță.

Se uită în oglinda retrovizoare și o văzu pe Lana privind pe geam, încruntată ca și când ar fi fost furioasă. Nu putea decât să-și imagineze prin ce trecea sora ei. Fiecare zi în care Lana nu năștea era un triumf, o zi în plus pe care bebelușul o putea folosi ca să devină și mai puternic pentru când va apărea pe lume. Lana nu se plângea niciodată și nu devenea niciodată prea emotivă sau îngrijorată. Îi spusese lui Karin că are nevoie să se concentreze asupra lucrurilor pozitive și să își țină gândurile în ordine dacă voia să nască la termen. Karin o aprobase, însă în adâncul sufletului ei știa că i-ar fi fost mult mai ușor să fie optimistă dacă era și Eli acolo. Privi din nou în oglinda retrovizoare.

–Vrei să ne oprim să mâncăm? întrebă ea.

– Vreau doar să mergem acasă, spuse Lana. Karin știa că nu trebuia să insiste. Până năștea, Lana dădea comenzile. Comută mașina pe tracțiune integrală și o manevră cu grijă către ieșire. Când ajunseră la șosea, văzu că plugurile făcuseră o treabă bună în lupta cu gheața. Se relaxă în scaun și stropi parbrizul cu lichid antiîngheț. Furtuna dăduse copacilor o culoare albă strălucitoare, transformând ramurile boduroase în linii netede, rotunjite la capete, care sclipeau ca o glazură. Avea senzația că ce era mai rău trecuse.

După o jumătate de oră, Lana își rezemă capul din nou de tetieră, încercând să nu respire prea accelerat sau să o alerteze pe sora ei că ceva nu era în regulă. Stomacul o supărase toată dimineața în timp ce se pregătea de plecare, iar dacă nu ar fi fost însărcinată ar fi luat un medicament să-și liniștească intestinele. Dar se mulțumise să alerge la baie de trei ori înainte să iasă din casă și se gândise să nu mai plece. Însă nevoia de a merge la baie cedase, chiar dacă durerea persista.

De-a lungul zilei, crampele se înrăutățiseră. Iar acum, drumul spre casă dura mai mult decât era normal. Autostrăzile fuseseră în stare bună, însă acum, că parcurgeau străzile mai mici care duceau spre casa Lanei, mașina aproape că se târa. Dincolo de geamuri se desfășura peisajul de țară, cu porțiuni de câmpii golașe și crânguri de copaci bătrâni. Din când în când, bucăți de gheață cădeau de pe ramurile de deasupra, spărgându-se în bucăți de acoperiș și învârtindu-se sălbatic în spatele lor.

– Aproape am ajuns, spuse Karin. Rezișți?

Lana încercă să spună da, însă fu cuprinsă de un val uriaș de durere, care îi tăie respirația. Tot trupul ei se împotrivi. Își îndoi umerii, încercând să găsească o metodă să o oprească, însă, indiferent cum stătea, durerea era acolo, sfidătoare și ucigătoare. Se prinse de marginea scaunului, încercând să nu o sperie pe Karin. Însă creierul îi pulsa, iar inima îi bătea ca și când tocmai ar fi participat

la un maraton. Se chirci în scaun, încercând să se liniștească, să-și revină, să facă acea durere chinuitoare să dispară.

În ultimele două săptămâni se concentrase neîncetat, în speranța că trupul ei nu va naște. Auzise avertizarea asistentei care îi spusese să nu reacționeze exagerat și ținuse seama de ea, ignorând junghiurile și spasmele care păreau atât de periculoase, însă nu aveau mai multă importanță decât căderea unui obiect în timpul nopții. Își repeta promisiunea ca pe o incantație: „Nu o să intru în travaliu; nu o să intru în travaliu; nu o să..."

Un nou puseu de durere o încleștă ca o curea strânsă prea mult. Nu erau contracții Braxton-Hicks. Nu erau crampe la stomac. Era travaliu. Și se întâmpla rapid.

Lana mai trase o dată adânc aer în piept, pregătindu-se. Încercase să nu facă zgomot, să nu o lase pe Karin să-și dea seama că se întâmpla ceva cu ea. Însă toată hotărârea ei pierea, înlocuită atunci de o nevoie acută de a urla, de a țipa și de a plânge, ca și când dacă ar fi făcut zgomot noaptea i-ar fi trecut durerea.

–*Karin*, bâigui ea între două respirații.

Se prinse de centura de siguranță să o scoată. O slăbi, ca și când așa și-ar fi domolit durerea. Brusc simți cum îi cedează vezica, iar ea urlă cuprinsă de spaimă. Nu, nu era vezica. Tocmai i se rupsese apa. Își strânse toți mușchii corpului, însă fluidul era de neoprit, mai mult decât credea ea că e posibil. Cum de era atât de *mult?* Bancheta din spate a lui Karin o să fie distrusă. Dăduse de necaz. Copilul era în pericol. Avea nevoie de ajutor.

–Karin. *Te rog.* Oprește.

–Rezistă. Karin era aplecată în față pe scaunul șoferului, cu ambele mâini prinse strâns pe volan. Se concentra intens. Străzile nu sunt... așa grozave pe aici. Îmi pare rău. Pe autostradă a fost bine. Însă nu-ți face griji. Mergem acasă.

–Nu acasă. Lana se pregăti pentru încă o contracție, împingând puternic în podea cu călcâiele. Nici o carte

nu o pregătise pentru rapiditatea cu care se micșora distanța dintre contracții și nimic nu ar fi putut-o avertiza în privința durerii. În doar câteva minute, crampele căpătaseră o viață proprie, un monstru furios care răgea din interiorul ei. „Nu", se gândi ea. „Nu, nu sunt pregătită. Te rog, nu acum." Se luptă din greu cu crampele, cu dorințele propriului ei corp, însă nu le putea opri. Când vorbi din nou, plângea. Oare cum ar putea să scape de acea durere?

–Karin. Te rog. Dumnezeule, Karin, *te* rog, trage pe dreapta.

–Poftim? Să trag pe dreapta? Karin își întoarse capul la aproape 180 de grade, astfel că obrazul i se lipi de gulerul hainei și de fularul gros și roșu. Ce se întâmplă cu tine? Ești bi...

Se auzi o bubuitură puternică, aproape asurzitoare, pe acoperișul dubiței. Apoi întreaga lume păru că-și încetinește ritmul. Între momentul bubuiturii și cel în care un milion de fragmente mici de gheață săriră cu un clinchet în jurul geamurilor, Karin pierdu controlul. Lana o privi cum înșfacă volanul, simți cum roțile se blochează sub ele, însă încă erau în mișcare, alunecând ușor și inevitabil în afara șoselei.

–Ține-te bine! strigă Karin.

Lana prinse suportul pentru brațe. Zgomotul fu îngrozitor, iar ramurile zgâriară ca milioane de degete geamurile și ușile. Simți cum presiunea centurii de siguranță crește în jurul șoldurilor ei, apoi urmă zguduitura opririi bruște. Iar când mașina încetă în sfârșit să se miște, rămase într-un unghi ametitor, cu tavanul sprijinit de pietrele și tufișurile de la fundul unui șanț. Motorul încă mergea, iar căldura continua să iasă prin fante, însă dubița era blocată. Gheața și unghiul în care se aflau făceau imposibilă întoarcerea pe șosea.

–Ești bine? Karin își scoase imediat centura și se cățără în spate.

–Nu m-am rănit, spuse Lana, răsuflând cu greu. Centura îi săpa în piele. Trăgea de ea să o scoată, însă degetele îi erau înțepenite de spaimă. Nu putea să cedeze. Nu avea voie. Își jură că vor fi bine. Dar tu?

–N-am nimic. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Lana își dorea să fie blândă, să dea vestea cu o încredere rece. Însă cuvintele îi ieșiră grăbite. Umblă la betelia blugilor.

–Sunt în travaliu.

–Acum a început?

–Nu. Cu câteva ore în urmă.

–De ce nu mi-ai spus?

–Nu am *știut*. Presiunea elasticului lat al blugilor ei de gravidă era prea puternică, iar ei îi era frig și era leoarcă până în vârful degetelor. Nu-i mai păsa atât de mult cât să-i spună lui Karin să se uite în altă parte: pur și simplu se chinui să-și scoată pantalonii, fără să privească ochii lui Karin în care știa că va găsit spaimă și șoc.

–Oh... Lana, ești sigură? Pentru că e posibil să fie doar...

Lana se opri și se uită urât, chinuindu-se să respire.

–Karin! Era irațional de furioasă. Ar fi vrut să spargă ceva. Să-și simtă pumnul prin sticlă. Să urle. Însă se strădui să rămână calmă. Știa că în curând durerea o va cuprinde din nou. Trebuia să folosească fereastra aceea. Tocmai mi s-a rupt *apa*.

Karin clipi. Se duse la picioarele Lanei să o ajute să-și scoată blugii, iar Lana începu să își scoată jacheta. Transpira abundent și fierbinte și deja simțea cum i se aprind tăciunii de la focul următoarei contracții, precum ecoul unei armate care mărșăluiește. O aștepta o bătălie. Încercă să nu se înspăimânte. Însă era mult prea speriată. Nu era pregătită pentru travaliu. Nu era pregătită să-și nască pruncul într-o mașină. Și îi era teamă de ce se va întâmpla cu copilul.

–Trebuie să facem ceva. Trebuie să ne întoarcem!

–Bine. În regulă. Nu e nici o problemă. O să chem ambulanța. Avem timp.

Lana scutură din cap, încleștându-și dinții.

–E posibil să nu avem timp.

–Cât mai e? întrebă Karin.

–Nu știu exact. Cinci minute?

–*Poftim!*

O clipă, Lana începu să râdă, în pragul isteriei și al spaimei. Privirea de pe chipul surorii ei era atât de exagerată, atât de surprinsă, încât era aproape amuzantă. Însă contracția deja căpătase o viteză ametitoare, asemenea unui tsunami, ridicându-se din ea cu o ferocitate nouă, presiunea făcând-o să se simtă ca și când cineva o despica.

–Am *mințit*. Oh, Dumnezeule, am *mințit*, spuse ea, răsucindu-se și contorsionându-și corpul în fața durerii, încercând să găsească o cale să o oprească. Părea că nu se putea stăpâni să nu strige. *MAI PUȚIN* de cinci minute acum. Oh, Dumnezeule, Karin. Te rog. Ajută-mă!

–Pot să mă descurc, pot să mă descurc, își repeta Karin, scotocind prin geantă.

Lana își încleștă dinții. Timpul își încetinise ritmul. Contracția păru nesfârșită, iar când se retrase, Lana se rugă ca durerea să se oprească. Se rugă din suflet ca acea durere să dispară cumva, să mai aștepte până când primeau ajutor. Ardea, se întindea, o durea... se simțea ca și când întregul ei corp se întorcea pe dos. Fiecare nerv din ea era încordat de durere. I se făcu frică. Trebuia să fie precum acele femei din filme, tăcută, concentrată și calmă. Însă durerea era prea mare. Sigur era ceva în neregulă.

–Karin. Te rog, ajută-mă.

–Ce s-a întâmplat?

–Nu știu, răspunse Lana. Mă doare. Oh, *Dumnezeule*, cum doare.

Karin îi dădu la o parte părul din ochi.

–Lana. Draga mea. Uită-te la mine. E firesc să doară. O să te doară cumplit.

Lana apucă mâna lui Karin și o strânse.

–Mi-e frică.

Karin dădu din cap.

–Și mie.

Prin ceața aceea a durerii și spaimei, Lana vedea că sora ei era atât de palidă, încât culoarea pielii ei putea rivaliza cu cea a peisajului înghețat din jur.

–Ce e? întrebă Lana, încercând să nu se agite. Ce îmi ascunzi?

Gura lui Karin devenise o linie subțire și gravă.

–Încărcătorul de la telefonul meu. L-am uitat acasă când m-am mutat la tine.

–Și asta ce înseamnă?

Karin ridică până în fața Lanei ecranul stins al telefonului.

–Înseamnă că suntem pe cont propriu.

Eli trecea cu mașina pe străzile lungi în drum spre Burlington, iar pământul devenea din ce în ce mai alunecos. Conducea încet, atent. Trecu pe lângă o mașină goală de la marginea străzii, abandonată de șofer, mișcându-și piciorul pe pedală doar cu un milimetru.

„Răbdare", își spuse. Geamurile mașinii se abureau. Mări mai mult nivelul căldurii din mașină, însă degeaba. Trecuse prea mult timp de când își încălzise serios mașina. Deschise radioul, fredonă și el un pic, apoi încercă să se relaxeze. Era neliniștit, însă nu doar din cauza drumului, ci și datorită speranței și nerăbdării, căci știa că în curând o va vedea pe Lana, indiferent că va fi de bine sau de rău. Și totuși, dincolo de asta, dincolo de neliniște, nu putea scăpa de sentimentul ciudat că se întâmplase ceva.

Când în sfârșit ajunse la casa Lanei, îl văzu pe Calvert într-o camionetă veche, cu motorul pornit și ferestrele aburite pe margini pe interior. Se simți brusc agitat.

Eli parcă lângă el, apoi se pregăti să iasă în frig și gheață și bătu la geamul lui Calvert.

–Ce cauți aici?

Calvert coborî geamul.

–S-au dus să facă voluntariat sau ceva de genul ăsta. Ar fi trebuit să se întoarcă deja, spuse el, ridicând cozorocul șepcii ca să îi vadă mai bine fața lui Eli.

–Despre ce vorbești?

Calvert pufni furios.

– S-au *dus* la *Montpelier*. Ar fi trebuit să fie acasă de vreo oră.

–Șoselele sunt rele, spuse Eli.

–Am luat și asta în considerare. Calvert scutură din cap. Karin mi-a spus să mă întâlnesc cu ea aici. Am sunat-o pe mobil de patru ori, însă îmi intră căsuța vocală.

Eli își trecu mâna peste față, simțind cum încrederea îl părăsea pe moment ce trecea. Toată dimineața avusese acel sentiment iritant că era ceva în neregulă. Însă se îndoise de el, crezuse că era doar agitat.

–Am o presimțire rea.

–Să fiu sincer, și eu. Mă întreb dacă nu cumva sunt la spital.

Eli dădu din cap. Același gând îi trecuse și lui prin minte.

–Ai sunat acolo?

–Nu am mobil, spuse Calvert.

Eli scutură din cap. Așa tată, așa fiică.

–De ce nu mă mir?

–Ascultă, vrei să vii cu mine?

Eli tăcu, privind camioneta ruginită și părăginită.

–De unde ai mașina?

–Am împrumutat-o de la un coleg de serviciu.

Eli dădu din cap. Nu avea timp de explicații detaliate și nici nu-i păsa.

–Nu te supăra, însă nu cred că Lana o să fie prea fericită să te vadă dacă e la spital și naște.

Calvert se încruntă.

–M-am împăcat cu Lana.

Eli își încrucișă brațele și își ascunse capul în gulerul hainei ca să nu-i înghețe lentilele. În ochii lui Calvert era ceva care-l asigura pe Eli că nu mințea. Nu-i plăcea acel om, însă nu mai conta asta atunci. Trebuia să o găsească pe Lana. Iar Calvert era singurul său aliat.

–O să vin cu mașina mea, spuse Eli.

–Nu te supăra, însă pe zăpadă e mai bună camioneta mea decât broscuța aia a ta.

Eli aruncă o privire spre mașinuța lui verde, ceva mai mare decât o grămăjoară de smarald acoperită cu gheață.

–Bine, răspunse el. Să ne grăbim.

–Urcă, spuse Calvert.

Lângă șoseaua pustie, Karin își umplu plămânii cu aer rece, clipind în frig, apoi privi propria expirație care scotea aburi albi către cerul încărcat. Se uită pe șosea în ambele direcții. Nici urmă de vreo mașină. Se aflau în mijlocului unui teren pustiu și, cu toate că mersese destul pe acolo cât să știe că erau și case, Karin era conștientă că cea mai apropiată dintre ele se afla la un kilometru și jumătate distanță. Nu era timp de mers pe jos atât de departe, pe gheață.

Își puse mâinile în șolduri și cercetă rapid zona, scormonindu-și creierul să găsească ceva cu care să-l atenționeze pe un șofer în trecere că mașina lor – care nu se vedea din șanțul plin de tufișuri – ieșise de pe șosea. Legase un steag portocaliu de urgență de o ramură de copac pe care o fixă între două pietre. Luă din dubiță tot felul de lucruri de care nu credea să aibă nevoie și le înșiră de-a lungul străzii, sperând că va stârni curiozitatea cuiva. Cu toată acea dezordine, era sigură că o persoană atentă va dori să afle despre ce e vorba. Însă până atunci trebuia să reziste.

Încet și cu grijă își făcu loc prin tufișurile sclipitoare și înghețate până în șanț. Își folosi toată greutatea ca să gliseze ușa, apoi intră în mașină cât de repede putu. Ușa se trânti cu sunetul unei săbii care cădea.

Când o privi pe sora ei, o cuprinse teama. Lana arăta îngrozitor. Ochii îi erau tulburi și plini de spaimă. Gura îi era țuguiată într-un „O", în timp ce inspira și expira mecanic. Podeaua mașinii lui Karin era distrusă, sângele și lichidul îmbibaseră covorul. Lana se răsucea, își arcuia spatele și își mișca picioarele, iar Karin trebuia să-și stăpânească lacrimile ca să aibă grijă de ea. Trebuia să fie puternică. Pentru amândouă. Spuse o rugăciune, pentru ca Lana și copilul să scape sănătoși din acea încercare, ca cineva să îi găsească și cumva să fie totul bine.

–Cum te simți? întrebă Karin.

Lana o privi, respirând rapid, cu fruntea lucioasă de la sudoare. Își sprijinea picioarele de scaunul pasagerului și cel al șoferului; duba era atât de înclinată, încât trupul ei era mai mult oblic decât orizontal. Chipul ei era plin de lacrimi.

–Karin...

Karin nu o lăsă să vorbească. Cu toate că Lana trecea prin dureri înfiorătoare, travaliul părea să progreseze firesc, mai puțin că se întâmpla atât de repede. Karin își înfășură brațele în jurul surorii ei, iar Lana o strânse atât de tare, încât o duru. Scâncea ca un animăluț pe moarte, iar Karin îi dădu la o parte părul de pe față.

–Ai văzu pe cineva? bolborosi Lana, cu vocea plină de vulnerabilitate și speranță. Karin își dădu seama că îi fusese foarte greu să pronunțe acele cuvinte; nu sunetele în sine, ci concentrarea de a le rosti.

–Încă nu. Însă cineva ne va găsi. Sunt sigură. Cineva va vedea.

Lana își sprijini palma de umărul lui Karin și o împinse.

–Oh, Dumnezeule... *Nu iarăși*. Nu... nu mai pot face as...

Însă lăsă propoziția neterminată, iar Karin vedea pe chipul ei forța contracției care o apucase. Lana își înfășurase o centură de siguranță în jurul mâinii, ținând-o ca și când viața îi depindea de ea. Karin tremura. Oare cum putea ea să aducă pe lume un copil? Dacă apăreau complicații? Dacă Lana începea să sângereze? Dacă bebelușul nu respira?

Lana își întinse mâna liberă spre sora ei și îi strânse degetele atât de tare, încât simți că o ard. Scoase un țipăt de durere. Dacă copilul se năștea invers? Dacă se prindea cordonul ombilical?

„Oprește-te, Karin", își spuse ea. „Oprește-te." Nu avea voie să se gândească la ce era mai rău. Trebuia să rămână optimistă.

Se retrase cu blândețe din strânsoarea Lanei. Se mută cu atenție între picioarele Lanei și, spre șocul și oroarea ei, bebelușul începuse să apară, un petic de piele și un puf blond de păr de copil. Înghiți cu greu, sperând să nu-și lase teama să se vadă.

O să aducă acel copil pe lume. Atunci. Nu avea de ales. Pregătite sau nu, venea pe lume. Nu se putea ști ce se petrecea în trupul Lanei, dacă ceva era în neregulă. Însă măcar copilul ieșea cum trebuia, iar Karin murmură o rugăciune de mulțumire pentru asta.

Privi până când tensiunea din trupul Lanei cedă o vreme, iar mușchii Lanei slăbiră ca o bandă de cauciuc întinsă prea mult. Respira tare și adânc.

–Aproape ai făcut-o, Lanie. Draga mea, dă-mi mâna.

Lana prinse degetele surorii ei ca și când s-ar fi ținut de viața însăși. Însă Karin duse mâna Lanei la capul copilului.

–Oh, Dumnezeule! Privirea Lanei se pironi în a lui Karin. Ce ne facem?

Karin păstră un ton calm:

–O să fie bine, îți promit. Totul o să fie bine.

Îi strânse piciorul Lanei prin șosetă, apoi se duse la compartimentul pentru mănuși, unde avea un gel antibacterian de rezervă. Își scoase mănușile de bumbac și se unse cu lichid pe brațe. Scoase mănușile sterile de latex din trusa de prim ajutor pe care i-o cumpărase Lana de Crăciun cu un an în urmă. Acum se gândi că acel dar fusese de la providență. Uneori, felul în care funcționa lumea o uimea. În timp ce își planifica propriul copil, văzuse mai multe înregistrări despre nașteri decât un student la medicină în anul întâi. Nu era expertă, însă dacă totul mergea bine, cu mila lui Dumnezeu știa ce să facă.

–Încă una! strigă Lana, ținând strâns, cu ambele mâini, cureaua centurii de siguranță de deasupra capului. Pe frunte avea picături de sudoare. Trebuie să împing. *Te rog. Împing!*

–Te descurci minunat. Karin reveni la locul ei, speriată și fascinată în același timp. Vedea cât de eficient lucra trupul Lanei, felul în care mușchii ei împingeau copilul cu o certitudine perfectă, felul în care pântecul ei rotund se mișca ușor odată cu fiecare contracție. Lana avea chipul roșu și plin de sudoare și părea din ce în ce mai speriată. Un vas de sânge din ochi îi plesnise și îi dăduse albului ochilor o nuanță puternică de roșu. Karin își dădea seama când se termina fiecare contracție, propriul ei corp relaxându-se împreună cu cel al surorii ei.

Lana își îndepărtă părul de pe față.

–Ești... bine? întrebă ea între două reprize de respirat.

–Eu? Da. De ce?

Brațul i se ridică deasupra capului, căutând centura care cumva devenise ancora ei de salvare.

–Pentru că sunt gata să nasc acum acest copil.

La spital, recepționera care purta ochelari de citit împodobiți cu un milion de mărgelușe, deja nu mai era prietenoasă cu ei.

–Domnule Biel, v-am spus. Fiica dumneavoastră nu este aici. Faptul că îmi puneți aceeași întrebare în trei feluri diferite nu va schimba răspunsul.

Calvert se încruntă, iar Eli făcu un pas înapoi de la recepție, își trase haina și se scărpină furios pe creștet. Sala de urgențe era un adevărat haos, căci zăpada aducea la spital tot felul de oameni din tot felul de motive. Frustrat, Eli se îndepărtă de biroul recepționerei și se îndreptă către zona de așteptare.

–Nu-mi place chestia asta.

–Nici mie, spuse Calvert.

Eli se trânti pe unul dintre scaunele din zona de așteptare, calculându-și următoarea mișcare. Nu putea să stea acolo și să aștepte. Trebuia să facă ceva. Cumva, trebuia să o găsească pe Lana. Apoi să îi spună că o iubea, că fusese un idiot, că o dorea înapoi dacă îl mai primea.

–Uite ce facem, spuse el. O să iau camioneta prietenului tău și o să mă duc să caut mașina lui Karin. Tu rămâi aici, în caz că apar.

–Vrei să iei camioneta?

Eli dădu din cap.

–Știu mai bine șoselele. De unde ziceai că veneau?

–Montpelier.

–Și unde se duceau?

–La Lana acasă.

Eli își ridică ochelarii și mai mult pe nas, gândindu-se pe ce stradă ar fi putut s-o ia Karin ca să ajungă din Montpelier la casa ei. Se hotărî că cel mai bun lucru era să se întoarcă, să pornească de la casa ei în direcția seminarului lor. Dacă nu cumva schimbaseră ruta, știa pe ce drumuri era cel mai probabil să o fi luat. Întinse mâna să ia cheile lui Calvert.

–Așa. Măcar știu unde să caut. Pot să ghicesc pe ce stradă au luat-o. Se duse la asistentă să împrumute stilou și hârtie, iar când se întoarse își scrise numărul de mobil. Dacă afli ceva, sună-mă imediat.

–Ești un om bun. Și o să fii un tată bun pentru acel copil. Sunt sigur.

Eli dădu din cap, apoi ieși prin ușile automate ale spitalului și își ridică gulerul să se apere de vânt.

–Cred... oh, Dumnezeule... asta a fost. Lana își ridică și mai mult genunchii, desfăcându-i în V la piept. Ochii ei luceau de groază.

–E bine, e bine, spuse Karin rapid. Lana, *trebuie* să te liniștești. Respiră adânc odată cu mine. Respiră adânc. Karin respiră adânc, țintuită de ochii Lanei.

Apoi Karin se opri din respirat. Timpul încremeni. Radiatorul mergea, gheața care cădea zgâria tavanul dubei și, într-o secundă, toate grijile, toată frica ei că o să facă un lucru de mântuială o părăsiră. Karin știu exact ce trebuia să facă, de parcă acele cunoștințe ale ei stătuseră ascunse și o așteptaseră de secole. Tehnica se schimbase, însă acel proces, atât de elementar, înnăscut, rămăsese același.

–Împinge doar dacă e contracție.

–Este! Lana apăsă cu putere.

O venă albastră i se umflă pe frunte; buzele îi erau larg deschise. Când apăru capul copilului, instinctele lui Karin preluară controlul. Îi sprijini creștetul, îi curăță cu degetele, cât putu de bine, gura și nasul, apoi verifică să se asigure că cordonul ombilical nu era înfășurat în jurul gâtului copilului.

Lana repeta în neștire „Kare, Kare, Kare", cu glasul plin de spaimă. Karin își păstrase calmul și îi vorbea pe un ton alinător.

–E în regulă, Lanie. Ascultă-mă. A ieșit capul copilului. Te descurci excelent. Doar să rămâi calmă. Totul o să fie perfect.

–Sunt prea obosită, bolborosi Lana. Nu mai pot continua.

–Ba da, poți, spuse Karin. Mai împinge o dată. De atât avem nevoie.

–Oh, Doa-a-a-a-a-mne!

Lana nu trebuia să mai spună că începuse altă contracție. Chipul Lanei se înroși ca focul, trăsăturile ei se contorsionară de durere, iar Karin redeveni atentă la copil. O clipă mai târziu, scoase primul umăr, apoi pe al doilea, iar după un șuvoi de sânge și de fluid, în mâini ținea un copil.

Un copil. Un copil perfect, puternic, care dădea din mânuțele sale albastre, al cărui cap se mișca încoace și încolo, surprins. Luă imediat haina și așeză pe ea, cu grijă, trupul alunecos. Îl ținu la nivelul abdomenului Lanei, cu picioarele ușor ridicate deasupra capului, așa cum citise de o mie de ori. Făcu tot posibilul să îi curețe ce mai rămăsese în nas și gură și tocmai când începea să se sperie că făcuse ceva greșit, bebelușul scoase cel mai plăpând și mai dulce sunet pe care îl auzise ea vreodată, un țipăt atât de fragil încât părea mai degrabă un mieunat. Din vârful unui copac se rupse o bucată de gheață și lovi acoperișul mașinii. Karin privea fascinată, transfigurată.

–Fetiță, spuse ea încet. E fetiță.

O privi pe Lana, al cărei chip se destinsese după ce contracțiile se terminară.

–E sănătoasă?

–Cred că da... Karin trebuia să se hotărască dacă taie sau nu cordonul ombilical. Știa că era mai bine să îi lase pe doctori să o facă. Însă cât va dura? Așteptă un moment până când cordonul se opri din pulsat, apoi îl înfășură într-o bucată de tifon, apoi îl legă cât de strâns putu cu unul dintre șireturile ei de la cizme. Trase adânc aer în piept, apoi tăie cordonul cu foarfecele steril din trusa de prim ajutor, după care încercă înnebunită să-și amintească ce trebuia să facă. Știa că trebuia să țină copilul la căldură și că Lana trebuia să-l hrănească imediat. Strălucirea argintie a păturii din trusa de prim ajutor îi atrase atenția și înfășură copilul în ea, să-i țină de cald. Nu era cea mai

confortabilă textură pentru pielea unui nou-născut, însă își făcea treaba.

Brusc, în timp ce încerca să se ridice și să-i dea surorii ei copilul, își dădu seama că ce era mai rău trecuse. Supraviețuiseră cu toții. Ramurile băteau la ferestre, măzărichea se topea încet de la căldură, iar bebelușul, atât de mic și de dulce, devenea roz și se zvârcolea cu putere în mâinile ei.

–Fetiță? spuse Lana pe un ton care i se păru lui Karin ciudat de fragil după puterea uriașă de care dăduse dovadă în urmă cu doar câteva clipe.

–Da. Fiica ta, răspunse Karin.

Cu inima plină de bucurie, lăsă copilul în brațele surorii ei.

Lana se întinse încet pe bancheta din spate a mașinii, ascultând clinchetul gheții, un sunet care nu făcea decât să amplifice tăcerea aceea mormântală. Karin ieșise afară să stea pe marginea drumului și să facă semn cuiva care le-ar fi putut ajuta. Iar Lana rămăsese pentru prima dată singură cu fiica ei.

Abia percepea propriile răni, trauma prin care trecuse trupul ei, însă durerea care amenințase să o sfâșie în două cu doar câteva minute înainte devenise atunci la fel de îndepărtată precum un cântec care se derula încetișor în mintea ei. Tremura ușor, chiar dacă în dubă era cald, iar ea înțelese că era mai degrabă de la travaliu decât de la frig. Copilul era lipit de pieptul ei, la căldură, învelit în pătură și în haina groasă a lui Karin. Într-un colț al minții, Lana își făcea griji. Știa că la treizeci și cinci de săptămâni exista un risc foarte mare ca plămânii copilului să nu fie suficient de puternici și că reflexul de supt mai avea de așteptat. Și totuși, bebelușul se hrăni încet timp de câteva minute, apoi își închise ochii și adormi adânc și intens, cu respirația abia perceptibilă, însă regulată. Lana se va simți mult mai bine după ce doctorii le vor examina pe amândouă. Însă pentru moment durerea era tolerabilă,

iar fetița ei părea... perfectă. Nici pădurile, nici orhideele sălbatice nu se puteau compara cu ea.

Era fericită că lângă ea fusese Karin. Însă și-ar fi dorit ca și Eli să fi fost acolo. Eli, Ron și Calvert. Acest miracol le aparținea și lor, tuturor. Își trecu ușor buzele peste fruntea copilului și șopti:

–O să ai o familie mai mare decât o să ai vreodată nevoie.

Ușa mașinii se deschise și, cu toate că bebelușul nu deschise ochii, chipul ei se încreți la auzul sunetului.

–Am găsit ajutor, spuse Karin.

Iar când ridică privirea, Lana îl văzu pe Eli, cu mâna pe ușă și cu haina descheiată când intră.

–Ești... Cuvintele i se opriră în gât când văzu ghemotocul din poala ei. Ea știa la ce se uita el; tot acel sânge, filmul de groază al nașterii în mașina lui Karin. Placenta îi ieșise de puțin timp, iar Karin aruncase o cârpă peste ea și o dăduse din calea Lanei. Eli credea probabil că cineva murise.

–Suntem bine, îl liniști ea. Ochii ei se umplură de lacrimi. Nu realizase câtă nevoie avea de el. Nu putea să-și ia ochii de la el. Faptul că îl vedea o asigura că totul va fi bine.

–Eli. Vocea lui Karin îi distrase atenția. Pot să îți folosesc mobilul?

Lana se trezi la realitate.

–Ambulanța...?

–E pe drum, spuse Eli.

Karin se întinse și luă telefonul lui Eli.

–Vreau doar să... Am vorbit cu Gene de dimineață să-i urez Crăciun fericit, însă trebuie să-i spun de copil. Dacă ai nevoie de mine, sunt lângă stradă. Vreau să mă asigur că ambulanța nu trece pe lângă noi. O privi îndelung pe Lana, cu chipul luminat de un zâmbet cald. Lana, ai fost minunată.

–Mă bucur că ai fost aici, răspunse Lana.

O clipă mai târziu, Karin ieșea la frig, închizând portiera în urma ei. Iar Lana și Eli rămaseră singuri. Șapca lui maro era trasă până la sprâncene și ochelarii îi erau uzi de la gheața topită. O privea pe Lana ca și când n-ar fi văzut-o niciodată până atunci. Știa că își ținea răsuflarea.

–Te rog, vino aici, șopti ea.

Se aplecă spre ea, fără să-și poată lua privirea de la copil.

–Oh... Lana.

Ea simți cum i se umplu ochii de lacrimi, de fericire să-i aibă și pe Eli și pe copilul ei alături de ea. Părea atât de firesc, o călătorie care ajunsese la final.

–E fetiță, spuse ea.

–E un miracol, răspunse el.

–Atunci acesta să fie numele ei, spuse Lana. Winter Miracle Biel.[1]

Apoi Eli izbucni în râs și în plâns în același timp, se aplecă și îi aplică un sărut apăsat, de ușurare, pe buze. Ea închise ochii o clipă, ca să-l savureze. Când îi redeschise, îl văzu trecându-și dosul degetului arătător peste obrazul bebelușului, iar năsucul fetiței se încreți sub atingerea lui.

–Am fost atât de îngrijorat, spuse el, cu glasul încărcat de dorință și de ușurare. Am vrut să fiu de ajutor. Însă nu știam dacă o să te găsesc. Nu știam cum să te ajut.

–E în regulă, spuse Lana, simțind spaima din vocea lui.

El îi luă mâna și îi frecă inelarul cu degetul mare.

–Nu te-ai... logodit.

–Nu, spuse ea. Cum să mă mărit cu el când te vreau pe tine?

El scutură din cap.

–Am fost un idiot.

---

[1] Miracle – miracol, Winter – iarnă (n.tr.)

–*Taci*. O să vorbim mai târziu despre asta. Îi atinse obrazul, făcându-l să se oprească. Încă mă mai iubești?

El făcu un semn aprobator din cap, fără să-și ia privirea de la ea.

–Atunci putem trece peste orice, răspunse ea.

epilog

Cinci ani mai târziu...

Aprilie

Câmpia din spatele Wildflower Barn nu înflorise încă în întregime, însă se vedeau deja ușoare urme de culoare pe fiecare ramură și tufiș, dând peisajului un aer de căldură, chiar dacă nu se zărea nicăieri vreo floare deschisă. După-amiaza era răcoroasă, iar Lana stătea afară să o supravegheze pe Winter, care se plimba încoace și încolo la marginea pajiștii, legănându-și o mână, iar în cealaltă ținând la ureche telefonul la care vorbea cu Ron. La fel ca mama ei, nu puteai s-o ții înăuntru.

Lana privea fotografia unei flori de bougainvillea de un roz strălucitor, cu petalele mai stridente decât un sunet de clopot. Oftă cu tristețe, aducându-și aminte. Nu-l auzi pe soțul ei care tocmai apăruse lângă ea.

–Iar asta? întrebă Eli cu blândețe.

Ea râse, ușor stânjenită de gândul că fusese prinsă. Lăsă fotografia pe măsuța de lângă ea, într-un teanc de poze, făcute în diverse excursii de-ale ei, pe care se gândea să le înrămeze.

–Nu pot să nu mă gândesc. Drumeții, plimbări cu caiacul, mersul pe podul suspendat... M-am simțit atât de bine.

–În următoarea călătorie trebuie să o luăm și pe Winter.

–Cred că dacă ar fi avut voie să-și cumpere singură bilet de avion, ne-ar fi întrecut la capitolul ăsta.

El îi cuprinse umerii cu brațul. O urmăriră pe Winter care se plimba printre mlădițele ce răsăreau din pământ, cu părul lung și blond lăsat pe spate. Eli își apăsă buzele de tâmpla Lanei, iar ea surprinse mirosul pielii lui. Se rezemă de el, cu un oftat de mulțumire.

Cu trei ani în urmă, Eli venise cu ideea de a o adopta legal pe Winter ca fiică a lui, iar Ron acceptase. În felul său, Ron o iubea pe Winter. Însă Eli era cu adevărat tatăl ei, bărbatul pe care ea îl numea „tată". Între ei se formase o legătură puternică, atât de puternică încât Lanei îi era greu să își dea seama care dintre ei avea mai mult grijă de celălalt. Eli răspundea la nenumăratele întrebări ale lui Winter cu o răbdare nesfârșită. Îi vorbea ca și când ar fi fost în egală măsură om de știință și prințesă. Lana îl avertizase să nu o răsfețe, însă îi încălzea sufletul să-i vadă.

Se întoarse când auzi voci în hambarul din spatele lor și îi văzu pe Gene și pe Karin care veneau spre ei, unul lângă celălalt. Amândoi erau în ținută de lucru, în blugi, tenișI și haine subțiri. Michael, cel mai nou angajat, îi urma încet. Purta tricoul polo obișnuit Wildflower Barn și blugi, însă încă avea aerul unui tânăr care nu se simte bine în propriile haine. Părul lui blond ca nisipul fusese tăiat brutal de scurt la ultimul lui centru de plasament, iar pe gât avea tatuat un pește. În ultima vreme se gândise să-l îndepărteze.

–Mergem la Calvert, spuse Karin când se apropie.

Lana râse și îl privi pe Michael.

–Iar pe *tine* cum te-au convins?

–Convins? Gene îl bătu pe băiat pe umăr. A venit de bunăvoie. Un adolescent nu are zilnic ocazia să curețe pivnița unui bătrân alături de familia lui.

–Bine, spuse Lana. Venim și noi mai târziu, cu sendvișuri. Dacă între timp mai aveți nevoie de ceva, sunați.

Gene o luă de braț pe Karin, iar ea zâmbi.

–Ne vedem curând.

Lana îi privi în tăcere cum se îndepărtau, apoi se întoarse să se asigure că Winter încă era acolo. Își lăsă capul pe umărul lui Eli, în timp ce Winter continua să vorbească plină de energie în capătul pajiștii.

–Michael e un copil bun, spuse Lana.

–O face fericită pe Karin.

–Iar Karin îl face fericită pe el. Cred că ea și Gene și-au găsit în sfârșit un scop, transformându-și casa în centru de plasament pentru copii mai mari. Asta le face tuturor bine.

Lana coborî privirea. La picioarele ei, o păpădie nerăbdătoare ieșea din iarbă, prima din armata ce avea să umple în curând câmpurile de la Barn. O floare făcuse deja sămânță, mult mai devreme decât celelalte și, fără să stea pe gânduri, Lana o smulse și se pregăti să sufle semințele spre curte.

–Ce faci? vocea lui Winter o luă prin surprindere. Expresia din ochii ei era foarte clară; era vorba de ghemul alb și tentant din mâna Lanei, pe care îl voia pentru ea. Mi-l dai mie? întrebă ea, țopăind plină de încântare pe vârfurile picioarelor.

Lana rămase gânditoare, cu ghemul alb de puf în mână. Multe generații cochetaseră cu ideea că florile pot spune viitorul sau ghici adevărul. Păpădiile puteau spune câți copii ai. Piciorul-cocoșului ținut sub bărbie putea arăta dacă unei persoane îi plăcea untul. Iar dacă prindeai un puf de iarba-fiarelor din aer, ți se îndeplinea o dorință.

Însă era atât de prostesc să crezi că florile puteau prezice un viitor imprevizibil. Lana învârti globul de puf în mână. Cu cinci ani în urmă, nici măcar nu s-ar fi gândit la un astfel de moment ca la un viitor care să-i aducă fericirea. Și totuși, *era* fericită. Dacă florile de câmp ca aceea preziceau ceva, atunci acel ceva era doar că fericirea îi era la îndemână și, totuși, dincolo de ea.

Lana coborî privirea spre fiica ei, încruntându-se cât putea de mult.

–O să sufli toate semințele astea peste câmpul meu proaspăt cultivat?

–Da, răspunse Winter.

–Fata știe ce vrea, râse Eli.

–Cu siguranță. Lana împărtăși un zâmbet secret cu soțul ei și îi întinse fiicei sale mingea aceea mică. Poftim, Winter. Distracție plăcută.

note și mulțumiri

Mulțumiri călduroase: editorului meu, Michele Bidelspach. Agentului meu, Kim Lionetti de la Bookends. Celor care au contribuit cu expertiza și cu generozitatea lor: Erin Berberian, Diana și Chris Borie de la Vermont Wildflower Farm, Lisa Karakaya, Kriste Matrisch, Mike Meeker, dr. Cynthia D. Morgan, Tiana Santasiere, Tia și Laura Venner. De asemenea, le mulțumesc lui Garth Baxter, David, Erica, Lee Hyat de la Author Sound Relations, lui Keri Rand, mamei mele, lui Deborah Wiseman, celor de la Writer's Relief și tuturor celor care m-au ajutat cu atâta mărinimie în acest vis trăsnit al meu de a fi scriitoare, și mai ales acelor cititori care au avut bunătatea să îmi recomande cărțile prietenilor și familiilor lor. Și, în sfârșit, mulțumiri lui Matt Shauger: dragul meu, cuvintele nu sunt de ajuns.

Cartea lui Jack Sanders, *The Secrets of Wildflowers*[1], e o comoară absolută, pe care m-am bazat și care mi-a plăcut la nebunie. Cât despre descrierile pentru Vermont, am folosit destule licențe artistice, însă cred că exemplul cel mai clar și mai ieșit din comun este că Festivalul Dragonboat are loc de fapt în august, nu în iulie. Îmi cer scuze! Uneori nu e chip să te înțelegi cu muzele.

[1] Secretele florilor de câmp (n.tr.)